

Giới thiệu Viễn Sinh Truyền Kỳ

Thể loại: Huyền huyền, nam nữ cường, sủng

Độ dài: 100+

Hai con người xa lạ đến đi vào đời nhau bởi sợi dây định mệnh mờ mịt.

Hắn, Ngân Phách biết đến nàng bởi một lời nguyện, để rồi tình yêu đó bùng cháy đến xương cốt không còn.

Nàng, Sở Từ Ngôn, lẽ loi một kiếp cho đến kiếp này gặp được chân tình nhất quyết không xa không rời.

Phong vân nổi lên, biến cố xảy ra, 10 năm xa cách, một người điên cuồng biến cường, một người cố chấp chờ đợi. Ai vì ai mà đau lòng?

Sự bao dung, chiếu cố cùng sủng nịnh của hắn dành cho nàng là không ai có thể so sánh. Sự bảo hộ, hi sinh của nàng đối với hắn ngôn từ há có thể diễn tả hết.

Khoảnh khắc gặp lại, đời đời kiếp kiếp một đôi người, bất ly bất khí, vĩnh viễn không xa rời. Giờ đây nàng là cường giả, giẫm đạp hết thảy, sóng vai cùng người thương, cầm tiêu hợp tấu sinh tử bên nhau tạo nên một giai thoại truyền kỳ tại Viễn Sinh.

Hắn và nàng chính là nhất kiến chung tình. Vì sao ư? Mời các bạn theo dõi bộ truyện.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hồn về thể xác

Tiếng bước chân nhẹ nhàng nhưng không kém phần vội vã, một tiểu cô nương ước chừng 10 11 tuổi nét mặt không giấu được hưng phấn cấp tốc đi về một hướng. Gương mặt tuy non nớt thắm đẫm chút mồ hôi nhưng không hề che khuất được nét kiều diễm, sắc sảo. Môi không điểm mà hồng, hàng lông mi linh động một khi nháy mắt sẽ toát ra vô hạn phong tình vạn chủng. Đôi mắt to ngập nước khiến lòng người yêu mến nhưng lại ánh lên tia ngoan lệ cùng oán hận không hợp lứa tuổi.

Sở Ngọc Kỳ nhanh chóng đi vào một căn phòng không tính là hoa lệ nhưng lại thanh tao vô cùng, hai bàn tay bé nhỏ đặt trên chiếc bình ngọc bích xoay một vòng. “Két”. Cánh cửa bằng đá ẩn sau bức tranh thủy mặc nặng nề mở ra, một con đường nhỏ chỉ đủ một người đi qua cứ cách một bước chân sẽ xuất hiện một viên dạ minh châu chiếu sáng, hoàn toàn không cảm thấy một chút âm u nào.

Sở Ngọc Kỳ lúc này nào còn giữ được bình tĩnh như ban đầu, nàng nóng vội nhanh chân đi vào bên trong. Trong mắt thất lại đặc biệt sáng lạ thường, mỗi một nơi đều được khám phá minh châu, tất cả ánh sáng phát ra đều hướng về trung tâm mật thất.

Ở nơi này, được đặt một chiếc giường băng trong suốt, hơi lạnh nhẹ nhàng tản ra làn khói trắng vờn quanh một tiểu cô nương nằm bất động trên đó như thể hoàn toàn không có linh hồn. Đôi môi trắng bệch dọa người kết hợp với bạch y đang mặc càng toát lên vẻ nồng đậm thể lương. Sở Ngọc Kỳ nhìn người trên giường băng, neoh đôi con ngươi ngoan lệ, khẽ miêng giữu cọt:

-“Tỷ tỷ, người tự cho mình là cao quý nhất thiên hạ, nhưng thì sao, cuối cùng vẫn bại trên tay ta. Ca ca là của ta, hà có gì người chỉ nhìn người không nhìn ta, vì có gì người là công chúa cao cao tại thượng còn ta chỉ là con của một nô tỳ. Ta không cam tâm”. Sở Ngọc Kỳ càng nói càng hăng, mặc kệ người trên giường băng vẫn nằm yên bất động. Nàng cười to, cười đặc biệt can rở, bởi vì người nàng hận nhất trên đời này một chút nữa thôi sẽ do chính nàng tự tay tiễn xuống địa ngục.

Sở Ngọc Kỳ từng bước đến gần giường băng, ngắm nhìn vẻ đẹp của người kia, chỉ là nằm yên ở đó nhưng không thể nào bỏ quên được sự tồn tại của nàng. Đúng vậy, cũng chính vì thế Sở Ngọc Kỳ càng hận, hận nàng ta vì cái gì từ khi sinh ra đã là con của hoàng hậu, có một ca ca nhất mực yêu thương, muốn quyền có quyền muốn thế có thể còn nàng chỉ là con của một nô tỳ, may mắn lắm trước khi phụ hoàng băng hà mới phong nàng làm quý tần, nhận hết bao nhiêu ức hiếp cùng si nhục. Tại sao, đều cùng là công chúa nàng vẫn thấp hơn nàng ta một cái đầu. Càng nghĩ càng ghen tỵ, nổi ghen tỵ đã tước đoạt đi sự lương thiện vốn có của một nữ hải nhi, hiện tại nàng chỉ có hận, muốn người nằm ở đây hoàn toàn biến mất.

Nghĩ là làm, hai tay Sở Ngọc Kỳ vận khí biến hóa thành một đóm khói trắng uốn lượn đẹp mắt giống như một con rắn nhỏ đang phần khích nhảy múa trên tay nàng, hai tay liên tiếp vận khí, từng đoàn khói trắng không ngừng nghi đánh thẳng vào người nằm ở kia, máu tươi từ từ tràn ra khoe miệng thắm đẫm vật áo trắng tinh. Niềm vui chiến thắng che lấp hoàn toàn lý trí, giờ đây Sở Ngọc Kỳ điên cuồng đánh úp trên cơ thể mỏng manh kia, khoái cảm tước đoạt sinh mệnh của kẻ thù mới làm nàng hả dạ.

Biết mình đùa đã đủ, nên kết thúc hết thảy, Sở Ngọc Kỳ cười lạnh dùng toàn lực vận khí đem đóm khói trắng bành trướng cực đại, một chương này một khi đánh ra đối với một người khỏe mạnh cơ bản vẫn có thể chống chọi được nhưng đối với thân thể suy nhược, yếu ớt kia có thể lại là vết thương chí mạng. Sở Ngọc Kỳ phóng xuất toàn bộ lực lượng của mình vào một chương này nhắm thẳng vào vị trí trái tim của người kia.

Nhưng, điều kì lạ đã xảy ra, một chương này cứ nhiên lại đánh vào hư không, nụ cười trên môi Sở Ngạc Kỳ chợt tắt, nàng ta há hốc mồm kinh ngạc, người vừa nãy còn nằm đây cứ nhiên cứ như thế biến mất trước mắt nàng. Là họa hay là phúc? Hành trình chỉ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Gặp gỡ

Trong một hang động vô cùng ẩm ướt, khí lạnh âm hàn lạnh thấu xương như muốn tàn sát hết mọi sinh vật hiện diện nơi đây. Tiếng nước tí tách truyền ra từ những khe đá hòa vào bóng đêm quỳ dị bao trùm lên hết thảy. Nhưng tại đây, lại xuất hiện một tiểu cô nương khoảng chừng 13 14 tuổi, trường bào bạch sắc thanh nhã, quý khí ánh lên những tia sáng bạc càng làm nổi bật, hấp dẫn người nhìn. Tiểu cô nương mi thanh mục tú, tuy không mang vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng lại như tỏa ra vạn ánh hào quang rực rỡ khiến người khác phải chú mục, si mê. Hai hàng chân mày khẽ nhíu lại như thể đang trải qua sự giằng co mãnh liệt trong giấc mơ, nhưng nếu chú ý sẽ dễ dàng nhận thấy ẩn ký hình tuyết liên mơ hồ hiện hiện giữa hai hàng chân mày. Làn da mịn màng, trắng nõn không tỳ vết cùng đôi môi hồng nhuận nhiễm đỏ một tia máu ghê rợn càng làm dung nhan thanh tú ấy thêm vài phần sắc sảo, mỉ hoặc.

Nhưng cách đó không xa, lại có một ánh mắt quỳ dị nhìn chăm chăm vào bóng lưng tiểu cô nương, từng tia từ sắc hiện lên ba động như muốn xuyên phá cơ thể mềm yếu trước mặt. Bỗng lúc này một tiếng “Um” vang lên, Sở Từ Ngôn mơ hồ mở mắt ra, nàng bất ngờ tròn mắt hồi lâu. Nơi đây là đâu? Tại sao nàng lại ở nơi này? Tại sao mọi thứ xung quanh lại xa lạ đến vậy? Hàng nghìn, hàng vạn câu hỏi cứ dồn dập mà đến lại không có hồi đáp khiến đầu óc nàng đau đến choáng váng, bỗng sống lưng truyền tới từng đợt ớn lạnh, nàng mới bắt đầu cảm thấy không ổn. Chống tay muốn đứng dậy lại làm nàng một lần nữa sững sốt, chuyện này là như thế nào? Linh hồn vất vưởng suốt nhiều năm nay lại hoàn về cổ chủ thật có chút khó tin.

Vừa suy nghĩ vừa tiếp tục chống người đứng vững vàng, bình tĩnh đánh giá xung quanh, bắt gặp ánh mắt nàng và chạm qua một đôi từ mâu lạnh lùng, sắc bén, nàng không những không sợ hãi ngược lại còn tỏ vẻ thờ ơ thờ ơ, đôi mắt này rất đẹp như thể muốn hãm sâu tất cả mọi thứ vào trong đấy, nhưng bên trong lại ẩn chứa quyết tuyệt, cao cao tại thượng tựa bậc bề trên. Nàng bất chợt bước từng bước khập khiễng muốn đến thật gần đôi mắt ấy và bỗng nhiên “Phùm” một tiếng, cả không gian tối đen được đẩy lùi bằng những tia sáng từ những viên dạ minh châu.

Lúc này đây, nàng mới phát hiện, người sở hữu đôi mắt tựa thần tiên kia lại đặt trên người một nam nhân nhưng lại không mất đi một tia quý khí nào. Nam nhân này thân hình thon dài vô cùng hoàn mỹ tựa như một cây tùng vững chắc đứng đó bất kể mưa gió, khuôn mặt cương nghị lại vô cùng hòa hợp với một chút tà mị, một chút lạnh lùng. Đôi môi mỏng gợi cảm nhưng lại nhếch lên một nụ cười tựa như ác quỷ, băng lãnh bức người, tóc bạch kim buông thả tự nhiên, tung bay tự do theo từng cử động, trường bào hắc sắc trên người hắt lại vô cùng thích hợp như thể sinh ra là dành cho người này. Phong hoa tuyết nguyệt, thiên địa bất tuần chính là như thế này đây.

Trong lúc Sở Từ Ngôn không ngần ngại đánh giá người trước mặt, Ngân Phách cũng không bỏ sót bất cứ biểu hiện gì của nàng. Chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương lại không e sợ sát khí sẵn có trên người hắn, lại không có biểu hiện mất tự nhiên nào khi cùng một nam nhân ở khoảng cách gần như vậy, ngược lại còn rất bình tĩnh đánh giá, tìm tòi cả thờ ơ thờ ơ. Thân hình nàng chỉ cao ngang ngực hắn cứ nhiên lại không hề có vẻ yếu thế mà còn như vô tình tỏa ra hào quang vô hạn quý khí cùng thanh nhã. Khuôn mặt tuy còn non nớt nhưng lại có ba phần tuyệt sắc, thanh tao. Ẩn ký tuyết liên như ẩn như hiện kích thích người khác tìm tòi, khám phá. Hắn muốn thử xem xem, nha đầu yếu ớt trước mắt này có thể bày trò gì.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tiếp nhận

Ngân Phách cười lạnh, trong nháy mắt đã kề sát Sở Từ Ngôn ép nàng vào vách đá, ngón tay thon dài bóp lấy cái cổ mảnh khảnh của nàng. Hắn dùng lực đạo vừa phải chỉ đủ làm nàng khó chịu lại không có chút đau đớn nào. Ngân Phách lạnh lùng lên tiếng:

-“Người quả thật rất to gan”.

Sở Từ Ngôn chỉ thoáng qua kinh ngạc nhưng một chút sợ hãi cũng không có, thậm chí còn rất tự nhiên ngẩng nhìn đôi từ mâu trước mặt.. Quả thật đôi mắt này nhìn gần lại càng uy nghiêm bức người ah. Ngân Phách bị phốt lờ lại không hề tức giận ngược lại còn có chút thú vị. Lực đạo trong tay giảm nhẹ hơn nhiều. Sở Từ Ngôn lúc này mới không tự chủ thốt lên tiếng nói trong trẻo:

-“Đôi mắt người thật đẹp”.

Câu nói này triệt để làm Ngân Phách sững sốt, tại nơi đây không một ai dám thờ ơ thờ ơ đôi mắt hắn chứ đừng nói tới việc có người dám trắng trợn đưa ra bất cứ nhận xét hay dị nghị gì. Vậy mà, tiểu nha đầu này... quả thật gan to bằng trời. Một ý niệm xẹt qua, Ngân Phách nở nụ cười như có như không,

từng đoàn hắc liên nối đuôi nhau vây quanh hắn, bỗng “Đùng đoàng” vang dội, một con Ngân xà to lớn hiện hiện mồn một trước mắt Sở Tử Ngôn. Ánh mắt trong suốt lóe lên tia kinh ngạc thoáng chốc, sau đó lại bình tĩnh không một gợn sóng mắt đối mắt với đại xà hung hãn đối diện. Sở Tử Ngôn cười trừ tặc, có chút thích tính tình cô quái nhưng trẻ con của vị đại nhân này, âm ngữ trong giọng nói cũng nồng đậm ý cười:

-“Thỉnh Xà đại nhân không cần hù dọa tiểu nữ, ta sẽ rất sợ ahh!”. Suốt mười mấy năm làm linh hồn du dương khắp nơi tại đại lục Viễn Sinh này, có cái gì nàng chưa thấy qua, nhiều lúc tự mình chứng kiến những thứ càng quái dị, kinh khủng hơn thì một đại xà trước mặt này thì tính là gì. Nói xong, nàng còn như cố ý nháy nháy con mắt phải thật vô cùng đáng yêu. Ngân Phách thờ khi khi mũi xà, tại sao lại xuất hiện một tiểu nha đầu phúc hắc như vậy thật có chút làm hắn thích ứng không kịp. Biết mình không hù dọa được nàng, Ngân Phách cũng không muốn không công đóng kịch cho người ta xem bèn quay về trạng thái bình người. Cùng lúc đó trước mặt xoay vòng, Sở Tử Ngôn nhanh chóng nhắm tịt mắt, đến khi hoàn hồn lại nàng đã đứng trước một khung cảnh khác. Ngân Phách từ sau lưng, trầm mặc:

-“Trở về đi”.

-“Chờ chút”. Sở Tử Ngôn vội vã kêu lên một tiếng, Ngân Phách không trả lời nhưng vẫn đứng yên tại chỗ chờ câu nói tiếp theo của nàng. Sở Tử Ngôn âm thầm thở dài, chưa kịp mừng rỡ khi tìm lại được thể xác thì nàng một nhân loại nhỏ bé lạc loài đến nơi này, chỉ có con đường chết. Nàng nhìn về phía Ngân Phách hạ quyết định, phải tìm kiếm chỗ dựa trước đã, chờ bản thân đủ mạnh mẽ bảo hộ được chính mình rồi tìm cách trở về nhà.

-“Ta có thể cùng đi không?”.

Ngân Phách chần chờ một lát lại nghe được âm thanh có chút bất lực cùng cô đơn của nàng, hắn quay người, đưa mắt nhìn tiểu cô nương ban nãy còn hoạt bát khả ái như vậy lại có một mặt bi thương này, thật sự là thay đổi quá lớn. Tim, dường như lại có chút xót xa. Hắn từ từ đến gần, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt nàng như muốn nhìn thấu tâm tư cùng khổ sở từ nha đầu nhỏ bé này, bàn tay thon dài nhẹ nhàng vén lấy sợi tóc trước trán nàng, khoảng cách hai người thật gần dường như có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của đối phương. Sở Tử Ngôn có chút ngại bèn nhúc nhích khuôn mặt nhằm né tránh ánh mắt của hắn lại vô tình môi mỏng lướt qua đôi môi lạnh băng kia, chỉ là chạm môi ngắn ngủi lại âm ập khẽ động tâm tư hai người. Sở Tử Ngôn mắt tự nhiên chột căng người như khúc gỗ quên mất cả phản ứng. Ngân Phách từ trong trạng thái mơ hồ hoàn hồn tỉnh táo trước tiên, thông thả lùi về phía sau một bước. Sở Tử Ngôn quay người che miệng thút thít nhưng trên mặt lại giả hoạt như hồ ly nói:

-“Người, người phi lễ với ta, phải có trách nhiệm”.

-“Ta có sao?”. Ngân Phách mặt không đỏ tìm không đập trả lời.

-“Người phải mang ta theo cùng”. Sở Tử Ngôn miệng đầy uất ức kháng nghị.

-“Có bản lãnh thì có thể”. Bóng dáng của Ngân Phách đã biến mất vô tung vô ảnh, trong không trung lại vang lên âm thanh hùng hậu của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thiên kiếp

-“Có bản lãnh thì có thể”. Dứt lời, Ngân Phách lóe một cái biến mất trong nháy mắt. Sở Tử Ngôn bất bình, có yêu thuật là tốt lắm sao. Hừ. Sau đó, nàng dùng hai chân như rùa tìm cách bò về hang động lúc này, nàng hoàn toàn không biết mình đang ở đâu, đáng chết nhất là nàng lại trong một cái chớp mắt đến địa phương này, rốt cuộc cái hang động quái quỷ kia đi làm sao? Đi từ sáng sớm cho đến xung quanh tối đen như mực, Sở Tử Ngôn mới mò về đến nơi. Một chết nàng rồi, nàng chống tay lên vách đá, hít lấy hít để không khí, bước vào trong nàng đã lăn đùng ra ngủ vì mệt mỏi, mặc kệ mọi thứ cái gì cũng không muốn quản. Ngân Phách đang luyện công vừa cảm nhận được hơi thở của nàng, tâm tình bỗng nhiên có chút vui vẻ lại bất gặp nha đầu này đã ngủ say rồi. Hắn nhẹ phát tay y phục trên người nàng đã đổi thành một bộ bạch sam đơn giản, sạch sẽ không còn trông nhếch nhác như vừa rồi.

Ngân Phách nhìn ánh trăng mờ lung treo lơ lửng trên thăm trời đen đặc, neoh đôi con người từ sắc, rồi lại nhìn bóng dáng non nớt ngủ say nơi kia, thờ dài. Nếu tính đúng thời gian, thì hắn sắp đột phá cảnh giới cuối cùng, coi bỏ lớp phong ấn tiếp nhận toàn bộ truyền thừa trở thành thần tộc. Điều tiên quyết để thành công, chính là phải vượt qua thiên kiếp. Thiên kiếp này chính là tự tay mình vong tình khí ái (chặt đứt ý niệm tình ái, hủy hoại chân tình), khiến bản thân sống không bằng chết, đau đớn tột cùng. Cái loại ý niệm phản bội trái tim, từ bỏ mọi hi vọng cùng tình ái thật khiến con người nghệt thờ. Ngân Phách chưa từng quan tâm đến loại thiên kiếp này, bởi vì trong lòng hắn chỉ tồn tại duy nhất một chấp niệm chính là đòi lại công đạo cho cả gia tộc cùng mẫu thân của hắn. Nhưng từ khi gặp gỡ nàng, hắn lại như vô tình hữu ý cố chấp nàng, hắn bắt đầu cảm thấy được bất an trong tâm khảm. Quả nhiên, thiên kiếp này thật sự không tầm thường. Nếu có một ngày phải lựa chọn giữa một trong hai, chỉ có một người được sống, thì hắn sẽ làm như thế nào.

Nhớ lại cảnh tượng lúc gặp nàng, hắn đang bế quan luyện công bắt đầu khởi động cho việc coi bỏ phong ấn lại cảm thấy có một cỗ lực lượng cường đại phá hủy trận pháp mà hắn dùng yêu lực bày ra nhằm ngăn cản kẻ khác xâm nhập. Nguồn lực lượng này dễ dàng phá hủy trận pháp của hắn đưa nàng đến đây. Hắn lập tức thu hồi luyện công, chút nữa thì gân mạch đứt đoạn, thất khiếu chảy máu mà chết. Hắn nhanh chóng đi ra ngoài xem xét lại bất gặp nàng. Hắn cứ chăm chú nhìn nàng quên mất khái niệm thời gian, cho đến khi nàng tỉnh dậy, ánh mắt hắn vẫn chưa từng rời khỏi nàng. Hắn có cảm nhận cả hai như đã nhận thức từ ngàn năm trước, quen thuộc đến nỗi khiến cõi lòng khe khẽ thổn thức. Từ khi bắt gặp nàng, hắn đã biết nàng chính là thiên kiếp của hắn, hắn mới phát hiện thì ra sợi dây thiên kiếp định sẵn cho bọn họ lại huyền diệu như vậy. Hắn bắt buộc phải vượt qua thiên kiếp sao? Một là nàng chết, hai là hắn vong, vĩnh viễn cả đời hai người chỉ có một người được tồn tại. Sự thật lại có thể tàn khốc như vậy. Nhưng dường như hắn lại không

thể ra tay đối với nàng, là vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bách độc bất xâm

Ánh bình minh xen qua khe lá chiếu rọi khắp xung quanh nhưng bên trong hang động vẫn âm u tịch mịch, thỉnh thoảng lại lóe ra tia sáng mờ ảo từ dạ minh châu phát ra. Sở Tử Ngôn tỉnh dậy sau giấc ngủ ngon, tinh thần và xương cốt đều thoải mái hơn rất nhiều. Nàng rửa sơ khuôn mặt bằng nước suối trong khe rồi chuyển bước tìm Ngân Phách. Tìm được đến nơi đầu tiên nàng và hắn gặp nhau, lúc này hắn chắc là đang luyện công, từng đóa hoa hắc liên trong suốt sắc bén lơ lửng trên đỉnh đầu hắn tản ra làn khói trắng sương mù quý dị. Sở Tử Ngôn thức thời im lặng chờ thật lâu, cuối cùng hắn cũng chậm rãi mở mắt. Thật ra từ sớm Ngân Phách đã phát hiện ra bước chân rất khẽ của Sở Tử Ngôn nhưng vì như đang luyện công để cho nha đầu kia chờ đợi chút thôi. Cuối cùng Ngân Phách cũng chịu mở mắt, hắn có chút đánh giá cao kiên nhẫn của nàng. Sở Tử Ngôn cười đặc biệt thiên chân vô tà chân chó chạy đến dùng tay áo lau mồ hôi trên trán Ngân Phách nịnh nọt nói:

–“Yêu thuật của ngươi lợi hại không?”. Ngân Phách im lặng từ chối trả lời.

–“Vậy có thể nói cho ta biết, ngươi tên gì không?”.

–“Ngân Phách”. Đợi một hồi lâu, Sở Tử Ngôn dường như nghĩ Ngân Phách sẽ không trả lời, bỗng hai từ lạnh lùng băng lãnh vang lên. Tên thật soái ahh, nhưng lại khó gọi, nàng nảy ra một ý định, nói:

–“Ta gọi ngươi là A Ngân có được không?”. Ngân Phách nhướng mày xem như đồng ý.

–“Ta gọi là Sở Tử Ngôn, ngươi gọi Tiểu Ngôn là được”. Ngân Phách lạnh nhạt, gật đầu.

–“A Ngân, ta cảm nhận nơi đây thật nguy hiểm, vạn vật đều cực độc, ta rất nhanh sẽ chết thôi. Ngươi...”.

–“Ngươi sẽ bình an”. Không đợi nàng nói hết, hắn đã cướp lời:

–“Máu của ta có khả năng giải độc, chỉ cần ngươi có bản lĩnh hấp thụ mỗi ngày một giọt liên tục 7 7 49 ngày, ngươi liền có thể bách độc bất xâm. Tuy nhiên, máu của ta không phải ai cũng có thể chịu đựng”.

–“Được”. Sở Tử Ngôn sáng khoái đáp ứng. Nàng rất yêu mạng, tuy nhiên nếu có cơ hội sống sót nàng nhất định sẽ thử dù không nắm chắc bao nhiêu phần.

–“Ngươi vì sao phải làm vậy”. Nàng đương nhiên nghi vấn, có đánh chết nàng cũng không tin là vì phụ trách với mình. Một lần nữa Ngân Phách lâm vào trầm mặc không nói nhưng trong lòng lại nặng nề thờ dài, thiên kiếp thật sự linh nghiệm khi người được chỉ định trưởng thành. Nếu hắn muốn vượt thiên kiếp thì phải bảo hộ nàng đến khi nàng trưởng thành. Hắn nhất định phải có được truyền thừa, phải cường đại hơn bây giờ gấp bội mới có thể bảo thủ cho mẫu thân và gia tộc, lấy lại những gì đáng lẽ thuộc về hắn. Nàng có hay không trách hắn khi biến nàng trở thành vật hi sinh?

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bước đầu thay đổi

Chung sống với một đại xà là mỹ nam vốn dĩ không thể làm khó được Sở Tử Ngôn. Cuộc sống của hai vị đại nhân này trôi qua vô vùng bình thản nhưng lại không hề tẻ nhạt, vô vị. Ngày ngày, Sở Tử Ngôn sau khi thức dậy sẽ đi dạo vòng quanh vùng lân cận tìm chút hoa quả đại tiện thể mang một ít về mua chuộc Ngân Phách còn hắn cả ngày vui mình vào luyện công mãi đến hoàng hôn mới rảnh rỗi trò chuyện phiếm với nàng.

–“Vì sao lần đầu gặp ta, ngươi liền động sát tâm”. Sở Tử Ngôn ôm mãi khúc mắc khó hiểu, hôm nay quyết tâm làm rõ với Ngân Phách, hắn lười biếng tựa người vào tảng đá gần bên cạnh nàng, cười cực kì tà mị:

–“Ta nên cảm ơn ngươi khiến ta suýt chút nữa đi gặp Diêm vương”. Sở Tử Ngôn a một tiếng từ trong câu trả lời của hắn phân tích ra bưng bình đại ngộ.

–“Có thể nào xui xẻo đúng lúc ngươi luyện công trong giai đoạn nguy hiểm không?”.

–“Đúng như vậy”. Sở Tử Ngôn oán niệm cuộc sống thật bất công, số nàng thật sự quá đen rồi, cũng may hắn không có việc gì bằng không nàng thật sự

lỗi to ahh. Đường như hiểu được ý nghĩ của Sở Tử Ngôn, Ngân Phách làm ngơ cho qua, nếu không phải từ nhỏ tôi luyện tính cảnh giác cùng nhạy bén hơn người nên kịp thời thu hồi, không thì mạng của hắn nên tình nguyện hai tay dâng lên cho nàng rồi. Sở Tử Ngôn biết mình gây họa không nhỏ chốt hạ khôn ngoan chuyển đề tài:

-“Khi nào thì có thể uống máu của người?”. Ngân Phách lơ đãng đứng dậy phất áo bào, gió nhẹ thổi lộn tóc bạch kim bay bay lộ ra mười phần phong tư cùng yêu nghiệt. Hắn tiến sâu vào hang động, trầm giọng nói:

-“Hôm nay”. Sở Tử Ngôn nghe thế nhanh chân cất bước theo sau Ngân Phách đi đến tại một góc khuất sâu trong hang động thì dừng lại. Ngân Phách đứng đối diện Sở Tử Ngôn, hai tay hóa phép hiện ra rất nhiều hắc liên nhỏ như hạt đậu lượn lờ nhảy múa, hắn kết ấn hắc liên liên tụ thành một quả cầu đen nhỏ sau đó dần dần tập trung dịch chuyển quả cầu hướng song song mi tâm của mình, quả cầu dường như có linh lực hút lấy đoạn dây tơ máu màu đỏ từ mi tâm truyền ra.

Sở Tử Ngôn phi thường kinh ngạc khựng lại, cư nhiên là máu nơi này, quá quý giá rồi còn nữa như vậy có ảnh hưởng nghiêm trọng đến Ngân Phách không, nàng hoàn toàn không biết như thế nào cho phải, nên đa tạ hay là đau lòng đây? Máu từ mi tâm Ngân Phách được quả cầu hấp thụ cho đến khi biến thành một màu đỏ ói quý dị, hắn mới thu hồi yêu lực chốt nhận ra nha đầu kia đang nhìn mình bằng đôi mắt xót xa quen thuộc, đúng chính là ánh mắt trước khi chết mẫu thân cũng từng nhìn hắn như vậy, bất giác khiến hắn có chút giật mình, nàng thật sự để ý hắn, có phải hay không?

-“Ngốc cái gì, còn không mau uống”. Vươn tay nhận quả cầu trong tay, Sở Tử Ngôn cứ nhìn chằm chằm nó không chớp mắt, không nói gì nhưng tim lại đập nhanh dị thường. Sở Tử Ngôn cảm động, đúng vậy, chính là cảm động, đôi bên chỉ là người xa lạ Ngân Phách lưu giữ nàng, bảo hộ nàng, đối tốt với nàng hơn cả người thân, chẳng qua chỉ ở bên nhau thời gian không lâu lại làm nàng tưởng chừng nhân duyên của họ như đã tồn tại rất lâu về trước. Không cần biết Ngân Phách đối tốt với nàng là vì mục đích gì, chỉ cần như vậy, cho dù hắn cần đến mạng của nàng, nàng nhất định không nói hai lời sẵn sàng dâng lên báo đáp ân tình. Sở Tử Ngôn đưa mắt nhìn sắc mặt hơi hơi trắng bệch của Ngân Phách nhẹ nhàng đau lòng, mũi ần ần có chút cay xè.

-“Vì cái gì chứ”. Sở Tử Ngôn bất giác lên tiếng. Câu hỏi không đầu không đuôi này lại làm cho Ngân Phách có chút không dám đối diện với nàng, hắn cười nhẹ khẽ vuốt những sợi tóc mai trước trán nàng, xoa nhẹ cái mũi ửng đỏ, sùng nịnh:

-“Nha đầu ngốc”. Ngân Phách nhìn sâu vào đôi mắt hơi phiếm đỏ của nàng lòng tràn ngập khổ sở cùng áy náy, hắn làm như vậy tất nhiên có lý do, vì sao nàng lại làm hắn thương tiếc vô hạn như vậy.

-“Máu này sẽ làm người khó chịu trong vòng một canh giờ, nếu kiên trì vượt qua những lần sau sẽ bớt thống khổ hơn”. Nói xong, Ngân Phách vội vã ly khai, chỉ sợ còn nán lại thêm giây phút nào nữa, hắn sẽ không kiềm được lòng mà ôm nàng. Đợi bóng lưng Ngân Phách biến mất, Sở Tử Ngôn mới hoàn hồn tỉnh lại, hít một hơi thật sâu dứt khoát nuốt lấy quả cầu đỏ trong tay. Nếu vận mệnh cho nàng một cơ hội lần nữa được sống nàng nhất định hào hào nắm lấy không chỉ sống tốt hơn mà còn sống vì lý tưởng, nàng tuyệt không làm người nhu nhược yếu đuối, thiên hạ này vốn dĩ không có chỗ đặt chân cho những kẻ sống hèn mọn không biết đấu tranh, nàng sẽ vì chính mình cũng như vì A Ngân, tự tạo ra một con đường rực rỡ hào quang. Đại lục Viễn Sinh, chờ ta!

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hạ quyết định

Sau khi nuốt quả cầu bằng máu, chỉ một lúc sau Sở Tử Ngôn lập tức cảm nhận được biến hoá nghiêng trời lệch đất đang không ngừng khuếch tán khắp tứ chi bắp thịt, cả người nàng như chìm trong biển lửa, lửa như thiêu đốt từng tấc da thịt nóng bỏng đến tê rất xương cốt cũng như biến thành tro, ngọn lửa này từng chút từng chút muốn phá hủy cơ thể nàng. Bên trong lại chẳng khác hơn bao nhiêu, hàng ngàn hàng vạn băng tuyết hàn khí đánh úp ập vào tim như muốn đông cứng lực phủ ngũ tạng của nàng. Một hồi ngoài nóng trong lạnh, một lát sau lại ngoài lạnh trong nóng, đau đớn dâng trào, tê tâm liệt phế. Nàng có cảm giác hơi thở mình bắt đầu mỏng manh, sức cùng lực kiệt nhưng đầu óc lại thanh tỉnh đến lạ thường, nàng cảm nhận được sự tồn tại của Ngân Phách gần đây, hắn là đang lo lắng cho nàng sao? Nụ cười yếu ớt lại vô hạn tươi sáng hiện lên trên khuôn mặt non nớt tái nhợt.

Sở Tử Ngôn cố gắng dùng hai tay cuộn chặt thân thể mình, hàm răng cắn chặt môi rỉ máu, nàng không chế không cho bất cứ tiếng rên rỉ nào truyền ra ngoài, kiên cường chống cự lại với cơn đau, mồ hôi ướt đầm thấm ra lớp áo ngoài, nhưng trên khuôn mặt ấy lại là phi thường quyết tâm cùng kiên định. Từ lúc này nàng đã có quyết định mặc kệ Ngân Phách là vì lý do gì đối tốt với nàng, nhưng ngay từ giây phút này nàng sẽ phải mạnh mẽ, phải thay đổi ít nhất sẽ không trở thành nhược điểm của hắn, tuyệt đối không. Nàng sẽ bảo vệ mình và hắn. Đây là những ý thức cuối cùng của Sở Tử Ngôn, sau đó nàng từ từ lâm vào hôn mê.

Ngân Phách ở bên ngoài mang một tâm trạng sốt ruột chờ đợi, hắn có thể giúp nàng giảm bớt thống khổ lúc này nhưng những lần sau dấu hiệu bài xích sẽ lớn hơn, cơn đau sẽ dài hơn, thống khổ hơn, giúp nàng chính là hại nàng. Cho nên hắn chỉ có thể mang tâm trạng nóng như lửa đốt chờ đợi ở bên ngoài. Ngay lúc này, bên trong lại im lặng đến đáng sợ. Hắn vội vã xông vào, nhìn đến thân hình nhỏ bé yếu ớt nằm trên đất, hơi thở mỏng manh như thể bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến. Ngân Phách lần đầu tiên có cảm giác hoảng sợ, hắn vội vàng ôm chặt nàng vào lòng như muốn chứng minh sự tồn tại của nàng là thật, đưa ngón tay run rẩy lần tìm hơi thở của người trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng không sao, thật tốt. Nhìn khuôn mặt trắng bệch cùng cánh môi nhiễm đỏ huyết nhục mơ hồ, tim hắn như bị ai cào xé, đau đớn vô cùng, vì sao nàng luôn làm cho hắn đau lòng cùng thương tiếc như vậy. Lão Thiên, ông thật biết đùa người.

-“Tiểu Ngôn, người bảo ta phải như thế nào đây”. Hắn sâu sắc thở dài, ôm chặt người ngọc vào lòng, cùng nàng an yên chìm vào mộng đẹp. Xung quanh

chìm vào yên ắng chỉ còn lại tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người, ái tình chính là một điều khó lý giải lại kỳ diệu đến bất ngờ, vì cái gì gặp gỡ, nhận thức, cố chấp rồi hi sinh, vì cái gì chỉ cần cảm nhận được sự tồn tại của đối phương lại có thể yên tâm giao phó, vì cái gì biết trước là không thể lại nhất nhất phủ định và vì cái gì yêu một người lại đơn giản như vậy. Mặc kệ bao nhiêu trắc trở phía trước cả Ngân Phách cùng Sở Tử Ngôn đều cố chấp như nhau, nếu đã nhận định bất cứ người nào, điều gì đều hết lòng giành lấy, bảo hộ. Dù thật sự còn nhiều gian truân, âm hiểm, nhưng bởi vì đoạn tình cảm dần nảy sinh thành sâu đậm này sẽ gạt bỏ mọi chông gai tạo nên một giai thoại truyền kỳ, sung nhau suốt đời suốt kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thời gian tươi đẹp

Sở Tử Ngôn mơ màng từ trong hôn mê tỉnh dậy, nàng cảm thấy toàn thân đau nhức, ê ẩm không chịu nổi, định nhúc nhích đứng dậy lại không thể động lại phát hiện trên eo có thêm một bàn tay to lớn hữu lực, nàng trở mắt nhìn mình đang nằm trong vòng tay Ngân Phách, xúc động muốn đánh người chớp nhoáng xuất hiện trong tư tưởng của nàng, dám thừa lúc nàng hôn mê ăn đậu hũ, A Ngân người chính là một đại sắc lang. Cả người Sở Tử Ngôn căng cứng mắt tự nhiên, suốt đêm qua hân, A Ngân hân ôm nàng ngủ sao? Bảo sao cả đêm qua ngủ rất ngon, không hề nằm mộng chính là nhờ vị đại nhân này làm đệm gối đây.

Sở Tử Ngôn luống cuống tay chân không biết như thế nào cho phải, trốn không được ở không xong khẽ động thân thể thì sợ Ngân Phách tỉnh giấc, nàng biết hôm qua chịu khổ không chỉ mình nàng, làm người thật khổ ah, lúc này một hơi thở nam tính ấm nóng phả vào tai nàng, giọng hân khản khản:

-“Ngủ nhiều một chút”. Sở Tử Ngôn liếc mắt từ chối cho ý kiến hạ quyết định nên trốn thoát khỏi ma trảo của Ngân Phách mới là cách tốt nhất. Ngân Phách như sương mây, tăng lực đạo trong tay ôm chặt lấy nàng, bắt chấp mọi phản kháng từ người nào đó. -“A Ngân, người phi lễ”. Sở Tử Ngôn tức giận, trừng Ngân Phách.

-“Cũng không phải lần đầu”. Ngân Phách nhún vai cười cực kỳ tà mị, câu nói này khiến Sở Tử Ngôn hồi tưởng lại nụ hôn bất ngờ giữa hai người sau đó nàng vội lắc đầu, không đó chỉ là ngoài ý muốn, không phải nàng cố ý hôn hân, cũng không đúng là chính hân phi lễ với nàng, aaaaa, đấu tranh tư tưởng một hồi nàng càng nghĩ càng loạn. Khuôn mặt trái xoan ửng hồng dị thường khiến Ngân Phách có chút đắc ý liền cảm thấy vẻ mặt này của nàng đặc biệt khả ái.

Vốn định trêu ghẹo tiếp, Sở Tử Ngôn bỗng phát ra tiếng rên rỉ, câu trêu chọc treo trên cửa miệng Ngân Phách liền quên mất, tâm tình vui sướng cũng biến mất không thấy dấu vết, hôm qua dù thống khổ bao nhiêu nha đầu này vẫn quật cường không phát ra bất cứ thanh âm nào khiến người khác thật đau lòng không thôi, cơ sao đột nhiên lại như vậy.

-“Tiểu Ngôn, người cảm thấy như thế nào?” Ngân Phách phi thường sốt ruột cùng lo lắng.

-“Đau, cả người đều đau, chỗ này chỗ này còn có chỗ này nữa”. Ngân Phách nghiêm túc sờ đông sờ tây trên người Sở Tử Ngôn kiểm tra tỉ mỉ, lại không phát hiện ánh mắt người trong lòng đầy đắc ý cùng giảo hoạt tiếp tục nâng cao âm thanh kêu đau làm hân lúng túng một phen. Cho đến khi thấy được cơ hội đến, Sở Tử Ngôn cao hứng môi anh đào khẽ vẽ lên một đường cong vui vẻ nhưng Ngân Phách lại không may bỏ sót qua chi tiết này, hân thả lỏng lực đạo trong tay để nàng cảm thấy dễ chịu hơn nhân cơ hội này còn không chạy chính là lười dùng tốc độ nhanh nhất có thể nàng lách mình chạy trốn.

-“Thật là giảo hoạt như tiểu hồ ly vậy!”. Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn trước mắt rồi lại nhìn cánh tay trống không của mình, Ngân Phách bất giác cười to sáng khoái.

Ở đằng xa, Sở Tử Ngôn nghe rõ mồn một tiếng cười thanh thúy, sáng khoái như tiếng suối chảy của Ngân Phách, đôi môi nhỏ nhắn khả ái của nàng giương lên một đường cong rực rỡ. Nếu Ngân Phách chứng kiến được khoảnh khắc này có lẽ tình cảm hai người sẽ tiến triển nhanh hơn một bậc nữa. Nhưng dù như thế nào duyên phận của họ đã được định sẵn rồi. Khung cảnh ấm áp này tuyệt mỹ như bức tranh nhân sinh hạnh phúc làm người khác phải đỏ mặt ghen tỵ. Lúc này đây, trong tâm khảm Ngân Phách cùng Sở Tử Ngôn đều đồng nhất một mong muốn, giá như những ngày tháng này có thể kéo dài mãi mãi thì thật tốt, nhưng cuộc sống luôn không như mong đợi, cái gì nên đến sẽ đến có tránh cũng không được, chỉ có thể đổi mặt. Là yêu hay là hận, phải dùng tâm cảm nhận, hi vọng đến cuối cùng sẽ không ai hối hận.

Sau khi chạy thoát, Sở Tử Ngôn tìm tùy tiện một địa phương có thể ngủ, trực tiếp đánh một giấc đến xế chiều, sau khi ngủ đủ nàng tinh thần phấn chấn bước ra ngoài liền đụng phải Ngân Phách. Sở Tử Ngôn sớm đem chuyện ban sáng cho ra sau đầu, cái gì cũng chẳng thêm để ý nào còn đáng về nương ngủ của một thiếu nữ.

-“A Ngân, lâu như vậy người ta vẫn chưa được tham quan nơi đây, ta thật buồn chết rồi”. Sở Tử Ngôn cười rạng rỡ, ánh mắt dụ hoặc, giọng điệu cũng mềm hân. Ngân Phách gật đầu, hân cũng định tìm nàng vì ý định này, nàng sẽ rất thích cảnh đẹp nơi đây, nghĩ tới nét mặt hưng phấn của nàng hân đã cảm thấy thập phần thư sướng, vui vẻ. Không nói hai lời, Ngân Phách nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của Sở Tử Ngôn bay nhanh ra khỏi hang động, nàng lần đầu tiên cảm nhận cảm giác làm chủ không trung, tự do hòa mình cùng đất trời, thích thú đến không nói nên lời, đến nơi này được dịp thỏa thích tác oai tác quái, trong cái đầu linh hoạt chuyển biến, ngó đông ngó tây, thu hết mọi cảnh vật vào mắt. Ngân Phách cảm nhận được cảm xúc người ngọc trong lòng, nụ cười sung nịnh giương lên, tăng nhanh tốc độ đưa nàng đến địa phương kia, hân rất chờ mong phản ứng của nàng ah.

-“A Ngân, chậm thôi, ta còn chưa nhìn đủ”. Bộ dáng Ngân Phách tuyệt đối không thể hiện ý muốn phục tùng, tốc độ vẫn duy trì như cũ, Sở Tử Ngôn lười so đo với hân tiếp tục nhìn cảnh đẹp ý vui xung quanh cứ coi hân như không khí là được. Nếu Ngân Phách biết được ý nghĩ này của Sở Tử Ngôn có

lẽ hẳn thật sự vứt chết nàng, nha đầu không có lương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thệ Viễn sơn 1

Trước mắt Sở Từ Ngôn là một đồng hoa tuyết tinh khiết, nàng thật sự chấn động rồi, đây là sự thật sao? Đẹp, hoàn mỹ đến mức khiến nhân loại phải thần thốt, từng đóa hoa tuyết tung bay theo gió, nhẹ nhẹ lướt qua bàn tay nàng rồi dần dần tan chảy. Cả một không gian trắng xóa mang theo hơi thở lạnh lạnh làm người ta hết sức thanh tỉnh. Nàng triệt để động dung rồi, nàng vốn không phải loại người quá mức yêu thích cái đẹp, ngoại trừ đôi mắt Ngân Phách ra, nàng cứ tưởng sẽ không có ngoại lệ thứ hai làm nàng si mê.

Sở Từ Ngôn vươn tay đón nhận không khí trong lành của gió tuyết mang lại, cảm nhận cảm giác an yên thể tục, Ngân Phách ôn nhu nhìn nàng khẽ cười, trái tim như chảy qua một dòng nước ấm, ánh mắt không hề rời khỏi hình dáng nhỏ bé bay múa trong đồng hoa tuyết kia. Áo bào trắng thuần hòa quyện giữa không trung trắng tinh như thể một vị công chúa của tuyết, thuần khiết trong sáng vô ngần. Hắn nhìn nàng, nàng cũng đồng thời nhìn hắn, hai ánh mắt thâm tình vô hạn nhìn nhau là hạnh phúc, là mỹ mãn. Sở Từ Ngôn chạy đến, Ngân Phách mỉm cười sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng:

-“Thích không?”.

-“Tuy ta không thích hoa cho lắm nhưng phải thừa nhận nơi đây tựa như chốn tiên cảnh vậy, thật đẹp”. Sở Từ Ngôn gật đầu cảm thán.

-“Không phải nữ nhân đều ưa thích hoa sao?”. Ngân Phách nhướn mày nghi vấn.

-“Hoa có đẹp đến mấy cũng vô dụng, ta là một người thực tế”. Sở Từ Ngôn bất mãn chu cái môi nhỏ nhắn phản đối, Ngân Phách âm thầm ghi nhớ lại câu nói của nàng, sau này phải tìm được loài hoa mà nàng cảm thấy hứng thú. Cũng chính vì thế, sau này Sở Từ Ngôn sẽ trở thành một đại ác ma dụng độc từ hoa, ai nấy đều sợ, nhưng đó là chuyện của sau này.

-“Ta đưa nàng đến một nơi”. Ngân Phách vòng tay ôm trọn Sở Từ Ngôn tiếp tục bay về phía trước, nàng lựa chọn một vị trí thích hợp trong lòng hắn, tùy tiện mặc hắn mang đi. Ánh mắt nàng luôn tò mò nhìn đông nhìn tây vui thích nói không nên lời, nhìn nhìn khuôn mặt tiêu đại nhân đặc chí của nàng hắn thật muốn véo lên ấy một chút, nghĩ là làm hắn đưa tay chạm nhẹ một bên má anh đào của nàng đến ừng hồng cảm nhận xúc cảm trơn mịn so với hắn nghĩ càng tốt hơn, nàng bất mãn gạt tay hắn ra tiếp tục chuyên chú quan sát cảnh đẹp.

-“Đến rồi”. Từ đằng xa Sở Từ Ngôn đã nhìn thấy một đỉnh núi ngập biển vàng, khắp nơi tỏa ra mùi hương thanh mát nhẹ nhàng khiến lòng người thư thái, vừa đặt chân lên đỉnh núi, nàng mới biết được thì ra cả đỉnh núi này đều được một loại hoa sắc vàng bao kín không một khe hở. Vàng sáng rực rỡ lại không diêm dúa chút nào ngược lại còn tăng thêm vài phần quyến rũ, diễm lệ nhìn sắc trời tỏa ra những tia sáng chiếu tà hòa quyện cùng sắc vàng nơi đây càng thêm lung linh, huyền ảo, hoa cùng gió hòa quyện mang theo hương thơm như đang vẫy gọi người khác đến thưởng thức, những cánh hoa tưởng chừng như nhỏ bé mỏng manh lại tự tin đón gió mặc kệ sẽ bị gió cuốn đi bay xa, cành hoa xanh mướt rung rinh như đang khích lệ những đóa hoa sắc vàng tiếp tục nở rộ rực rỡ khoe sắc khiến cả một đỉnh núi ngập tràn hơi thở tự nhiên làm con người không cách nào có thể quên lãng.

-“Nơi đây là Thệ Viễn sơn”. Ngân Phách vẫn nắm tay Sở Từ Ngôn, nhẹ giọng nói.

-“A Ngân, tên thật hay!”. Nàng mỉm cười, gật đầu. Tuyên thệ vĩnh viễn, tên rất hợp với nơi này. Nàng thích! Hai con người, một tuấn mỹ bức người, một thanh nhả quý khí đứng cùng nhau vô cùng hòa hợp như thể sinh ra là để thuộc về nhau, nhất sinh nhất thế. Không biết vô tình hay cố ý Ngân Phách lại đưa Sở Từ Ngôn đến đây, cũng chính nơi đây sẽ là nơi chứng nhân cho một đoạn nhân duyên thâm tình khiến lòng người đau xót, nhưng chính họ lại không như vậy, có thể gặp được nhau, nhận thức nhau, họ đã cảm thấy trên cuộc đời đầy mờ mịt, âm hiểm này vẫn còn một lý do đáng để họ chấp nhận, kiên trì.

-“Tiểu Ngôn, ta không dám đảm bảo bất cứ điều gì cho nàng, điều duy nhất ta có thể chính là không bao giờ tổn thương nàng, nhất định không”. Ngân Phách đem lời hứa hẹn của mình cùng Thệ Viễn Sơn gắn chung một chỗ nơi này còn lời hứa còn cho dù hàng trăm hàng nghìn năm sau, nơi này không còn lời hứa vẫn nhất nhất nguyên vẹn, cho dù phải trả bằng tính mạng thì có là gì. Nếu lão Thiên đã mang đến một tình linh sưởi ấm cõi lòng hắn, hắn không thương nàng, bảo hộ nàng thì ai còn có thể.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thệ Viễn sơn 2

“A Ngân, sau này ta trưởng thành người sẽ không rời bỏ ta chứ?”. Ngân Phách trầm mặc hồi lâu, hắn có lý tưởng riêng của mình còn có hoài bão lớn

lao, đã từng nghĩ bản thân hẳn có thể hi sinh bất cứ thứ gì để thực hiện nguyện vọng nhưng khi đối diện với nàng hẳn lại do dự đến bất an, liệu hẳn có thể nhẫn tâm tôn thờ nàng sao? Cho dù biết nàng là trời ngai, có thể khiến hẳn rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục nhưng nhiều lần nhắc nhở là không thể lại như vô tình dần dần hăm sâu vào cuộc sống có nàng.

-“Sẽ không”. Ngân Phách thở dài nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt còn lộ vẻ non nớt của Sở Tử Ngôn kiên định cho nàng đáp án mà chính hẳn lựa chọn. Nếu thiên kiếp bất buộc hẳn và nàng chỉ có một người được tồn tại, vậy thì hãy để hẳn biến mất, tuyệt không hối hận.

-“Ta thật sự rất thích ngươi aaaa”. Sở Tử Ngôn mỉm cười ngọt ngào nâng cao thanh âm dường như rất hài lòng với câu trả lời của Ngân Phách.

-“Thật?”. Ngân Phách có chút sững sốt sau đó lại cười cười, ánh mắt cũng nồng đậm sùng nịnh nhìn Sở Tử Ngôn.

-“Nếu chỉ cho phép có một người được tồn tại, ngươi sẽ như thế nào?”. Vui vẻ chưa được bao lâu ánh mắt biết cười của Sở Tử Ngôn chợt tắt khi nghe câu nói tiếp theo của Ngân Phách, lòng nàng bất giác dâng lên nỗi bất an mãnh liệt. Sở Tử Ngôn sau giây phút sững sốt môi rất nhanh mỉm cười cùng kiên định tuyên thệ, nếu hẳn đã cho nàng đáp án hài lòng, nàng cũng không keo kiệt cùng hẳn xây dựng nên một bức tường tin nhiệm kiên cố.

-“Sẽ không, Sở Tử Ngôn ta cho dù có chống đối toàn bộ thiên địa cũng tuyệt đối không để chuyện này xảy ra”. Đúng vậy, nàng chính là ích kỷ, nàng muốn cùng sống bên cạnh Ngân Phách ngày ngày được nhìn thấy hẳn, được nằm trọn trong vòng tay kia an ổn ngủ say. Nàng không chấp nhận được cuộc sống lẻ loi, cô độc ở cái địa phương này khi không có hẳn. Mặt khác, nàng tham luyến được sống, được ở bên cạnh hẳn, một bước cũng không ly khai. Cho nên, Sở Tử Ngôn nàng sẽ dùng hết sinh mạng của chính mình để đánh đổi điều này.

-“Lời lẽ thật khi phách”. Ngân Phách tựa như không nghĩ những lời hứa hẹn kiên định sẽ xuất phát từ một tiểu nha đầu chưa biết mùi đời như nàng, nhưng chính hẳn lại tin tưởng một cách khó hiểu, hẳn bất ngờ trước dũng khí của nàng nhưng lại vui sướng hơn khi biết nàng cố chấp hẳn như vậy, hẳn còn cầu gì hơn.

-“Ta không đùa”. Sở Tử Ngôn nghiêm túc nhìn thật sâu vào ánh mắt của Ngân Phách, dường như muốn từ đó hóa giải bất an trong lòng, nàng vòng tay ôm chặt hẳn, hít hít mùi hương trên người hẳn, cảm giác bất an vừa rồi hóa hư không.

-“Tiểu Ngôn trước đây ta chưa bao giờ nghĩ đến việc cải mệnh nhưng vì ngươi ta sẽ thử, người khác không làm được còn ta có thể, ta muốn cùng ngươi an lạc cả đời, vĩnh viễn không ly khai”. Ngân Phách nhìn bầu trời đêm đen kịt lấp lánh ánh sao, âm thầm tự nhủ.

Ngân Phách cùng Sở Tử Ngôn cứ như vậy tựa người vào nhau ngắm nhìn mỹ cảnh, lòng không biết là vui hay sầu, mỗi người một tâm sự chẳng ai chịu nói ra nhưng lại dường như thấu hiểu đến chân tơ kẽ tóc. Nhiều người từng nói, tình cảm của họ sao lại bi thương như vậy, họ chỉ mỉm cười lắc đầu cho rằng có trắc trở có đau lòng mới biết trân quý đối phương.

Cuộc đời của một ai đều do chính họ quyết định và chi phối. Đúng vậy, nếu muốn được hạnh phúc tất nhiên phải nỗ lực tranh thủ, cố gắng hết mình thì hạnh phúc sẽ hồi đáp. Nhân sinh là vậy, thiên đạo chỉ ban phát sự sống nhưng sống như thế nào đều do chính mình trải nghiệm và quyết định. Ngân Phách và Sở Tử Ngôn cũng như vậy, nếu như hôm nay nếu có một trong hai buông tay, có lẽ cả đời họ sẽ mãi mãi bỏ lỡ nhau.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tử ngôn chạt vật

Qua hơn mười ngày uống máu, mặc dù vẫn còn bị hành hạ bởi cơn đau do phản ứng bài xích giữa máu của người và yêu, nhưng đã ít nhiều có dấu hiệu thuyên giảm. Điều đáng nói ở đây là việc Sở Tử Ngôn đã không còn cô độc chống chọi với cơn đau hoành hành nữa, mỗi khi uống máu Ngân Phách đều ở bên cạnh chiếu cố nàng, mỗi một cơn đau dấy vò đi đến vòng ôm của hẳn lại ôn nhu thêm một phần khiến nàng cảm thấy thập phần sung sướng a cơn đau cũng nhanh chóng đi ra sau đầu, có một đại suất ca mỹ mạo bồi bên cạnh việc uống máu đã không còn đáng sợ như trước.

-“A Ngân, ta đi dạo tiện thể mang một ít hoa quả đại về, ngươi cứ yên tâm luyện công đi”. Câu nói chưa dứt, bóng dáng nhỏ bé của Sở Tử Ngôn đã khuất dạng sau những khóm cỏ dại cao hơn thân hình nàng che mắt. Ngân Phách lắc đầu khẽ nhếch môi mỉm cười, lúc này bỗng xuất hiện một vật thể màu đen lấp lánh tốc độ nhanh như thiểm điện vọt vào hang động, nụ cười trên môi chợt tắt, sắc mặt hẳn có chút ngưng trọng.

-“Thuộc hạ báii kiến Thánh quân”. Vật thể vừa mới lên tiếng chính là một con xà cực kỳ nhỏ bé toàn thân màu đen, tuy nhiên trên đỉnh đầu nó xuất hiện một điểm bạc lấp lánh như bảo thạch đặc biệt cuốn hút. Đây là thuộc hạ thân tín luôn nghiêm cẩn tuân theo mọi mệnh lệnh của Ngân Phách cũng chính là bằng hữu hiếm hoi của hẳn tại nơi này – Ngân Tu.

-“Ngân Tu, tình hình như thế nào rồi?” Ngân Phách trầm giọng hỏi.

-“Xà Vương bí mật phái một nhóm tinh anh trong Xà tộc, trong đó có đến hai vị trưởng lão hộ tộc muốn truy diệt người trong lúc đột phá”. Ánh mắt Ngân Phách hiện lên tia sát ý mãnh liệt. Tốt lắm, người kia cư nhiên muốn giết hẳn, hẳn cũng không còn e ngại lời hứa với mẫu quân.

-“Nếu đã quay về thì ở lại đây một thời gian đi”. Ngân Phách lơ đãng phân phó. Ngân Tu nghe lệnh cáo lui, tùy tiện tìm kiếm một nơi có thể nghỉ ngơi trong hang động. Ngân Phách ý vị thâm trường nhìn về một phương hướng nào đó, giẫm cọt trong con mắt che khuất nét bi thương cùng thù hận:

-“Hoàng Kỳ, đã đến lúc kết thúc hết thảy mọi ân oán rồi”.

Đến giữa trưa, Sở Từ Ngôn vui vẻ mang rất nhiều hoa quả tươi ngon trở về hang động, thu hoạch rất khá làm tâm tình nàng cũng vui sướng hơn hẳn. Bước vào trong, Sở Từ Ngôn nhíu mày nghi hoặc, không phải thường lệ Ngân Phách sẽ luyện công ở đây sao, chạy đi nơi nào rồi? Sở Từ Ngôn tìm kiếm khắp nơi trong hang động vẫn không tìm thấy bóng dáng Ngân Phách, trong đầu ý niệm chợt lóe, chẳng lẽ nào là nơi đó. Sở Từ Ngôn chậm bước về phía tận cùng hang động bởi vì Ngân Phách từng nhắc nhở qua không được tùy tiện xông vào nơi đó nhưng tâm tình sốt ruột khiến nàng không thể suy nghĩ nhiều hơn nữa, nàng lớn mật tiến sâu vào bên trong.

Càng đi sâu tiếng nước chảy càng nhất thanh nhị sở (rõ ràng) cho đến khi Sở Từ Ngôn cảm nhận như chính mình bị vây trong một bể nước mênh mông vô tận, hoàn toàn không có một chỗ thông thuận để hô hấp, tim bị đè nén đến khó chịu. Ôm một tia hi vọng nhỏ bé, Sở Từ Ngôn cố gắng điều chỉnh hô hấp lần tìm khắp nơi nhưng vô dụng, cho đến khi cảm thấy toàn thân như thể bị vắt kiệt hết sức lực chỉ có thể mặc dòng nước nhấn chìm xuống đáy bể. Đúng lúc này, ánh mắt mơ hồ của Sở Từ Ngôn trông thấy một bóng dáng quen thuộc, như tìm được đường sống trong chỗ chết, nàng bất chấp nắm chặt bóng dáng đó nhất quyết không buông. Ngân Phách tức giận, trực tiếp ôm Sở Từ Ngôn nâng nàng hướng trên mặt nước, ánh mắt không ngừng quét khắp người nàng xem nàng có chỗ nào khó chịu. Lấy lại được hô hấp, lúc này Sở Từ Ngôn mới hoàn toàn thanh tỉnh, bên tai vẫn còn truyền đến tiếng nước chảy tí tách. Sở Từ Ngôn ngắm nhìn người trước mặt, mái tóc bạc sắc ướt sũng, từng giọt nước từ mái tóc trượt xuống mắt, mũi, cằm đến bờ ngực vững chãi của hắn, ánh mắt tà mị ẩn chứa nhẹ nhàng tức giận. Sở Từ Ngôn lập tức chột dạ, nháy nháy mắt, Ngân Phách nheo nheo cái mũi xinh xinh của nàng, nghiêm nghị:

-“Ta đã nhắc nhở ngươi, không nên tùy tiện bước vào đây”.

-“Vì ta không tìm thấy ngươi. Hừ, có ôn tuyền ám áp như vậy lại giấu ta. Quý hẹp hòi”. Sở Từ Ngôn bất mãn, bĩu môi.

-“Nơi này là do ta dùng yêu lực làm trận pháp, người bình thường không thể vào”. Ngân Phách nhướn đầu day trán, Sở Từ Ngôn liếc mắt, trực tiếp ngó lơ ai kia. Ngân Phách thở dài, hẳn thật chịu thua nàng rồi cho nên cất lực giảm nhẹ thanh âm:

-“Được rồi, đừng nháo sẽ cảm lạnh”. Ngân Phách nắm lấy eo nhỏ mảnh khảnh của Sở Từ Ngôn phi thân lên bờ, hắn dùng tốc độ cực nhanh thay đổi thành một bộ tư y khô ráo, sạch sẽ, hoàn chỉnh đứng trước mặt nàng. Sở Từ Ngôn bất bình, người ta thì y phục chỉnh tề còn nàng cả người một thân ướt sũng, nhếch nhác không chịu nổi, nàng tức giận thẳng thừng ôm lấy Ngân Phách cử động lung tung, một lát sau cả người hắn cũng lâm tắm giọt nước. Ngân Phách cười khò, thật hết cách với nàng, đúng là nha đầu không bao giờ chịu thiệt, hắn cũng tùy ý để nàng nháo vậy, cho đến khi thật sự không còn cách nào với nàng, mới Ngân Phách ấn xuống trên trán nàng một nụ hôn ôn nhu, thành công làm nàng đình chỉ mọi động tác ngợ ngác như chú nai nhỏ. Sở Từ Ngôn giương mắt khó hiểu nhìn Ngân Phách, cho đến khi tinh táo liền đỏ mặt phi nhanh ra khỏi ôn tuyền, nhìn bóng lưng chật vật chạy trốn của nàng, hắn lắc đầu nghĩ thầm. Thật là tiêu yêu tình nghịch ngợm.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trêu chọc ngân tu

Sau sự việc xảy ra ở ôn tuyền, Sở Từ Ngôn trực tiếp mặc kệ Ngân Phách ở lý tại nơi của mình nằm trên tảng đá có thể tạm gọi là giường, nàng lâm vào trầm tư, nụ hôn hôm qua chứng tỏ điều gì? Vì sao lúc đó tìm nàng lại đập nhanh dị thường. Sở Từ Ngôn âm thầm trách móc Ngân Phách khiến nàng suy nghĩ đến loạn thất bát tao, cảm giác là lạ, có chút kích động, có chút lưu luyến lại như có chút vui sướng lan tràn cả tâm can. Sở Từ Ngôn biết mình rất thích ở bên cạnh Ngân Phách nhưng trình độ sâu đậm như thế nào nàng cũng không muốn làm rõ, bởi vì thích chính là thích cần gì suy nghĩ nhiều như vậy. Có phải chăng A Ngân cũng thích nàng như nàng thích hắn? Sở Từ Ngôn nhíu mày, thật không giải tỏa được tâm tình hỗn loạn, ánh mắt chợt quét qua đồng hoa quả hôm qua mang về, nàng mỉm cười giao hoạt lập tức thay y phục đi đến nơi luyện công của Ngân Phách.

-“A Ngân, ngươi ăn một ít hoa quả đi, rất tươi ngon aaaa”. Ngân Phách ghé mắt về phía nàng sau đó lại đọc thoại theo như ý nghĩ của Sở Từ Ngôn.

-“A Ngân, ngươi là đang nói chuyện với ai thế?”. Xung quanh rõ ràng chỉ có nàng và hắn. Hắn nếu muốn nói chuyện với nàng thì nên nói những gì để nàng có thể hiểu chứ. Cái gì mà Xà tộc, Xà Vương..... Ánh mắt Sở Từ Ngôn tràn đầy nghi hoặc nhìn chằm chằm Ngân Phách, nàng bước lên một bước cảm thấy hình như chân mình giẫm phải thứ gì đó, cẩn trọng nhìn xuống sát đất, nàng nhìn thấy một con rắn nhỏ màu đen thì giật mình vội lui về sau nhưng lại trực tiếp giẫm phải nó lần thứ hai. Sở Từ Ngôn áy náy, nàng thật sự không cố ý a, ai bảo nàng muốn tránh né chỗ nào thì lại trùng hợp vật nhỏ dưới đất cũng tránh né chỗ ấy, nàng thật sự cũng hết cách, ánh mắt hối lỗi nhìn bộ dáng đầy bụi đất trên thân hình nó. Lần này, Sở Từ Ngôn quyết định cẩn thận hơn bước một bước thật dài rồi xa vật nhỏ dưới chân, nghi vấn hỏi Ngân Phách:

-“Ngươi này giờ là đang nói chuyện với nó”. Cuối cùng cũng không phải giẫm trúng vật nhỏ nữa, Sở Từ Ngôn thở phào nhẹ nhõm tay chỉ chỉ dưới đất.

-“Nó thuộc loại xà yêu giỏi việc ăn nấu, tình báo cho nên bất kỳ điều gì nó cũng có thể giải đáp, Ngân Tu”. Ngân Phách gật đầu, tỏ vẻ không sao cả trước ánh mắt đáng thương của Ngân Tu, ngoác tay với nàng.

-“Ngươi có thể hóa hình không, là nam nhân hay nữ nhân, nhìn ngươi đẹp như vậy, khẳng định là nữ nhân nhỉ?” Hai mắt Sở Từ Ngôn lóe sáng, suy xét nhìn Ngân Tu trực tiếp nói ra một câu khiến cả một người một vật ở đây hết nói nôi. Ngân Tu nghe xong cảm thấy cực kỳ phẫn uất, trực tiếp biến mất không còn dấu vết. Sở Từ Ngôn hừ một tiếng, vật nhỏ hẹp hòi

-“Là nam yêu”. Mặt Ngân Phách lúc này so với than còn đen hơn.

-“Ta chỉ muốn xem xem có phải tất cả xà yêu đều là tuấn nam mỹ nữ hay không thôi, bề ngoài nó đẹp như vậy nhất định khi hóa hình sẽ là một mỹ nam tử”. Sở Từ Ngôn bĩu môi.

-“Bề ngoài của ta không tốt sao?”. Ngân Phách cười thập phần yêu nghiệt.

-“Haha, vô cùng, vô cùng tốt”. Sở Từ Ngôn chém đinh tiết sắt trả lời. Ngân Phách tâm tình sáng khoái, thoát một cái biến về bản thể, một con Ngân xà to lớn toàn thân tỏa ra ánh bạc lấp lánh, từng chiếc vảy sắc nhọn như dao tùy thời có thể đoạt mệnh giờ lúc này hoàn toàn mất hết tác dụng quanh lấy Sở Từ Ngôn. Đôi con ngươi tử sắc của Ngân xà nhìn thẳng nàng, chống lại ánh mắt kia, Sở Từ Ngôn nhẹ nhàng:

-“Con người vốn dĩ nên sợ những thứ nguy hiểm, nhưng ta biết ngươi sẽ không hại ta, nên ta không sợ”. Ngân Phách không nói gì, chỉ là dùng thân mình cuộn chặt lấy nàng, nâng niu nàng như muốn khảm nhau thành một, hòa quyện vào nhau. Lúc này, dường như nhớ được chuyện mình gặp gỡ Ngân Phách, Sở Từ Ngôn a một tiếng giục hấn trở về hình người, đại suất ca trong chớp mắt trở lại, nàng rơi vào vòng ôm của hắn, ấm áp ôn nhu thật thích. Mặt Sở Từ Ngôn khó xử, muốn nói lại thôi, cảm thấy vấn đề này khá xấu hổ, mặt ngượng ngượng đỏ hồng như trái đào sắp chín. Ngân Phách nhìn một mặt đáng yêu này của Sở Từ Ngôn cũng không vội giục nàng muốn biết cái gì từ hắn chỉ thản nhiên lặng lẽ ngắm nhìn nét trẻ con đơn thuần của nàng. Dường như đã hạ được quyết định Sở Từ Ngôn hít một hơi thật sâu, hét thật to làm Ngân Phách giật mình thất kinh:

-“Ngươi vì sao lại hôn ta”. Ngân Phách nhú mày, đang yên đang lành tự dưng lại gào lên thật có chút thích ứng không kịp, đến khi tiêu thụ được lời nói của nàng, hắn cảm thấy đầu mình xoay chuyển liên tục, không biết trả lời như thế nào, lần đầu tiên trong cuộc đời hắn lại mất nhiều thời gian để suy nghĩ mà dường như vấn đề này lại quá dễ dàng để trả lời. Thấy Ngân Phách không phản ứng, Sở Từ Ngôn định lấy hơi hét to thêm một lần nữa thì ngón tay thon dài lạnh lạnh của hắn đè trên môi nàng ngăn chặn, ánh mắt hắn nhìn nàng có chút khác lạ khiến tim nàng như chú thỏ con chạy loạn.

-“Thử một lần nữa”. Dứt lời, cánh môi lạnh lạnh của Ngân Phách ma sát nhẹ nhàng môi anh đào của Sở Từ Ngôn, ánh mắt nàng trừng lớn, đây là đáp án gì chứ, cái quỷ gì? Lần này không phải là hôn trán lại mất thời gian lâu hơn so với nụ hôn đầu tiên. Ngân Phách bá đạo chiếm cứ khoang miệng Sở Từ Ngôn khiến đầu óc nàng không thể nghĩ thêm gì nữa, môi quấn quýt giao hòa đem tất cả hương vị của nhau hòa lẫn. Ngân Phách kích động không thôi, thi ra hôn nàng lại mang cho hắn nhiều xúc cảm như vậy, ngọt ngào, thanh mát cùng tràn ngập hương vị của nàng. “Oanh” đầu Sở Từ Ngôn sắp nổ tung rồi dần dần chìm vào sự ôn nhu của Ngân Phách, cho đến khi hắn nhẹ nhàng rời đi môi nàng, ánh mắt vẫn như cũ nhìn nàng mang theo ôn nhu, dịu dàng nay lại thêm một chút sương mờ mãnh liệt.

-“Như vậy là trả lời cái quái gì?”. Sở Từ Ngôn bất bình.

-“Vẫn chưa hiểu?”. Giọng nói tà tính khàn khàn của Ngân Phách vang lên. Sở Từ Ngôn gạt đầu đối lại nụ cười sáng khoái của Ngân Phách.

-“Vậy thì tiếp tục”. Nói xong, Ngân Phách tiếp tục càn quét cánh môi của Sở Từ Ngôn đến ừng đó.

-“Ngân Phách, ngươi còn chưa trả lời ta”

-“Tiếp tục một lần nữa”

-“Ngươi trả lời...aaa”

-“Lại một lần nữa”

“Ngân Phách, ta không hỏi nữa”. Sở Từ Ngôn mềm oặt như lông tơ nằm trong lòng Ngân Phách, vô lực phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Dụ dỗ ngân tu

-“Ngân Tu, ngươi mau ra đây”. Sáng sớm tinh mơ, Sở Từ Ngôn đã bắt đầu truy tìm dấu vết của Ngân Tu, đừng trách nàng thị lực kém mà là vì vật nhỏ này quá nhỏ đi lại giỏi thuật ẩn náu, nàng đã cố gắng căng mắt đến cay xè vẫn không tìm thấy nó. Nếu không phải nhờ giác quan đặc biệt nhạy cảm có thể cảm nhận được nó, nàng thật như đang mò kim đáy bể vậy. Ngân Tu cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, trước giờ thực hiện bao nhiêu nhiệm vụ Thánh quân phân phó, nếu dễ dàng bị phát hiện như vậy thì nó có mười cái mạng cũng không đủ thể mà nàng có thể lần tìm được, trốn ở đâu nàng cũng chỉ mất một chút thời gian đã truy ra thật là làm nó tức chết.

-“Ngân Tu, nếu ngươi còn không ra, ta không ngại phóng hỏa hang động này, ngươi tự đi nói với A Ngân aaa”. Sở Từ Ngôn phúc hắc cười, khoanh tay trước ngực ra dáng tiểu nhân đắc ý lên tiếng. Ngân Tu không ngừng kêu khổ trong lòng, Thánh quân sủng nưa đầu này như thể nào nó không rõ sao, người chịu thiệt không là nó thì là ai. Nó chỉ không muốn giao tiếp với nhân loại phiền phức, nha đầu này lại luôn năm lần bảy lượt làm phiền nó, đầu tức giận muốn bốc hỏa nhưng không thể không xuất hiện. Sở Từ Ngôn thông thả chậm rãi bước đều về phía cửa động bỗng phía mặt đất một lần nữa vang lên tiếng la đầy phẫn uất của Ngân Tu vang lên lần thứ không đếm xuể.

-“Xin lỗi, ta thực sự không cố ý”. Sở Từ Ngôn áy náy tự cốc đầu mình.

-“Ngươi tìm ta có chuyện gì”. Ngân Tu bị mài hết kiên nhẫn lên tiếng.

-“Ta muốn ngươi nhận thức ta”. Sở Từ Ngôn sờ mũi đòi lại Ngân Tu thè cái lưỡi đỏ hồng, ánh mắt lóe lên tia khinh thường nàng quá mức tự đại.

-“Ngươi còn chưa đủ tư cách”. Sở Từ Ngôn không hề tức giận, càng khó thuần phục càng đáng quý, cổ cốt khí này nàng thích. Sở Từ Ngôn có thể dùng A Ngân tạo áp lực nhưng nàng quyết không làm vậy, nó sẽ không thật sự coi trọng nàng, chỉ có chính mình tự cố gắng mới đáng giá, không phải sao?

-“Ngân Tu, ngươi theo ta”. Lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại không cho phép từ chối. Ngân Tu bắt đầu đi theo sau Sở Từ Ngôn. Đi đến một vườn cây trĩu quả màu đỏ hồng nhỏ nhỏ chỉ chít cả vườn, Sở Từ Ngôn đích thân trèo lên một cây cao gần đó, rất nhanh chóng lên đến nửa thân cây, tay nhỏ bé thoăn thoắt hái xuống những quả đại đỏ bỏ vào túi. Ngân Tu ở bên dưới lo trái lo phải, sợ nàng ngã bị thương lại vô lực ngăn cản chỉ có thể chăm chú quan sát nhất cử nhất động của nàng ở trên kia. Sở Từ Ngôn liếc mắt thấy được dáng vẻ lo lắng của Ngân Tu, miệng nhếch lên nụ cười khê sau đó trượt chân ngã xuống, cơ thể trượt qua các tán lá tạo thành những vết thương nhỏ ứa máu. Ngân Tu hoảng hồn vội vàng rút yêu lực tạo thành một ngọn gió lớn gom góp những lá khô xung quanh tạo thành một cái đệm vừa đủ người Sở Từ Ngôn, ánh mắt nàng lóe lên tia sáng hài lòng không dễ phát hiện nhẹ nhàng đáp xuống đệm lá cây.

-“Ngươi muốn chết sao, cao như vậy”. Ngân Tu thật sự tức giận rồi.

-“Ngươi lo lắng cho ta sao?”. Sở Từ Ngôn giả vờ đau thút thít, hai má phồng hồng kết hợp với đôi mắt ngập nước thật muốn có bao nhiêu đáng thương thì liền có bấy nhiêu đáng thương, buồn bã nói. Ngân Tu khịt mũi không lên tiếng, cảm thấy nàng vừa phiền lại còn là xú nha đầu ngu xuẩn nhưng cũng chỉ có nó mới biết vừa rồi mình hoảng sợ như thế nào, tuy nàng rất phiền nhưng đối với một tiểu cô nương khả ái đáng yêu như vậy làm sao có thể ghét bỏ được. Ngân Tu âm thầm đấu tranh với mở loạn thất bát tao trong đầu nên không phát hiện được ánh mắt giảo hoạt như hồ ly của Sở Từ Ngôn.

-“Ta, ta chỉ muốn hái quả đại cho ngươi ăn mà thôi, nghe nói rất ngon, ném thử chút”. Vừa nói vừa từ trong túi lấy ra vài quả đại đỏ, Sở Từ Ngôn cẩn thận bóc vỏ đưa đến miệng Ngân Tu, ban đầu nó còn chần chừ nhưng cuối cùng cũng há miệng nuốt xuống. Chua chua ngọt ngọt hài hòa, kích thích vị giác người ăn khiến lòng Ngân Tu ấm áp, ánh mắt nhìn Sở Từ Ngôn dịu dàng hơn chút ít. Trong lòng Sở Từ Ngôn đắc ý như nở hoa, bước đầu tiên thành công. Nếu nàng có khả năng thành thạo leo lên đương nhiên có cách an toàn đáp đất, suốt một khoảng thời gian ở bên cạnh Ngân Phách nàng ít nhất cũng đã học được không ít công phu mèo quào đủ để ứng phó trong trường hợp không dễ ngã chết. Rất tốt, Ngân Tu không cô phụ lòng tin của nàng. Ăn đã đủ, Sở Từ Ngôn yêu cầu trở về, Ngân Tu cầu còn không được, nàng mỉm cười cất bước, Ngân Tu an phận đi đằng sau. Một người, một xà người trước ta sau cảnh tượng thật có chút khôi hài, tình bằng hữu của họ cũng bắt đầu từ đây, đồng sinh cộng tử quyết không chối từ.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sóng gió đầu tiên, ngân phách gặp nguy hiểm

Sở Từ Ngôn cùng Ngân Tu lần lượt bước vào hang động. Chân trước vừa vào cửa động, Sở Từ Ngôn liền bắt gặp ánh mắt lạnh như băng sương của Ngân Phách đông cứng cơ thể, khép nép đi đến dựa cái đầu nhỏ vào bờ vai vững chãi lắc lắc cánh tay hắn. Ngân Phách kiềm chế lửa giận, nụ cười trên môi càng lúc càng sâu, Sở Từ Ngôn thâm kêu không tốt vội vàng trung ra đôi mắt ướt sũng tùy thời có thể rơi lệ. Ngân Phách vỗ trán hết cách với nàng, phát tay để nàng an vị trên đùi mình sau đó phân phó Ngân Tu lui ra ngoài. Ngân Tu thờ ơ hất ra, cuối cùng cũng giữ lại được cái mạng nhỏ, Thánh quân ngay cả ánh mắt cũng có thể giết người thật nguy hiểm. Lúc này Ngân Phách dùng ánh mắt trách cứ lên án hành động của Sở Từ Ngôn, hẳn biết dụng ý của nha đầu này, muốn đứng bên cạnh hắn nhất định phải nhận được sự chấp nhận cùng tôn trọng của thuộc hạ, nàng còn nhỏ như vậy áp lực này thật là khó nàng rồi.

-“Những chuyện do chính mình tự nỗ lực mới ý nghĩa”. Sở Từ Ngôn mỉm cười lắc đầu. Sự chấp nhận của Ngân Tu hay các thuộc hạ khác của Ngân Phách vô cùng quan trọng đối với nàng, nàng biết xung quanh hắn luôn có nguy cơ rình rập nếu như nội bộ còn bất đồng quan điểm khó tránh lộ ra sơ hở cho kẻ địch thừa cơ, và lại nàng không muốn hắn khó xử, tiến thoái lưỡng nan giữa những người chiến hữu và nàng, cho nên chỉ có nàng từng bước nỗ lực nắm lấy lòng của họ vẫn trầm lợi mà không hại. Bước đầu coi như không có vấn đề gì dù sử dụng chút mưu kế nhưng sau này nàng nhất định sẽ dùng thực lực chân chính để xứng đáng đứng bên cạnh Ngân Phách.

Ngân Phách trầm mặc, dùng ngón tay thon dài lướt nhẹ qua những vết thương của Sở Từ Ngôn, chứng dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được từ từ khép lại. Cùng lúc đó, từ miệng Ngân Phách tràn ra từng sợi tơ máu vô cùng chói mắt khiến Sở Từ Ngôn hoảng sợ không thôi, trái tim nàng đập nhanh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

-“Nói cho ta biết là chuyện gì?”. Sở Từ Ngôn trấn định nhìn Ngân Phách kiềm nén sợ hãi trong lòng, nàng bình thường có chút hồ nháo nhưng tuyệt đối không phải là một người chỉ thích gây chuyện, chuyện gì nghiêm trọng nàng không phải không biết, nàng tuyệt đối sẽ không để người thân của nàng một mình đối mặt với nguy hiểm mà bản thân không thể làm gì cũng tuyệt không làm con chim nhỏ núp sau đôi cánh của hắn.

-“Huyết thống của ta vừa có lợi lại càng hại, mỗi tháng phải trải qua một kỳ đột phá, thân thể thật có chút suy yếu”. Ngân Phách cười khổ.

-“Sẽ có người đến quấy rối sao?”. Sở Tử Ngôn mày nhú lại càng chặt, dò xét.

-“Đến lúc đó, Ngân Tu sẽ bảo hộ ngươi”. Ngân Phách gật nhẹ, Sở Tử Ngôn hít sâu một hơi nhưng lại không đáp lời hắn, trong lòng một mảnh trấn định, dù như thế nào nàng cũng sẽ dùng cách của mình bảo vệ A Ngân, bảo vệ người thân duy nhất của nàng ở nơi này.

-“Đêm nay, ta không cần uống máu”.

-“Không được, phải uống liên tục 7 7 49 ngày, nếu không hơn nửa tháng qua sẽ là vô ích”. Ngân Phách lập tức lắc đầu, Sở Tử Ngôn biết vấn đề này không thể làm khác nhưng vẫn thật lo lắng cho hắn.

-“Không sao, một chút máu không chết được”. Ngân Phách cười sùng nịnh, vuốt ve một bên má mềm mịn của Sở Tử Ngôn, nàng tuy bề ngoài không biểu hiện gì nhưng chỉ có nàng mới biết, tâm dao động như thế nào, A Ngân nhận thức nàng không lâu nhưng lại xem nàng như trân bảo mà coi trọng, có lúc nàng sẽ mơ hồ cảm thấy, mối quan hệ của họ không chỉ đơn giản như vậy.

Đêm đến sau khi cho Sở Tử Ngôn uống máu, Ngân Phách phản phó Ngân Tu bảo hộ nàng cẩn thận mới ly khai đi luyện công. Lúc này đây, tuy đang gắng co voi con đau nhưng đầu óc Sở Tử Ngôn lại thanh tỉnh lạ thường. Từng giọt, từng giọt mồ hôi từ cổ trượt vào lớp áo, khuôn mặt trắng bệch vì đau đớn nhưng Sở Tử Ngôn không dám lơ là dù chỉ một chút. Ngân Tu nằm ở bên cạnh, nhìn Sở Tử Ngôn mà tâm đau, nó đã biết vì sao Thánh quân lại yêu thương nàng như vậy, chính hắn cũng bị một phần nhiệt tâm này mà dao động. Nhờ giác quan đặc biệt nhạy cảm, Sở Tử Ngôn phát hiện một tia nguy hiểm trước cả Ngân Tu, ánh mắt khép hờ lập tức mở thật to phòng bị, ra ám hiệu với Ngân Tu, nó hiểu ý lập tức ngừng đầu đề cao cảnh giác.

-“Vì sao họ tìm được đến đây?”.

-“Thánh quân thuộc huyết thống Ngân Tuyệt linh xà, chỉ cần tìm được đóa hoa Xuyên Tuyệt bảy cánh, càng đến gần Thánh quân Xuyên Tuyệt hoa sẽ phát sáng dị thường, chỉ có khi đột phá tầng cuối cùng Xuyên Tuyệt hoa mới vô dụng”. Ngân Tu thở dài, Sở Tử Ngôn hiểu được bây giờ cách duy nhất là làm nhiều loạn cảm ứng của loại hoa này mà người duy nhất có thể đảm nhiệm vai trò này chính là nàng. Nửa tháng qua, uống máu Ngân Phách quả nhiên bây giờ đã có chỗ dùng, trong cơ thể Sở Tử Ngôn vừa hay có một phần là máu của hắn, tuy không biết tác dụng được bao lâu nhưng có còn hơn không, tuyệt đối không để họ tìm được hắn.

-“Tu Tu, giúp ta”. Sở Tử Ngôn bất chấp đau đớn chống tay bò dậy. Ngân Tu không biết thế nào cho phải, chân chừ do dự thật không phải phong cách của nó.

-“Ngây ra đó làm gì, họ sắp đuổi tới rồi, nhanh”. Sở Tử Ngôn tức giận quát, nàng lập tức choàng lên người chiếc hắc bào của Ngân Phách chạy ra khỏi hang động. Ngân Tu biến hóa thành một vòng nhỏ bám trên tay nàng. Sở Tử Ngôn nhặt một viên đá sắc nhọn ngay bên đường, không nói hai lời trực tiếp cửa thật mạnh vào tay trái, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ cánh tay, cách duy nhất là dùng máu của nàng truyền ra không khí lẫn át đi mùi vị của Ngân Phách, hi vọng lúc này hắn không chảy máu nếu không nàng cũng vô lực hết cách. Sở Tử Ngôn bất chấp đau đớn chạy trốn về phương hướng cách xa hang động, chạy được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Đám người Xà tộc đường như mắc mưu kịch liệt đuổi theo phương hướng bọn Sở Tử Ngôn.

-“Hôm nay sẽ là ngày chết của Ngân Phách, cái gì mà huyết thống linh xà, cái gì mà huyết thống trân quý nhất, cũng không phải sẽ chết trong tay chúng ta sao, ha ha ha”. Xuyên Tuyệt hoa ngày càng phát sáng, một lão đầu râu tóc hoa râm đáng người hơn béo, đây chính là Tam trưởng lão trong Thất lão hộ tộc của Xà tộc, lão cười lạnh, nói chuyện với người đi bên cạnh. Loại linh xà này tồn tại chính là uy hiếp lớn nhất đối với địa vị của bọn hắn thậm chí là vận mệnh của Xà tộc, bọn hắn phải tận diệt truyền thừa duy nhất này mới an ổn hưởng lạc vinh hoa phú quý. Người bên cạnh im lặng gật đầu, trong ánh mắt lóe lên sát ý mãnh liệt, sau nhiều năm rốt cuộc hắn sắp được gặp lại cố nhân.

Trở về với Sở Tử Ngôn, nàng càng chạy càng hăng hoàn toàn bỏ mặc vết thương đau rát trên tay, hễ có đường sẽ chạy, máu khô lại tiếp tục cửa vết khác, trên cánh tay bạch ngọc chỉ chút vết thương lớn nhỏ, mất máu quá nhiều khiến nàng có chút choáng nhưng lại không dám ngơi nghỉ một chút nào. Máu trên tay lại khô, Sở Tử Ngôn chán nản, ánh mắt quét qua Ngân Tu đang an vị trên cánh tay liếm liếm vết thương của nàng tránh nhiễm trùng.

-“Hết cách rồi, Tu Tu cần ta”. Sở Tử Ngôn xé rách vạt áo hé lộ ra bờ vai trắng mịn, trầm giọng.

-“Cái gì, ngươi điên rồi”. Ngân Tu sùng sốt thét lớn, cần nàng, nó không nở cũng không có lá gan đó.

-“Nếu không làm được thì trở về đi”. Sở Tử Ngôn lười đời co với nó, lạnh giọng. Ngân Tu ủy khuất, nàng nghĩ nó có thể bỏ mặc nàng sống chết không lo sao? Nó thờ dài trong ánh mắt lộ vẻ do dự, nhe răng sắc nhọn cắn lên vai nàng, máu tươi nhỏ giọt chảy xuống thấm ướt áo ngoài. Ngân Tu quay đầu không dám nhìn cũng âm thầm thờ dài. Ánh trắng soi rõ vết cắn sâu hoắm ghê rợn kia tạo nên sợi dây liên kết của cả hai, dấu vết tồn tại sẽ theo nàng mãi mãi, cũng là nỗi坎 rút duy nhất của Sở Tử Ngôn. Là đau, là khổ, nhưng sao vẫn làm. (Vết cắn này có bí ẩn đằng sau nhé, giữa truyện sẽ biết)

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ngân phách xuất hiện

-“Bẩm hai vị trưởng lão, Xuyên Tuyệt hoa phát sáng dị thường, chắc hẳn đối tượng đã rất gần”. Tên thuộc hạ cung kính bẩm báo.

-“Rất tốt, truy cho ta”. Vị Tam trưởng lão vuốt vuốt bộ râu dưới cằm lên tiếng, hần đợi chờ chính là ngày hôm nay tự tay giết chết mối họa ngầm của Xà tộc, từ đây hần có thể ung dung hưởng thụ vinh hoa phú quý, sống cuộc sống của thần tiên được người người hâm mộ, lần này nếu thành công phần thưởng Xà Vương hậu hĩnh sẽ không kém đâu.

Sở Tử Ngôn chỉ biết cố sống cố chết một đường mà chạy băng qua hàng cây rậm rạp, trên người đã có không ít vết xước cùng vết thương ghê rợn trên vai hòa làm một, cho đến khi nhìn thấy phía trước là vực thẳm sâu vạn trượng, đêm đen đặc giờ tay không thấy nắm ngón lại cảm ứng phía sau đã đến rất gần, lòng nặng nề thờ dài. Sở Tử Ngôn đứng im bất động đối diện với vực thẳm, chỉ cần bước một bước nữa mọi thứ sẽ chấm dứt, gió đêm ẩm ướt mang hơi hương của máu tăng thêm một phần quý dị, hắc bào phật bay lên theo gió tán ra mùi vị chết chóc. Một bóng dáng nhỏ nhắn được màn đêm che khuất, lưng đứng thẳng tắp vô hình chung phát ra một cỗ quý khí cùng khí phách không nói nên lời.

-“Qua hôm nay, nếu ta may mắn thoát chết ngươi theo ta đi”. Sở Tử Ngôn vuốt ve vòng tay, nhẹ giọng. Ngân Tu trầm mặc nghi hoặc, nó có dự cảm không tốt, Sở Tử Ngôn lăm lăm trong miệng cái gì đó, nó trở mặt nhìn thân thể mình hoàn toàn không thể động, đây là định chú chỉ có hiệu nghiệm với Xà tộc do một lần nhầm chán năng bảo A Ngân dạy cho, hôm nay lại dùng vào việc này. Sở Tử Ngôn tháo vòng tay nhẹ nhàng giấu dưới một tảng đá gần đó, mặc kệ ánh mắt oán trách của Ngân Tu.

Đám người phía sau rút cuộc cũng đuổi tới, Sở Tử Ngôn quay đầu đem hình dáng từng người một khắc vào trong tim, dù có thành quỷ năng cũng sẽ không tha cho bất cứ ai có ý định sát hại người thân của nàng. Sở Tử Ngôn mỉm cười, gió thổi bay mái tóc đen nhánh lan tỏa một mùi hương thanh nhã hòa quyện cùng sự thanh tươi của máu tươi như tôn thêm sự huyền ảo trong đêm tối tĩnh mịch.

-“Ha ha, Ngân Phách, hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi”. Tam trưởng lão cười cực kỳ càn rỡ, hần đem tiếng cười bành trướng rất chói tai như thể đang muốn thông báo cho Sở Tử Ngôn hần cực kỳ cao hứng, cực kỳ tự đắc. Sau giây phút khắc sâu từng hình dạng của bọn họ vào trong mắt, Sở Tử Ngôn lại tiếp tục đắm chiều nhìn đáy vực sâu không đáy hoàn toàn làm ngơ trước lời nói của Tam trưởng lão như thể dù cho hần có làm thêm điều gì nữa cũng chẳng thể đã động đến nàng, điều này làm tên Tam trưởng lão trong giây phút mất không chế.

-“Ngân Phách, sắp chết đến nơi ngươi còn có thể kiêu ngạo được gì?”. Tên Tam trưởng lão kích động phi thân nhào về phía Sở Tử Ngôn, nàng vẫn đứng đung bất động không phản ứng. Con thịnh nộ không ngừng bành trướng trước thái độ xem nhẹ hần của Sở Tử Ngôn, hần như điên cuồng lao về nàng.

-“Ngươi chỉ là đứa con khác mẹ hại cha nên chết từ sớm rồi”. Cuối cùng Sở Tử Ngôn cũng phản ứng, câu nói kia trực tiếp đâm thẳng vào tim nàng đau nhói, dăm vũ nhục A Ngân của nàng, dăm tổn thương hần, đáng chết. Ánh mắt âm ngoan của Sở Tử Ngôn như muốn thủng khoét trên người Tam trưởng lão, ánh mắt giết người mang theo cuồng phong bão táp, càn quét khắp tứ chi bách hài hần, nàng cười lạnh nụ cười này trực tiếp làm cho Tam trưởng lão bất giác sồn gai ốc. Đợi đến khi tên Tam trưởng lão đến thật gần, miệng nhỏ nhắn khẽ lăm lăm, hần đột nhiên đình chỉ mọi động tác, Sở Tử Ngôn nhanh chóng thừa cơ hội đem trâm cài đầu vạch trên khuôn mặt hần một đường thẳng sâu ngoãm không thương tiếc, máu tươi lập tức tràn ra ướt một bên má của hần, nàng vẫn chưa dừng tay đem trâm cắm thật sâu vào miệng hần, kể từ nay hần sẽ không bao giờ có thể nói tiếng câu nữa. Tiếng hét dài thê thảm của Tam trưởng lão đánh thức người phía sau, hần lập tức vận lực đến bên cạnh Tam trưởng lão, ánh mắt lóe lên tia chán ghét mắt kiên nhẫn thâm kêu ngu xuẩn. Sở Tử Ngôn lại chậm chậm lui về sau cho đến khi một bước cuối cùng này chính là địa ngục đang chờ nàng. Nhưng không có ngã xuống như dự định mà là được nằm trong lòng ngực ấm áp quen thuộc, mũi cay xè thật muốn khóc to. Ngân Tu thấy người vừa đến nổi lo lắng treo trong lòng cuối cùng cũng được tháo xuống.

-“Nha đầu ngốc, ta giúp nàng hả dạ”. Ngân Phách nhìn nàng, mỉm cười thật sâu, không có tức giận chỉ có ấm áp dâng trào. Sở Tử Ngôn có chút không biết như thế nào cho phải, sự xuất hiện của Ngân Phách phá bỏ mọi lớp nguy trang của nàng, tâm đột nhiên buông lỏng. Sở Tử Ngôn gạt nhẹ, A Ngân đã đến những chuyện khác không đến phiên nàng quản. Thời gian định chú của Ngân Tu cũng đã hết, nó lập tức vọt đến trên tay nàng biến thành chiếc vòng, tròn mắt đầy trách cứ lên án. Tay Sở Tử Ngôn khẽ vuốt lên chiếc vòng, hơi ấm của lòng bàn tay nàng lan tràn khắp người Ngân Tu, nàng lắc đầu mắt bảo không sao liếc nhìn Ngân Phách lao vào trận chiến trước mắt. Người bên cạnh Tam trưởng lão mất lạnh nhìn thấy hết thấy, đem Tam trưởng lão giao cho thuộc hạ sau đó vận yêu lực nghênh chiến Ngân Phách, hần đợi ngày này đã rất lâu rồi, cuối cùng người duy nhất còn tồn tại sẽ là hần.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ngươi là đồ Ngốc

-“Nha đầu ngốc, ta giúp nàng hả dạ”. Từng đoàn hắc liên bành trướng bao vây đám người Xà tộc, Ngân Phách phi thân lên trên lạnh lùng nhìn sự chật vật của đám người ban nãy còn hùng hổ như lang báo bây giờ đã chạy tán loạn khắp nơi. Hắc liên bao vây chặt người nào, người đó liền bị cắn nuốt một chút xương cốt cũng không còn. Vòng tròn hắc liên càng ngày càng hẹp cuộn chặt đám người Xà tộc một khe hở cũng không lọt, từng người một như con kiến hôi không ai có thể thoát được bị đốt thành tro dưới đoàn hắc liên quý dị. Ngân Phách nheo mắt, sát ý mãnh liệt dâng trào nhìn Tam trưởng lão đang ở kia dùng thuộc hạ che chắn cho cái mạng hèn của mình, hần nhanh chóng tự hắc liên trong tay trực tiếp xông phá lá chắn một chút cũng không lưu tình đâm thẳng vào ngực lão. Tiếng thét vang vọng thiên sơn, tính mạng của một trong Thất lão của Xà tộc cứ như vậy không tồn tại.

-“Ngân Phách, bốn tọa quả nhiên xem thường ngươi, hẹn ngày tái kiến”. Ngân Phách hạ thân mình, nheo đôi ngươi từ sắc nhìn về hướng bia rừng, cùng lúc đó vang lên âm thanh hùng hậu mà sắc bén. Đây chính là âm thanh của người đi bên cạnh Tam trưởng lão đã chết khi nãy – Thất trưởng lão của xà tộc, Ân Huyền.

-“Ân Huyền, bốn quân chờ ngươi”. Hai tay Ngân Phách chấp sau lưng, hắc bào đan xen ánh trắng bàng bạc phong tư trác tuyệt, tà mị vô ngần, nụ cười

trên môi Ngân Phách lạnh băng tiếp lời. Cảm nhận Ân Huyền đã chạy xa, lúc này máu từ khóe miệng Ngân Phách tràn ra một cách mãnh liệt, thân hình cao lớn đổ xuống. Sở Từ Ngôn vội vã chạy đến đỡ lấy hắn, máu vẫn tuôn không ngừng nghỉ, màu đỏ của máu làm đau mắt nàng, đưa ống tay áo dày đặc máu tươi của mình lau bên môi Ngân Phách nhưng không cách nào ngăn cản được dòng máu đang chảy kia. Sở Từ Ngôn vừa lau vừa rơi lệ, vừa loạn vừa chật vật, giọt nước mắt như trân châu nhỏ giọt trên khuôn mặt đầy máu của Ngân Phách, làm sao nàng có thể bình tĩnh được, hẳn một giây trước vẫn hoàn toàn hào hảo đứng bên cạnh nàng, ôn nhu cười với nàng, chỉ trong giây lát lại biến thành một người cả cử động cũng cảm thấy khó khăn, sinh mạng mỏng manh như giấy. Sở Từ Ngôn cố gắng trấn định bản thân, không gào không nháo nhưng giọt lệ còn đọng trên mi đã bán đứng tâm trạng hiện tại của nàng.

-“Khóc cái gì, ta còn chưa chết được”. Ngân Phách mỉm cười suy yếu hài hước nói, nhưng Sở Từ Ngôn làm sao cũng cười không nổi.

-“Nhớ phải dùng đầy đủ”. Ngân Phách từ trong người lấy ra một lọ thủy tinh trong suốt, liếc mắt nhìn liền biết bên trong đựng thứ gì, hắn cất lực điều chỉnh thanh âm cao hơn một chút dặn dò sợ nàng nghe không rõ lại làm sai. Trong lọ chính là máu của Ngân Phách, khi nhìn thấy Sở Từ Ngôn liền mất kệ cái gì kiên cường cái gì trấn định, nàng khóc dữ dội như một đứa trẻ cực kỳ uất ức, khi trong tình cảnh thập tử nhất sinh hắn vẫn nhớ đến nàng, vẫn lo lắng cho nàng như vậy, bảo nàng không đau lòng là giả.

-“Ngươi là đồ ngốc, đồ đàn, đồ nhiều chuyện, ai bảo ngươi cứu ta, hu hu”. Trời tờ mờ sáng, tất cả mọi sinh vật đã bắt đầu thức dậy nhưng chỉ vang vọng tiếng khóc tê tâm liệt phế của một tiểu cô nương đang ôm chặt một nam nhân tuyệt mỹ. Khung cảnh phút chốc dường như cũng bị ảnh hưởng bởi Sở Từ Ngôn mà nhuộm màu thê lương, chim không hót mỗi bình minh, cây cỏ không nở đùa hoan ca theo làn gió, tất cả chìm vào sự tĩnh lặng trong nội tâm nàng, đó cũng chính là tâm trạng của nàng lúc này, không có âm thanh không có mỹ cảnh chỉ có trống rỗng nhìn Ngân Phách đã bất tỉnh.

-“Hắn là như thế nào?”. Sở Từ Ngôn cuối cùng cũng lấy lại được trấn định, ánh mắt trầm tĩnh nhìn Ngân Tu, nàng biết nếu nàng suy sụp sẽ không ai cứu A Ngân cho nên bắt buộc nàng phải gạt đi tình cảm thuận theo lý trí.

-“Thánh quân có lẽ trong quá trình đột phá lại gấp gáp phong ấn nguồn lực lượng dư thừa chạy tới đây, trong lúc giao chiến với Xà tộc sử dụng quá nhiều yếu lực cho nên phong ấn suy yếu kích phát nguồn lực lượng này khiến tổn thương đến căn cơ, tính mạng thật khó nói”.

-“Cứu hắn như thế nào?”. Tim khẽ nhói nhưng lệ đã ngưng khóc cũng vô dụng, Sở Từ Ngôn hít một hơi thật sâu ngửa mặt lên trời ngăn dòng lệ chực trào, âm thanh hơi run rẩy.

-“Về hang động, ta đi xem một chút”. Ngân Tu trầm giọng, Sở Từ Ngôn lập tức gật đầu.

-“Sao rồi, tìm được không?”. Sau khi trở về hang động, Sở Từ Ngôn liền tìm một chỗ bằng phẳng ngồi xuống để đầu Ngân Phách gối lên đùi mình chờ đợi Ngân Tu tìm biện pháp.

-“Cách thì có nhưng vô cùng hung hiểm”. Ngân Tu trầm tư suy nghĩ, một lúc sau mới lên tiếng.

-“Còn có lựa chọn sao?”. Sở Từ Ngôn mỉm cười nói.

-“Đỉnh núi Xích Huyền nghe nói có chứa Xích Cư thạch, thời gian nó tồn tại càng lâu càng hiếm càng có tác dụng cao, thứ duy nhất có khả năng khôi phục căn cơ bị tổn thương của Thánh quân, nhưng chưa một ai có thể trở ra từ nơi này”. Ngân Tu thờ dài, hành trình phía trước cái gì cũng không thể nói chỉ có thể dựa vào vận may mà thôi. Sở Từ Ngôn nhìn Ngân Phách chìm trong hôn mê, hơi thở yếu ớt cả người lạnh băng dường như không có một độ ấm nào chứng tỏ hắn còn sống, tâm kiên định thề cho dù có hy sinh tính mạng nàng cũng nhất quyết cướp A Ngân từ tay thần chết.

-“Không cần biết hung hiểm đến đâu, chỉ cần có một chút hy vọng ta sẽ không bỏ lỡ”. A Ngân, Sở Từ Ngôn ta muốn ngươi phải hoàn toàn hào hảo đứng trước mắt ta, nếu ngươi dám rời khỏi ta, dù ngươi có đi đến đâu ta cũng sẽ truy đến cùng trời cuối đất, quyết không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lên đường

Sở Từ Ngôn nhẹ nhàng đặt Ngân Phách vào ôn tuyền hy vọng có thể giữ lại một chút độ ấm cho hắn, Ngân Tu ở bên ngoài đã chuẩn bị tốt mọi thứ chỉ còn chờ nàng là có thể khởi hành. Sở Từ Ngôn sắp xếp một chút hành lý thay đổi một bộ bạch sam đơn giản rồi sau đó lập tức bước ra ngoài liền nhìn thấy một cỗ kiệu chạm khắc hình xà vô cùng đẹp, mỗi một đường cong hoa văn uốn lượn sống động đến hoàn mỹ vô cùng phóng khoáng mà hiển hiện rõ từng đường nét đặc sắc cuốn hút nhất, chất liệu gỗ tử đằng thoang thoang mùi gỗ thanh bạch dễ chịu, rèm che màu đồng run nhè nhẹ trong gió.

-“Đây là phương tiện của Thánh quân, ta sẽ dùng yếu lực điều khiển nó đưa ngươi đến Xích Huyền sơn”. Ngân Tu nằm trước cửa kiệu ngoác cái đầu xà nhỏ bé với Sở Từ Ngôn, đặc ý. Từ điều khiển mà Ngân Tu nói ở đây chính là dùng yếu lực của nó mà di chuyển cỗ kiệu hoàn toàn không cần nhiều người khiêng. Sở Từ Ngôn nhún vai cũng không lấy làm ngạc nhiên, thân phận A Ngân không tầm thường là ý nghĩ đầu tiên khi nàng gặp hắn, đi lại bằng phương tiện xa hoa này cũng không lạ cho dù cách thức kỳ quái hơn để điều khiển cỗ kiệu nàng cũng không bất ngờ. Nhắc chân bước vào kiệu, dù Ngân Phách an vị bên trong, trên đùi Sở Từ Ngôn có thêm một chiếc gối bông dày mềm mại nhằm giúp hắn có vị trí nằm thoải mái nhất hạn chế xóc nảy khi di chuyển, chốc lát dùng nước trong ôn tuyền chuẩn bị trước giữ nhiệt giúp hắn, chốc lát sờ đồng sờ tây kiểm tra nhiệt độ trên người hắn, loay hoay một hồi thấm mệt, Sở Từ Ngôn mới mất ngủ say. Ngân Tu tròn tròn thân hình nhỏ bé vào bên trong nhìn Sở Từ Ngôn an yên giấc nồng lại nhìn Ngân

Phách vẫn bất tỉnh như cũ, trong lòng một mảnh phiền muộn. Khi Sở Tử Ngôn tỉnh dậy đã không còn ở trong cổ kiệu nữa mà là đầu tựa vào gốc cây thật to, Ngân Phách cũng cùng tư thế đó dựa đầu vào gốc khác của gốc cây, phía trước là ánh lửa bập bùng cùng tiếng xèo xèo của mỡ động vật rơi xuống đồng lửa, cái bụng trống rỗng của Sở Tử Ngôn lập tức báo động.

–“Tu Tu, đây là đâu?”. Sở Tử Ngôn nghi hoặc.

–“Đừng nóng vội, đoạn đường còn xa lắm”. Ngân Tu khịt khịt mũi neho đôi mắt nhỏ do ảnh hưởng từ khói có chút khô hải trả lời. Nói xong, Ngân Tu rút yêu lực làm xiên gà bay qua đung đưa trước mặt Sở Tử Ngôn, nàng không nói hai lời trực tiếp bắt lấy xiên gà giã xéo, nàng xé từng thớ thịt non mềm vàng ruộm đưa đến miệng Ngân Phách nhưng hẳn không có dấu hiệu nuốt xuống, nàng giương ánh mắt đáng thương nhìn Ngân Tu, nó hiểu ý từ trong miệng tỏa ra làn khói uốn lượn giống hình xà bay xung quanh cổ họng Ngân Phách, thần kỳ thay thức ăn vẫn còn trong miệng đã biến mất, nàng cười tít mắt tiếp tục xé gà đưa vào miệng Ngân Phách sau đó đút cho hẳn miếng nước, cứ một lúc gà một lúc nước, đến khi chỉ còn nửa con gà mới đến phiên nàng giã xéo cho vào bụng. Sở Tử Ngôn tập trung ăn liền thấy một thanh chủy thủ có chút cũ kĩ đang đưa trước mắt liền đem nghi vấn dời đến Ngân Tu.

–“Vũ khí tự vệ, giữ cẩn thận”. Sở Tử Ngôn liền cảm kích gật đầu, dù thật không biết bản thân nàng có thể phát huy hết sức mạnh của thanh chủy thủ này hay không nhưng bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến nàng chân tâm cảm tạ. Rút thanh chủy thủ ra khỏi vỏ, đủ đơn giản đủ sắc bén rất thích hợp với nàng, trực tiếp đeo bên người sau đó lại tiếp tục thực hiện công việc còn dang dở.

–“Tu Tu, ngươi nghỉ ngơi một lát đi, ta sẽ trông chừng”. Sở Tử Ngôn đối diện con mắt đầy tơ máu của Ngân Tu áy náy lên tiếng, nó không nói hai lời đánh một giấc nhưng chỉ nửa canh giờ sau đã tỉnh.

–“Loại xà đều ngủ ít như vậy sao?”. Sở Tử Ngôn tức cười. Ngân Tu thanh tỉnh đôi chút khi nghe câu nói của Sở Tử Ngôn thật muốn ngủ luôn cho nàng một chết nhưng cuối cùng nó vẫn không đành lòng. Ngân Tu nhìn Sở Tử Ngôn sau đó lại chuyển qua Ngân Phách người đầy bụi, nhếch nhếch không chịu nổi bèn này ra ý định.

–“Ngươi giúp Thánh quân thay y phục đi”.

–“Quần áo trên người Thánh quân là do yêu lực của người tạo thành, yêu lực càng cao y phục càng mỹ, không phải người có huyết thống linh xà hoàn toàn vô lực. Người bây giờ có thể chỉ người thôi”. Sở Tử Ngôn tròn tròn mắt lý nào lại vậy, nàng nhìn trời than thở, bảo nàng thay y phục cho một đại nam nhân da mặt nàng thật sự không dày như vậy.

–“Tìm một ôn tuyền giúp ta”. Đấu tranh tư tưởng một hồi dường như Ngân Tu nghĩ Sở Tử Ngôn sẽ không đồng ý thì thanh âm trong trẻo của nàng cất lên. Mắt Ngân Tu thoáng qua chút ảo não không dễ phát hiện, dùng linh cảm cảm nhận vị trí ôn tuyền gần nhất sau đó hướng dẫn vị trí tìm được để Sở Tử Ngôn cùng Ngân Phách đến nơi đó. Sở Tử Ngôn cất lực đi một đại nam nhân cao lớn tuấn mỹ, khi hẳn hôn mê lại càng nặng hơn khiến nàng có chút quá sức, mồ hôi cùng bụi bản hòa làm một, nàng nhíu mày gắng sức đi nhanh hơn một chút cho đến khi bên tai truyền tới tiếng nước róc rách đập vào những tảng đá lớn trên bờ, mặt nước trong vắt soi rõ hình dáng hai người uốn lượn chảy trôi theo dòng nước đưa đẩy những chiếc lá khô từ những cành cây xung quanh rơi xuống. Sở Tử Ngôn đặt Ngân Phách xuống đất mắt lộ rõ vẻ do dự cùng ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đau lòng tín nhiệm

Một lúc sau, nhìn ôn tuyền ngay phía trước Sở Tử Ngôn mặt nóng lên lấy tay vỗ vỗ trán, nàng cảm ứng kiểm tra động tĩnh xung quanh, lúc này mới bắt đầu thực hiện công việc nữ hầu của mình. Bàn tay đặt trên y phục Ngân Phách run run, khuôn mặt non nớt nhiễm đỏ một tầng, đầu tiên là lớp áo bảo đen viền bạc tiếp theo là lớp áo ngoài cuối cùng là lớp áo lót trắng tinh, lúc này Sở Tử Ngôn chần chừ mãi không dám xuống tay lại không biết làm thế nào cho phải nên trực tiếp xé rách vạt áo trước người mình quán quanh mắt xem như không thấy gì mới tiếp tục cởi bỏ lớp y phục cuối cùng của Ngân Phách. Sở Tử Ngôn ngồi bệch xuống đất thờ thật sâu một hồi điều chỉnh nhịp tim đập liên hồi, chuyện này thật sự cần biết bao dũng khí aaa, nàng dìu Ngân Phách đến một nơi cạn nước lưng tựa vào bờ, sau đó chính mình núp sau tảng đá lớn gần đó bắt đầu tắm rửa. Lúc này, Sở Tử Ngôn thông thả cởi y phục trên người híp mắt thích thú nghịch nước, nàng thoải mái bật ra tiếng ngâm yêu kiều vốc nước xối lên vai và mặt. Làn da trắng nõn không tỳ vết được ánh trăng soi rọi ánh lên bóng hình kiều mỹ in trên mặt nước, mái tóc đen mượt trải dài theo dòng nước hòa vào làn gió bay nhẹ thật câu hồn đoạt phách.

–“Đề cho bản cô nương hầu hạ ngươi, đợi ngươi tỉnh lại sẽ rất khó coi”. Sau khi tắm cho mình thật sạch sẽ, Sở Tử Ngôn liếc nhìn bức tượng hoàn mỹ đang kia hừ lạnh. Lời nói đầy oán khí nhưng ánh mắt lại không thể che được tầng đau thương nhân nhật. Ở cái nơi xa lạ này, Ngân Phách chính là điểm tựa duy nhất, người thân duy nhất mà nàng có thể tín nhiệm cùng ý lại, nhìn hẳn ngày một tiêu tụy trái tim nàng chưa bao giờ ngừng lo lắng.

–“A Ngân, nếu ngươi tỉnh lại cho dù khó khăn vạn phần ta cũng cam nguyện trả giá hết thảy”. Môi anh đào khẽ mở, Sở Tử Ngôn vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của Ngân Phách từ lòng mây cương nghị cho đến mũi cao thẳng cuối cùng dừng lại nơi đôi môi tái nhợt lạnh băng kia, trong lòng một mảnh phiền muộn lâm lâm.

–“Khi nào ta lại được thấy ngươi cười với ta”. Sở Tử Ngôn thở dài, dùng khăn tay thêu liên hoa giúp Ngân Phách thanh tẩy mọi khói bụi trên đường, bàn tay nhỏ bé chạy loạn từng tấc thịt trên người hẳn, tìm nàng hiện giờ như một chú thỏ con hoạt náo đập liên hồi, mỗi một cử động đều rút không ít khí lực

của nàng. Thân trên Ngân Phách vẫn hoàn mỹ như một pho tượng điêu khắc vững chãi lại bền chắc, tuy thân dưới hần được làn nước bao phủ nhưng vẫn khiến tâm Sở Từ Ngôn run rẩy một phen. Bỗng, một đôi tay to lớn mà hữu lực bắt lấy cái tay của nàng cố định lại một chỗ, lúc này Sở Từ Ngôn ngạc nhiên mới phát hiện người bất tỉnh mấy ngày qua đã tỉnh lại, vui mừng khôn xiết thể hiện rõ mồn một qua ánh mắt lưu ly nàng liền kiểm lòng không dẫu kích động ôm chầm lấy hần.

–“A Ngân, người tỉnh rồi, tốt quá, thật tốt quá.”. Ngân Phách vòng tay ấn nàng vào lồng ngực hần, đáp trả cái ôm ấm áp của nàng, mỉm cười.

–“Chỉ là nhất thời tỉnh lại cũng không biết khi nào sẽ thành cái bộ dạng kia”. Ngân Phách bắt đắc dĩ đôi lại làm Sở Từ Ngôn liên tục lắc đầu, dường như không muốn lại thấy hần bất tỉnh như vậy, mỗi lần nhìn hần hôn mê tim nàng sẽ đau lòng, sẽ ăn ngủ không yên, lúc nào cũng bất an, nàng thật sự không muốn điều đó tái diễn.

–“Ta nhất định sẽ sống bảo hộ tốt cho người”. Sở Từ Ngôn đang chìm nổi trong mớ suy nghĩ hỗn loạn của mình sau khi nghe được những lời này, bao nhiêu lo lắng cùng thương nhớ phút chốc biến thành giọt lệ ấm nóng rót vào tấm lưng trần của Ngân Phách.

–“Nha đầu gối, ta không chết được, khóc cái gì?”. Ngân Phách đau lòng xiết nhẹ thân thể run rẩy bên trong nhẹ giọng trấn an.

–“Ta tin người nhất định sẽ không bao giờ bỏ ta lại một mình, nhất định sẽ”. Sở Từ Ngôn trở ra dùng bàn tay quơ loạn trên mặt, bôi đi dấu vết vừa mới khóc xong, gật đầu kiên định nhìn Ngân Phách. Ánh mắt Sở Từ Ngôn đặc biệt sáng, trong đôi mắt còn tồn đọng chút lệ quang càng khiến thêm long lanh xinh đẹp. Ngân Phách không tự chủ cúi thấp xuống, Sở Từ Ngôn ngây người đón nhận, khi môi cả hai gần kề trong không gian liền truyền đến âm thanh tiếng sấm đùng đoàng, hần cùng nàng đồng loạt nâng cao cảnh giác, trong chớp mắt cả 2 đều y phục chỉnh tề yên vị trên bờ, Ngân Tu cũng chạy đến, thấy Ngân Phách đã tỉnh, lập tức cung kính kêu một tiếng “Thánh quân”.

–“Không có việc gì vất vả cho người, có vẻ như có tộc muốn độ kiếp”. Ngân Phách phát áo bào trầm giọng.

–“Có khả năng là người Hồ tộc”. Ngân Tu gật đầu, nhìn dư quang tia chớp trên trời, suy đoán.

–“Mau chóng ly khai”. Ngân Phách cau mày thật chặt, nghiêm nghị ra lệnh.

–“Đây là Thất Lôi trong Cửu Lôi, uy lực không thể xem thường có thể độ kiếp này chắc chắn có địa vị cao trong tộc đương nhiên không thể thiếu quân lính sâm nghiêm túc trực, người đông thể mạnh không nên trên thêm phiền phức”. Sở Từ Ngôn nhủ mảy nghi hoặc với Ngân Phách, Ngân Tu nhận thấy liền thay lời giải đáp thắc mắc của nàng. Sở Từ Ngôn gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, không tính Ngân Phách và Ngân Tu là người khác tộc, chỉ riêng một nhân loại nho nhỏ như nàng cũng đủ chết cả ngàn lần. Cổ kiệu xuất hiện trong nháy mắt, Sở Từ Ngôn nhanh chóng dìu Ngân Phách vào trong, ly khai nơi này ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nguy hiểm khó thoát 1

Cổ kiệu được Ngân Tu lưu loát điều khiển băng qua hàng cây rậm rạp xuyên thủng màn đêm đen đặc không ngừng bủa vây bọn họ, Sở Từ Ngôn ngồi trong kiệu cố gắng chiếu cố Ngân Phách, hần có dấu hiệu sắp hôn mê lần nữa nhưng lại cố chấp ép mình thanh tỉnh. Ngân Phách chưa bao giờ cảm thấy bất lực như hiện tại, nhìn nét mặt khẩn trương cao độ không hợp lứa tuổi treo trên khuôn mặt non nớt của Sở Từ Ngôn, tâm thờ dài im lặng. Bàn tay cả hai đan chặt lấy nhau dường như muốn thông qua sự ấm áp của đối phương mà bình tâm, cho đến khi bàn tay của Ngân Phách thả lỏng chìm vào tận sâu hôn mê Sở Từ Ngôn vẫn nắm chặt tay hần, mắt chăm chăm nhìn màn cửa vì cấp tốc di chuyển mà lay động kịch liệt. Cổ kiệu đột nhiên phanh gấp, Sở Từ Ngôn vội vàng bước ra ngoài, khi nhìn thấy cảnh tượng kia nàng âm thầm cắn răng, phía trước hàng ngàn hàng vạn rần to rần nhỏ đầy đủ màu sắc ngoe nguẩy thân mình phô thiên cái địa mà tới khiến bóng đêm quý dị tràn đầy hơi thở tanh hôi, chết chóc. Ngân Tu cùng Sở Từ Ngôn đưa ánh mắt nhìn nhau, cười khổ. Sở Từ Ngôn nhìn trời than thở, hôm nay gặp phải cái vận khí gì đây, phía trước là Xà tộc phía sau là Hồ tộc, thật biết cách làm khó người mà. Đại nãi Sở Từ Ngôn hoạt động liên hồi cho đến khi đôi môi nở rộ một nụ cười thập phần phức hắc, xoay người thì thào vào tai Ngân Tu. Ngân Tu nghe xong không nói hai lời gật đầu, Sở Từ Ngôn hí mắt tươi cười, điều tốt nhất bây giờ không phải tọa sơn xem quan hổ đấu, chính mình ngự ông đắc lợi sao? Phía trước khí thế chạy tới phía sau đằng đằng sát khí, nhất định có kịch hay để xem. Sở Từ Ngôn bình tĩnh ngồi trước cửa kiệu, Ngân Tu điều khiển cổ kiệu quay về hướng ngược lại, càng tiến về phía trước hơi thở nguy hiểm ngày càng cận kề.

–“Tu Tu, một lát nữa người đánh kiệu đi về phía Đông bìa rừng, đi được bao xa thì cứ đi, ta dẫn dụ bọn Xà tộc đến”. Sở Từ Ngôn phi thân nhảy xuống kiệu, Ngân Tu hoảng hốt dừng lại, nó vừa định phát hỏa thì nghe được giọng nói không lạnh không nóng của nàng.

–“Người có khả năng đánh lừa được Xuyên Tuyết hoa sao?”. Ngân Tu mặt mày đưa đám định lên tiếng ngăn cản thì câu nói tiếp theo của Sở Từ Ngôn khiến nó ảo não một hồi, vô phương phản bác nhưng cũng không thể để nàng một mình đối diện với nguy hiểm.

–“Mau đi, còn chần chừ thì ai cũng đừng hòng nghĩ thoát thân”. Sở Từ Ngôn sót ruột quát đem thần trí Ngân Tu kéo về. Đắn đo suy nghĩ cuối cùng Ngân Tu chỉ có thể bắt đắc dĩ buông hai từ “cẩn thận” sau đó dốc sức dùng yêu lực nhiều hơn tăng tốc đi về phương hướng mà Sở Từ Ngôn chỉ định. Sở Từ Ngôn nhìn cổ kiệu biến mất trong tầm nhìn khe thờ dài, nàng chỉ muốn cứu A Ngân sao lại có nhiều phiền toái đến như vậy, cũng may A Ngân hôn mê loài hoa chết tiết kia sẽ không dễ dàng tìm thấy hần với khoảng cách xa như vậy, nhìn cánh tay vết thương cũ vẫn còn chưa đóng vảy nàng bất chấp dùng hòn đá sắc nhọn dưới chân rạch một đường thật dài trên cánh tay, rửa thẳm: “Bản cô nương chưa kịp thấy công năng bách độc bất xâm của

loại máu này mà đã muốn hại chính mình thể thảm như vậy, nếu sau này vô dụng năng thật sự sẽ băm chết A Ngân”.

Sở Từ Ngôn lại phải dốc sức mà chạy về địa phận Hồ tộc, ở phía sau Xà tộc đã đến rất gần rồi, năng chạy trốn chết không dám ngời ngời một phút giây nào, đã gần đến địa phận Hồ tộc, một khi bước vào sẽ như cá nằm trên thớt vô cùng hung hiểm. Sở Từ Ngôn không hề do dự tiến vào, bởi vì đây là lựa chọn trả giá của năng vì A Ngân. Một chân vừa bước vào, từng tiếng chuông thanh thúy đinh đang vang lên không gây động tĩnh quá lớn nhưng năng biết đây chính là âm thanh báo hiệu của Hồ tộc, khi đám người Xà tộc bước vào tiếng chuông này lập tức phô trương thanh thế đinh đang vang dội cả một vùng trời. Đi đầu chính là một lão già râu tóc bạc trắng nhưng ánh mắt lại sắc bén dị thường, vẻ mặt vặn vẹo đáng sợ cho thấy lão đang vô cùng tức giận, bên cạnh lão ta còn có một người, người này Sở Từ Ngôn nhìn một cái liền biết là người đêm đó truy sát mình tên là Ân Huyền, hần ngũ quan đoán chính đạo mạo có thể xem như anh tuấn nhưng toàn thân lại tàn tật ra loại sát khí lạnh lẽ khiến năng rất khó chịu, ánh mắt híp lại băng lãnh như muốn đông cứng người đối diện, người này tuyệt đối là kẻ thù đoạn tàn nhẫn. Đây là chính là Nhị trưởng lão cùng Tử trưởng lão của Xà tộc.

“Hôm nay ta nhất định phải tận tay giết chết Ngân Phách báo thù cho Tam đệ”. Tên Nhị trưởng lão gằn giọng, Ân Huyền cũng chỉ cười lạnh, ánh mắt thị huyết nhìn chằm chằm con mồi phía trước, một đoàn binh lính của Hồ tộc bao vây lấy bốn người Xà tộc, ai ai cũng dùng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ.

“Các ngươi là có ý gì muốn trở mặt với Xà tộc?”. Tên Nhị trưởng lão hất cằm không xem ai ra gì, tức giận quát kèm theo yêu lực.

Từ trong hang động bước ra một con hồ ly toàn thân tuyết trắng, năm chiếc đuôi ve vẩy cùng nhịp chân, bước đi uyển chuyển động lòng người, từ trong ánh sáng mờ ảo con hồ ly từ từ biến thành một cô gái, ánh mắt năng ta mị hoặc quyến rũ hàm xúc, đường cong hiển hiện theo từng giờ tay nhắc chân, bạch nha trường bào đính kim tuyến vòng quanh tay và cổ, khí chất lạnh lùng nhưng hấp dẫn, thu hút hết mọi ánh nhìn. Năng ta chính là Nhị công chúa của Hồ Vương – Lục Nhiễm, Sở Từ Ngôn chặc lưỡi, nhìn lại dáng vẻ của mình thì trẻ môi bất mãn.

“Ngang nhiên công khai đi vào địa phận Hồ tộc còn giờ trò hống hách, Hồ tộc cũng không sợ các ngươi”. Lục Nhiễm lên tiếng.

“Chúng ta sơ suất, kính mong cô nương lượng thứ”. Ân Huyền mỉm cười nhưng nụ cười này lại làm cho người khác ớn lạnh.

“Các ngươi kinh động như vậy suýt chút nữa phá hư chuyện tốt của Hồ tộc, một câu xin lượng thứ là có thể bỏ qua sao?”. Lục Nhiễm hừ lạnh.

“Hồ tộc thì đã sao, hôm nay cho dù phải đào ba tấc đất nơi này, ta cũng không bỏ sót một ai”. Nhị trưởng lão trước giờ luôn nhìn đời bằng nửa con mắt, có khi nào bị một nha đầu hi mũi chưa sạch chỉ trích, hần dùng yêu lực rót vào lời nói vừa quát vừa tung chiêu nhắm thẳng vào Lục Nhiễm. Ngông cuồng như vậy, tự đại như vậy sẽ chết rất thảm, Sở Từ Ngôn âm thầm nghĩ. Người đứng đằng sau Lục Nhiễm lúc này mới ra tay che chắn trước người năng ta đỡ lấy một chiêu của tên Nhị trưởng lão, hần là một nam tử trắng kiện ưa nhìn, tuy không yêu nghiệt như Ngân Phách cũng không anh tuấn tiêu sái như Ân Huyền nhưng lại khiến người khác không thể rời mắt bởi sự kết hợp hài hòa giữa các bộ phận trên khuôn mặt, không đặc biệt nhưng lại rất tươi mát khiến hần độc nhất vô nhị, toàn thân đều toát ra sự nam tính mạnh mẽ, liền tiếp đón lấy từng chiêu thức của Nhị trưởng lão tung ra.

“Xà tộc dám coi rẻ Hồ tộc chúng ta, hôm nay phải cho chúng biết được sự lợi hại”. Sau đó, Lục Nhiễm cũng lao vào cuộc chiến, lạnh lùng ra lệnh cho binh lính tiến lên. Hồ tộc lấy khí thế chẻ tre đánh úp về bốn người Xà tộc, lúc này Ân Huyền có chút cau mày là do hần quá mức hưng phấn cho nên mới khinh suất dẫn đến cuộc ẩu đả không nên có này. Sở Từ Ngôn ẩn nấp sau tảng đá gần cửa hang động chờ đợi chính là lúc này, năng cẩn thận men theo hòn đá lớn túm lấy được một tên thủ hạ của Hồ tộc kéo về phía mình nhanh chóng đổi ý phục, sau khi hoàn tất năng lẳng lặng lui về phía sau chạy về hướng Tây nhưng không may chi tiết nhỏ này lại lọt vào mắt của Ân Huyền, hần neho mắt gắt gao nhìn năng cười lạnh, phi thân đuổi theo, Lục Nhiễm thấy thế há có thể cho hần chạy trốn, phân phó một đội ở lại còn mình cùng một đội khác đuổi theo. Sở Từ Ngôn sớm phát giác có người đuổi theo, năng cũng mặc kệ mà chạy, kéo dài được bao nhiêu thời gian thì hay bấy nhiêu. Khi nhìn thấy sóng nước cuộn cuộn lực đẩy cực mạnh phía trước, lúc nào cũng có thể nhấn chìm con người tận sâu xuống đáy, một khi bị rơi xuống chỉ có thể mặc dòng nước chảy xiết kia cuốn trôi vô lực rơi vào bờ, dòng nước từ thác cao đổ xuống vang lên tiếng ầm ầm đập vào những tảng đá sắc nhọn phía dưới khiến Sở Từ Ngôn chần chừ bước tiếp. Quay đầu nhìn thấy Ân Huyền ở phía sau, con người Sở Từ Ngôn lãnh mạc nhìn hần.

Ân Huyền bất động neho mắt đối diện Sở Từ Ngôn, phía sau năng chính là bờ Thủy Hà được liệt danh trong cửu ngục của đại lục Viễn Sinh. “Cửu ngục” chính là tên gọi của 9 địa danh nguy hiểm nhất khắc liệt nhất, một khi rơi vào chính là vạn kiếp bất phục. Bờ Thủy Hà này còn đáng sợ hơn rất nhiều so với bề ngoài mà con người nhìn thấy, lực đẩy cực mạnh phía trên sẵn sàng đè ép những con mồi dám thách thức nó, phía dưới là hàng ngàn tảng đá sắc nhọn hoàn toàn không bị bào mòn bởi dòng nước, khi rơi xuống vừa phải cố gắng khiến bản thân giảm đi áp lực của dòng nước bên cạnh đó còn phải tập trung tinh lực né tránh những hòn đá sắc nhọn, nếu như may mắn không chết thì cũng sẽ bị cuốn tới hạ nguồn, nơi đây có một loài mang tên Song Phiến Ngư chuyên dùng con người làm bữa ăn, chúng sống theo bầy đàn chỉ cần ngửi thấy mùi máu sẽ tự động tập trung xâu xé người cho tới chết, cảm giác còn sống trải qua việc cảm nhận từng thớ thịt trên người bị rời ra có bao nhiêu đau đớn, việc này có mấy ai có thể vượt qua, hần tin chắc năng sẽ không có lá gan tiến tới. Sở Từ Ngôn nào có biết nhiều như vậy, chỉ là nhìn cảnh tượng phía trước mờ mờ đã không nhận được ứa ra, không được, năng phải dùng biện pháp khác thôi.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nguy hiểm khó thoát 2

“Cô nương, hạnh ngộ”. Ân Huyền cười cười chấp tay chào hỏi, ánh mắt tà khí nhếch lên đầy vẻ thách thức Sở Từ Ngôn tiến thêm một bước, năng ngao nghễ đứng đối diện hần, không vì lạnh mà run không vì nguy hiểm phía trước mà tỏ ra hèn mọn, năng bình thản nhìn hần trên tức.

-“Ta chán ghét loại gặp gỡ này”. Sở Từ Ngôn mất lạnh đối hân, không hề vì tình cảnh nguy hiểm trước mắt mà chùn bước.

-“Ha ha. Khẩu vị của Ngân Phách quả không tồi”. Ân Huyền cười to sảng khoái đem toàn bộ con người nàng gắt gao khóa chặt trong đôi mắt hân, bạch sam đơn giản không thể thông dụng hơn trên người nàng lại như thể toát ra vàng sáng tươi mát, ánh mắt trong trẻo hơi hướng chút lạnh lùng cùng thanh tao khiến trong giây phút hân có cảm giác dường như bản thân đã bị vây hãm trong đó vĩnh viễn không thể thoát ra được, tâm đột nhiên có cảm xúc rung động nhẹ, không bởi vì vẻ đẹp cùng khí chất của nàng mà bởi vì tia kiên cường trong đôi mắt kia hấp dẫn hân. Ân Huyền than thở trong lòng.

-“Không cần quá phấn khích, người phía sau đã tới”. Sở Từ Ngôn khoanh tay trước ngực, trêu tức nhìn Ân Huyền, câu nói của nàng vừa kết thúc lập tức Ân Huyền liền nhìn thấy một đội quân Hồ tộc vây xung quanh, tuy số lượng không nhiều nhưng ai nấy đều tinh nhuệ khí thế không thể xem thường, lần trước độ sức cùng Ngân Phách yêu lực của hân tuy không đáng ngại nhưng cũng tổn hại không ít.

-“Muốn chạy, nằm mơ”. Lục Nhiễm lạnh lùng lên tiếng sau đó không nói hai lời phi thân toàn lực tung ra những chiêu thức nhanh, dứt khoát nhắm ngay Ân Huyền, hân cũng không ngần ngại tập trung ứng phó Lục Nhiễm đồng thời phân ra tinh lực đề phòng đội quân Hồ tộc đánh lên. Sở Từ Ngôn đánh giá tình cảnh, Hồ tộc không có nhắm vào nàng, có thể thừa lúc hỗn loạn tìm một lỗ hổng chạy thoát. Trận đánh càng ngày càng khốc liệt, bụi mù cùng đất đá hòa lẫn trong không khí đem tất cả mọi người vây vào trong, lúc này Sở Từ Ngôn chỉ có thể dựa vào thính giác cùng cảm giác phán đoán phạm vi trận đánh, cật lực né tránh không để bị vạ lây. Lục Nhiễm lúc này đã tức giận đến phát run, nàng cùng thuộc hạ giằng co lâu như vậy cũng không thể chiếm thế thượng phong nếu tiếp tục như vậy không phải là cách hay.

-“Bây trận”. Lục Nhiễm cất cao thanh âm, đội quân Hồ tộc không hề vì thông báo bất ngờ mà rối loạn ngược lại rất nhanh đã xếp thành một vòng tròn vây kín Lục Nhiễm bên trong, họ không ngừng phóng xuất yêu lực truyền vào người nàng, trung tâm vòng tròn liên phát ra bạch quang chói mắt đem Lục Nhiễm nâng lên trên, nàng cười lạnh tập trung yêu lực của bản thân cùng yêu lực thừa nhận vào một chiêu này, xem hân ta còn có thể chạy đi đâu. Hơi thở nguy hiểm bao vây, Sở Từ Ngôn tuy không nhìn thấy gì nhưng cảm giác cho nàng biết, một chương này nhất định kinh thiên động địa, oanh tạc trời đất nàng dù có cách xa đến mấy chắc chắn không thể thoát, âm thầm cắn răng mắng Lục Nhiễm ra tay quyết tuyệt, yêu lực thừa nhận càng nhiều bản thân tổn hại sẽ tương ứng như thế, nàng ta dám trả giá như vậy khiến bản thân nàng thật bất đắc dĩ. Ân Huyền cau mày đánh giá, trận pháp của Hồ tộc không những truyền yêu lực vào người chủ trận mà còn dùng sức mạnh này phong bế xung quanh, chỉ có thể đợi Lục Nhiễm phóng xuất một chiêu kia, sức mạnh này triệt tiêu hân mới có thể rời đi, nhưng một chiêu kia hân nghĩ đến đã thấy rừng mình, uy lực này hân chỉ có thể bảo đảm bản thân mình có thể giữ được nửa cái mạng. Tâm đột nhiên xuất hiện một bóng hình, Ân Huyền di chuyển đến bên cạnh Sở Từ Ngôn bắt chọt kéo nàng.

-“Đi theo ta”. Ân Huyền lo lắng lên tiếng.

-“Người muốn tốt cho ta thì tránh xa một chút, mục tiêu của họ là...”. Từ “người” còn chưa kịp thốt lên, Sở Từ Ngôn liền cảm nhận một nguồn lực lượng cường đại đè ép mình dù có Ân Huyền che chắn ở phía trước nàng vẫn cảm thấy áp lực đến khó thở, oanh tạc thân thể, một dòng máu tươi chảy ra từ bạc môi Ân Huyền nhưng hân vẫn cố nắm chặt tay nàng không buông thừa cơ trốn thoát. Sở Từ Ngôn nhủ mảy, chặt vật nhìn quân áo nhanh chóng bị xé rách kéo theo những vết thương lớn nhỏ nhưng cũng may bên trong cơ thể không có gì đáng ngại.

-“Đi thôi”. Ân Huyền thều thào lên tiếng, bàn tay cầm tay Sở Từ Ngôn cũng không còn bao nhiêu sức lực cố gắng dốc sức phi qua bờ Thủy Hà, hân giờ phút này bị thương vô cùng nghiêm trọng mang theo nàng chính là một loại gánh nặng, mà nàng và hân vốn là ở hai chiến tuyến, nàng không cho phép bản thân mình nhận ân tình của hân mà khiến hân gặp nguy hiểm. Ân Huyền phóng xuất toàn bộ yêu lực nâng đỡ cả hai qua bờ, nhưng nàng cùng hân đều biết rõ hân đã đến cực hạn, cơ thể hai người dần dần gắn sát vào dòng nước chảy xiết kia, chân nàng bị nước đánh đến đau nhói.

-“Ta nợ người một mạng, nhất định không thiếu. Ta không muốn nợ nhân tình của người, bởi vì người là kẻ thù của A Ngân”. Dứt lời, tay Sở Từ Ngôn vùng ra khiến Ân Huyền trở tay không kịp, nàng dùng tay còn lại dốc sức đẩy hân về phương hướng bờ sau đó bản thân lập tức bị cuốn trôi theo dòng nước. Ân Huyền hoảng hốt, trước mắt tối sầm hôn mê bất tỉnh.

-“Chủ nhân, chủ nhân”. Trong lúc hôn mê Ân Huyền phát giác có ai kêu mình. Cận vệ theo bên người Ân Huyền sau khi chấp hành nhiệm vụ được giao truy theo tung tích hân để lại tìm được đến đây, nhìn thấy chủ nhân thương thế nghiêm trọng cấp tốc mang về Xà tộc trị liệu, lạnh nhạt liếc nhìn bóng dáng bạch y nhỏ bé đang bị dòng nước cuốn đi dần dần chỉ còn là một điểm trắng mờ nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nguy hiểm khó thoát 3

Ngân Tu sau khi đưa Ngân Phách đi theo hướng Đông liền dừng lại tại một cánh rừng chờ đợi Sở Từ Ngôn quay lại. Ngân Tu bồn chồn đi qua đi lại không yên ngóng nhìn trời, đã qua nửa ngày tiểu nha đầu kia vẫn chưa trở lại, nó lại không thể bỏ mặc Thánh quân mà quay lại tìm nàng chỉ có thể cầu trời bảo hộ nàng bình an. Nam nhân mặc hắc bào đang dựa đầu vào một gốc cây cổ thụ, sóng mũi cao thẳng đến hoàn mỹ, đôi môi tuy tái nhợt mím chặt nhưng lại tà mị vô ngần, giờ phút này Ngân Phách sau một đêm hôn mê có dấu hiệu tỉnh lại. Ánh mắt từ sắc dần dần nhìn thấy tia sáng liền vội vã lần tìm một bóng hình nhỏ bé nhưng không thấy, tâm đột nhiên một trận hoảng hốt.

-“Nàng đâu?”. Ngân Phách khàn khàn lên tiếng, ánh mắt sắc lạnh quét về hướng Ngân Tu làm cho nó không khỏi run mình.

-“Tiểu Ngôn, nàng...” Ngân Tu chợt đá áp úng càng làm nộ khí của Ngân Phách tăng lên, toàn thân hần tẩn mắt ra cái loại lãnh ý sắc bén khiến xung quanh cấp tốc giảm nhiệt độ. Ngân Tu biết không thể chần chờ liền to gan đem đầu đuổi sự việc ngăn gọn trình bày với Ngân Phách nhưng hần nào có tâm trạng nghe hết liền lập tức phi thân về phương hướng ngược lại, trong lòng đem Sở Từ Ngôn mắng một trăm lẻ tám lần, ai bảo nàng to gan như vậy.

-“Nếu Tiểu Ngôn chết, Viễn Sinh là cái gì, ta sẽ khiến cả thiên hạ này đều bồi táng nàng”. Cao ngạo như vậy, trên đời này chỉ có thể là Ngân Phách, hần biến mất trong tầm mắt Ngân Tu nhưng âm thanh kia rõ mồn một rót vào tai nó chấn động cả một vùng. Đám người Hồ tộc cách khá xa vẫn có thể cảm nhận được áp lực nặng nề đè lên mình, Lục Nhiễm nhủ mảy phân phó thuộc hạ đề cao cảnh giác. Ngân Phách lúc này thật sự điên rồi, hần mặc kệ vết thương không thể dùng yêu lực trực tiếp tận dụng hết yêu lực còn lại tìm kiếm nàng, đầu một trận choáng váng nhưng hần lại mím môi thật chặt khiến chính mình thanh tỉnh đôi chút.

-“Tiểu Ngôn, nàng nhất định phải bình an, chờ ta”. Ngân Phách âm thầm tự nhủ. Ngân Tu một bên thở dài, là nó không tốt khiến nàng gieo mình trong nguy hiểm, bởi vì nàng có cái loại uy nghiêm của Thánh quân nên nó thật cảm phục người tuân theo.

Sở Từ Ngôn một mảnh mơ hồ, mắt và sống mũi đều bị nước cấp tốc dồn dập ập đến cay đến không thể diễn tả nổi. Giây phút rơi xuống, ngực nàng liền đập vào một tảng đá miềng không ngừng học máu, nước cùng máu hòa lẫn tanh tưởi đến buồn nôn. Sở Từ Ngôn kiềm nén đau nhức quan sát phía sau liền nhìn thấy một tảng đá to có một cạnh góc nhọn vươn ra nằm tại trung tâm dòng nước, trong đầu liền động khi đến gần tảng đá liền nhanh rút chùy thủy bên người ma sát với những tảng đá xung quanh hồng giảm phần nào tốc độ, tay cầm dao ma sát từng trận rung động rách cả một lớp da tay nàng liền dốc sức mượn lực vào tảng đá gần chân, hai tay phi qua ôm chặt cạnh đá ban đầu nhìn thấy cố định thân thể. Bởi vì lực chảy xiết của nước cộng với độ sắc nhọn của đá ban nãy lại vì ma sát mạnh tay lập tức nứt ra tuôn máu tươi đau đớn đến trắng bệch, nàng thờ dốc cố gắng bám càng chắc càng tốt.

Bỗng nhiên, xung quanh truyền tới một hồi rung động kịch liệt âm ầm khoáy động dòng nước, Sở Từ Ngôn mới phát hiện mình bị cuốn đến hạ nguồn liền rừng mình, dòng nước phía sau không rõ nguyên do gì khiến nàng này sinh cảm giác bất an khó hiểu, nàng mệt mỏi cố gắng để bản thân thanh tỉnh đôi chút khi nhìn thấy loài vật từ dưới nước trôi lên không tính là quá to nhưng hàm răng lại sắc bén như đao, hai cái dài nhọn từ hàm trên cắm xuống, hai cái lại từ hàm dưới đưa lên, ánh mắt hung ác đang cố gắng lợi ngược dòng tiến tới hương thơm máu tươi mà chúng đánh hơi được. Song Phiến Ngư hung tợn khi đánh hơi được con mồi liền kích động bơi tới, bởi vì lực đẩy nên tốc độ của chúng bị giảm đi không ít nhưng Sở Từ Ngôn biết nếu bản thân cứ ở lý ở đây sớm muộn bọn chúng cũng bắt kịp tới mà xấu xí nàng đến chết, nàng cắn răng cố gắng treo ngược dòng bám vào những tảng đá phía trên nhưng khoảng cách vẫn không thể kéo dài bao nhiêu. Sở Từ Ngôn lúc này đầu choáng mắt hoa, có thể do mất máu quá nhiều hay do dòng nước quá mạnh đập vào người, cả khuôn mặt nàng đều trắng bệch dọa người, từ đôi môi tái nhợt không ngừng chảy ra máu tươi, ánh mắt mơ hồ trống rỗng, nàng thật sự sắp gắng gượng không được rồi. Phía sau, đàn cá Song Phiến thi nhau nâng đỡ đồng bạn tiến lên phía trước vô cùng đoàn kết, Sở Từ Ngôn cười khổ bản thân bây giờ một thân một mình còn không bằng một con cá, nàng bây giờ chỉ có thể dựa vào chút kiên cường còn sót lại bám vào những tảng đá phía trên khó khăn sải bước, nước bởi vì đội ngược mà càng mạnh mẽ ghê người nhiều lần đánh vào thân thể khiến nàng bật ra sau. Sở Từ Ngôn cố chấp chống đối cùng dòng nước, ghi chặt tay vào những tảng đá mặc cho chúng xé rách đôi tay nàng đến máu thịt đầm đìa, tay cầm chùy thủ không ngừng cắm vào những lỗ hổng của những tảng đá leo lên, mỗi một bước chân đều như rút hết khí lực của nàng. Cũng may, do lực đẩy quá mạnh đàn cá Song Phiến cũng không thể nhanh chóng bắt kịp, Sở Từ Ngôn lại nào dám lơ lỏng nhưng tia ý thức cuối cùng của nàng hoàn toàn bị đánh gục, dòng nước chảy xiết triệt để phá hủy nỗ lực của nàng đánh nàng lui về sau cuốn thân thể nhỏ bé đến bên miềng đàn cá hung dữ, nàng mệt mỏi quá không còn sức lực, buông lui ngừng kháng cự nhưng tay vẫn cầm chắc chùy thủ, tuy bản thân thất bại trước sức mạnh vô hạn của thiên nhiên nhưng với đàn cá kia nàng không muốn thua, cho dù chỉ còn một hơi thở nàng cũng nhất định chiến đấu bảo vệ tia hi vọng sống còn. Mắt thấy gần đến phạm vi Song Phiến ngư tung hoành, chúng phấn khích tung thân thể lên cao sau đó âm ầm đổ trên mặt nước, bọt sóng màu trắng tung tóe khắp nơi, ánh mắt phấn khích cùng cuồng loạn chờ đợi con mồi là nàng. Một con Song Phiến ngư gần nàng nhất, cổ vươn mình chộp tới bắt lấy vai nàng, Sở Từ Ngôn nào dám chần chờ vung chùy thủ loạn xạ suýt qua đầu nó càng khiến nó điên cuồng nhào tới, nàng vươn chân đá vào tảng đá bên cạnh lưỡi đao sắc bén kề sát vào cổ họng đang mở ra to lớn của Song Phiến ngư, không hổ là chủ nhân nơi này cực kỳ am hiểu địa hình nhanh chóng tránh được một kiếp, nó cẩn thận sát nàng dường như sợ ăn đau mà không dám liều lĩnh như ban nãy, hàm răng sắc nhọn thừa cơ hội nàng đuổi sức chộp lấy chân nàng, một cảm giác đau đớn lan tràn khắp toàn thân, nàng có cảm giác xương cốt nơi chân mình sắp vỡ vụn kêu lộp bộp, nàng lập tức mặc kệ cơn đau dùng sức trườn người về phía trước tập trung toàn bộ sức lực đâm vào đầu cá, Song Phiến ngư cứ như thể chưa kịp mừng rỡ vì chiến thắng liền bỏ mạng. Sở Từ Ngôn cười khổ, phía dưới không chỉ một con mà là một đàn, con vừa rồi đã tước hết khí lực của nàng, nàng nằm giữa chờ đợi đau đớn ánh mắt xa xăm nhìn bầu trời tươi sáng lộ vầng quang trong lòng nện chất sau đó lâm vào hôn mê mặc dòng nước đưa nàng gặp tử thần.

Ngân Phách điên cuồng truy tìm, mọi ngõ ngách đều không buông tha, khi chạy đến bờ Thủy Hà tìm hần đau thất lại, nàng có thể nào? Ngân Phách trách mình hù dọa bản thân, run rẩy phi thân dọc theo dòng nước, chân đạp nhanh di chuyển liền cau mày thật chặt, không hổ là “Cửu ngục” giết người một cách vô hình. Gần hạ nguồn phát hiện một bóng dáng nhỏ bé màu trắng lầy tốc độ cực nhanh bị cuốn trôi, Ngân Phách trong khoảng khắc tìm như muốn ngừng đập cấp tốc chạy tới, phía sau nàng có tới hơn chục mảnh cá hung hăng nhào tới mà nàng lại yếu ớt hơn mề, hần cất lực phi tới dùng chưởng lực đánh vào dòng nước khiến đàn cá hoảng loạn lui về sau cách xa tâm can của hần. Ngân Phách điên cuồng phóng xuất yêu lực đã không ít Song Phiến ngư bỏ mạng, hần liền nâng thân thể Sở Từ Ngôn lên bờ, vuốt ve một bên má của nàng đau lòng nói: -“Tiểu Ngôn, thật xin lỗi, thật xin lỗi”, hần đau lòng siết nhẹ thân thể lạnh băng kia mắt không dám nhìn đến những vết thương lớn nhỏ trên người nàng, nhất là vết thương trước ngực sâu hoắm ghê rợn dường như có thể thấy xương trắng bên trong. Ngân Phách rót yêu lực vào tay chậm chậm vuốt ve những vết thương trên người Sở Từ Ngôn, cho dù một vết xước cũng không bỏ sót chúng dần dần khép lại không thấy dấu vết. Bàn tay Ngân Phách lướt qua vết thương trên ngực Sở Từ Ngôn, trong miệng liền ngọt ngào một ngụm máu tươi liền trào ra ướt đầm khuôn mặt trắng bệch của nàng.

-“Thánh quân, người không cần”. Ngân Tu sốt ruột ngăn cản, bản thân Ngân Phách không thể dùng yêu lực cư nhiên hần lại năm lần bảy lượt mặc kệ khiến vết thương nghiêm trọng hơn rất nhiều.

-“Cầm miệng”. Cho dù hần chết cũng nhất định phải cứu sống nàng, Ngân Phách cảm thấy chuyện này chính là thiên kinh địa nghĩa không cần suy nghĩ.

-“Vết thương của nàng bề ngoài khá tốt, nhưng bên trong cần có thời gian, chăm sóc nàng thật tốt”. Ngân Phách trầm giọng phân phó, lại một ngụm máu tươi ồ ạt trào ra, hần nhủ mảy phân ôm nàng phi thân đi.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Tiếp tục lên đường

Hôm mê một ngày một đêm cuối cùng Sở Tử Ngôn có dấu hiệu tỉnh lại, mí mắt nặng trĩu mở ra đập vào mắt nàng là một dòng suối chảy êm ả dường như nguy hiểm hôm qua chỉ là mộng. Nước trong xanh mơ hồ có thể nhìn thấy những đàn cá lớn nhỏ nối đuôi nhau bơi xuôi theo dòng nước, nàng đang nằm trên thảm cỏ xanh biếc còn đọng lại chút hơi sương ẩm ướt tối qua, gió nhẹ lay những ngọn cỏ đung đưa nháy múa như mừng cảnh thái bình, cả người thư thái đón nhận bầu không khí thanh mát dễ chịu. Sở Tử Ngôn cứ ngỡ mình gặp ảo giác, khó khăn nhắm mắt lại thật lâu rồi dần dần mở ra, cảnh tượng vẫn như cũ không thay đổi, thì ra nàng vẫn may mắn còn sống, tự mình hồi tưởng lại cảnh tượng hôm qua trong lúc hôn mê mơ hồ nghe ra giọng nói ám áp đầy ma lực của Ngân Phách khiến nàng thả lỏng tâm tình liền ngắt đi, chuyện sau đó như thể nào nàng không nhớ được, vừa nhớ đến hân, nàng đưa mắt tìm kiếm xung quanh, tay chạm phải cánh tay lạnh băng của hắn, tim cũng dần lạnh theo. Lạnh, tuyệt đối lạnh, lạnh đến mức làm lòng nàng hoảng hốt.

Sở Tử Ngôn suy yếu đỡ Ngân Phách ôm vào lòng nhằm sưởi ấm cơ thể lạnh băng kia, hơi lạnh từ người hắn truyền tới khiến nàng run lên từng cơn, nàng như thể đang ôm một tảng băng chứ không phải một người còn sống. Khuôn mặt, đôi môi kẻ cả mọi khí sắc trên mặt Ngân Phách đều trắng bệch dọa người, ánh mắt nhắm nghiền lộ ra sự suy yếu tột cùng. Sở Tử Ngôn ôm Ngân Phách mà lòng loạn thành đoàn. A Ngân, hắn sao vậy? Lúc Ngân Tu đưa hắn đi chẳng phải vẫn rất tốt, không phải sao? Sở Tử Ngôn lo lắng đến tâm cũng luống cuống, siết thật chặt đôi bàn tay Ngân Phách thoắt từng hơi thở ấm nóng hồng sưởi ấm hân phần nào. Lần này, Sở Tử Ngôn cố gắng ép mình phải kiên cường không khóc, còn nước còn tát, chỉ cần có lòng tin nhất định A Ngân sẽ không sao.

“Mới tỉnh dậy nên uống một chút đi”. Giọng nói pha lẫn chút mệt mỏi cùng bi thương của Ngân Tu vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Sở Tử Ngôn, nàng đưa tay nắm ống trúc ở bên cạnh, cẩn thận từng chút một đưa đến miệng Ngân Phách rồi sau đó trút phần nước còn lại cho vào miệng mình.

“A Ngân, hắn là như thế nào?”. Cổ họng cảm thấy khá hơn rất nhiều, tâm cũng tỉnh lại, Sở Tử Ngôn không nhanh không chậm hỏi. Ngân Tu tuân tự kể lại đầu đuôi sự việc diễn ra vào ngày hôm đó, từng chút một đều như tiếng nổ ầm ầm rơi vào tai Sở Tử Ngôn. Đôi tay nắm lấy Ngân Phách càng thêm chặt, như thể trách người nào đó suy nghĩ ngốc ngếch đến an nguy của bản thân mình cũng chẳng màng nhưng tâm lại như ai cào xé là chua xót, là đau lòng, sống mũi cay xè.

“Từ lúc tìm được người, Thánh quân chưa lúc nào ngơi nghỉ luôn một mực túc trực bên cạnh người, một bước cũng không ly khai, cho đến khi sức lực cạn kiệt lâm vào hôn mê sâu, cũng không biết lúc lại có thể tỉnh”.

Sở Tử Ngôn thờ dài, đưa ánh mắt sâu xa nhìn bầu trời trong xanh trên cao, mây trắng phiêu đảng rong chơi cùng gió che bớt đi ánh nắng gay gắt chiếu rọi xuống nhân gian, cảnh đẹp ý vui nhưng lòng nàng lại lạnh lẽo như cơ thể Ngân Phách lúc này. Sở Tử Ngôn tiếp tục trầm mặc, cứ ôm lấy Ngân Phách như vậy sợ một chút sơ suất hân vĩnh viễn sẽ biến mất rời khỏi cuộc sống của nàng. Qua một hồi lâu, ánh mắt Sở Tử Ngôn khôi phục bình tĩnh cùng kiên định thêm vài phần lạnh nhạt sắc bén hạ quyết định.

“Tu Tu, giúp ta nướng cá”.

Ngân Tu ở một bên, cái hiểu cái không làm theo ý Sở Tử Ngôn, từng trận mùi thơm của cá nướng xông vào mũi, nàng cũng không cảm thấy điều gì, qua loa ăn vội con cá Ngân Tu chuẩn bị, dịu Ngân Phách đứng dậy.

“Giúp ta đưa hắn vào kiệu, gấp rút lên đường, cho dù bất chấp mọi giá phải đến Xích Huyền sơn trong vòng 5 ngày”.

Ngân Tu không dám do dự nửa khắc, dùng yêu lực hóa thành cỗ kiệu rồi sau đó phóng xuất thêm một dòng yêu lực khác bao trùm Ngân Phách đưa hân vào kiệu, Sở Tử Ngôn không nói nửa lời, lập tức lên kiệu, tiến thẳng đến Xích Huyền sơn. Áo trắng đơn bạc, tóc đen dài buông xõa trong gió, Sở Tử Ngôn ngồi trước cửa kiệu mắt nhìn thẳng về phía trước hoàn toàn chìm đắm trong nội tâm của mình một chút cũng không để mắt đến cảnh vật xung quanh, giờ đây nàng mới ngộ ra cho dù là thứ gì, nơi nào có mỹ đến đâu, tốt đẹp như thế nào đều không đánh đổi được bằng một cái nhếch môi khẽ cười hay cái nhăn mày khiêu khích của Ngân Phách, tất cả mọi thứ sẽ trở nên tẻ nhạt khi không có hân, không biết từ lúc nào hình bóng của hân đã khắc sâu trong lòng nàng nhiều như vậy, từ khi sinh ra nàng chưa từng hưởng thụ qua cảm giác được người thân quan tâm, bảo hộ còn hân cho nàng tất cả, bảo sao nàng không lưu luyến hân. Hân chính là người thân duy nhất kiếp này của nàng và còn nhiều hơn nữa, chính nàng cũng không rõ.

Bàn tay nhỏ bé của Sở Tử Ngôn ghi chặt nơi trái tim đang nhảy loạn nhằm trấn an bản thân rằng Ngân Phách sẽ không có việc gì, sẽ không sao, nhất định đến kịp. Ngân Tu ở một bên cửa còn lại không hề bỏ sót bất cứ biểu hiện gì của Sở Tử Ngôn nặng nề thờ dài, tâm dường như có ai cào xé đau đớn nhưng lại không biết thốt ra lời an ủi tiêu cô nương quật cường kia như thế nào cho phải, chỉ có thể hết sức vận dụng yêu lực nhanh chóng đến nơi càng nhanh càng tốt để cho nàng có thể an tâm hơn phần nào. Chính giờ khắc này Ngân Tu chợt hiểu, Ngân Phách trong lúc tính mệnh khó giữ vẫn muốn bảo hộ cho Sở Tử Ngôn, nàng cũng vậy tuy chỉ là một nhân loại yếu đuối vẫn bất chấp bởi cả mạng của mình để cứu Ngân Phách. Ai vì ai mà đau lòng? Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền (Lên tận trời xanh, xuống dưới suối vàng vẫn đi cùng). Không biết từ bao giờ, hai con người này lại có mối liên kết sâu sắc như vậy. Sự bao dung, chiếu cố cùng sủng nịnh của Ngân Phách dành cho Sở Tử Ngôn là không ai có thể so sánh, sự bảo hộ cùng hi sinh của Sở Tử Ngôn đối với Ngân Phách một ngôn từ há có thể diễn tả hết. Giữa bọn họ hoàn toàn không có một chỗ trống cho bất kỳ ai chen vào. Ngân Tu vào giờ phút này, tim dường như có chút thổn thức cùng hâm mộ, thì ra yêu một người có đau khổ có trắc trở nhưng lại như ngọt ngào, ý vị khi được sống vai bên nhau.

Suốt một lộ trình ngày đêm không ngừng nghỉ, Sở Tử Ngôn cũng chỉ qua loa ăn uống đơn giản trên kiệu, mọi sinh hoạt đều cực kỳ nhanh chóng gấp rút

lên đường. Nháy mắt đã gần năm ngày, sáng mai có thể đến dưới chân núi Xích Huyền. Tâm Sở Từ Ngôn đến bây giờ vốn chưa từng buông lỏng, nhìn Ngân Phách ngày càng suy yếu trong lòng, nỗi bất an của nàng chưa hề thuyên giảm.

-“A Ngân, ngươi nói có phải ta rất giỏi không? Lộ trình đến Xích Huyền sơn phải đến nửa tháng, ta chỉ cần một nửa thời gian đã đến nơi, ngươi cũng phải kiên cường lên một chút, như vậy mới có thể tán dương ta, có biết không?” Đưa tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt tái nhợt cùng lạnh băng của Ngân Phách, môi mỏng Sở Từ Ngôn khẽ mở.

Sở Từ Ngôn suốt thời gian trên kiệu đều một mình trò chuyện cùng Ngân Phách nhưng vẫn không một lời hồi đáp, ban đầu còn có chút chua xót nhưng lâu dần cũng thành quen, nàng luôn túc trực bên người Ngân Phách chưa từng ly khai quá lâu. Ngân Tu ở 1 bên đầu lòng không thôi nhưng cũng vô pháp khuyên nhủ nàng, nàng vì Ngân Phách dày vò bản thân mình, vóc dáng đã nhỏ bé nay lại gầy thêm một vòng, khuôn mặt tự nhiên linh động nay lại xanh xao nghiêm trọng, nàng vì chiều cố Ngân Phách mà bản thân vô tình trở nên thảm hại, nhếch nhác không chịu nổi. Sở Từ Ngôn cảm thấy không sao cả, chờ Ngân Phách tỉnh lại nhất định sẽ vỗ béo cho nàng, không lo aaaa.

-“Tiểu Ngôn, ngươi còn muốn sống nữa không? Nhìn bộ dạng của ngươi bây giờ, Thánh quân thấy được không ngủ mà phan thấy ta mới là chuyện lạ”. Ngân Tu ngày ngày trở thành lão giả phiền toái, luôn miệng lên án hành vi tự ngược đãi chính mình của Sở Từ Ngôn.

-“Tu Tu, ngươi tha cho ta đi, ta nghe câu này đến choáng váng cả đầu rồi”.

-“Ngươi...”.

-“Được rồi, là ta thích thế, nữ nhân không phải càng gầy càng mỹ sao?” Nhìn thấy Ngân Tu sắp nổi giận thật, Sở Từ Ngôn giờ tay đầu hàng vội cướp lời.

-“Mỹ cái đầu nhà ngươi”.

Sở Từ Ngôn trong lòng vô hạn cảm kích Ngân Tu, nếu những ngày qua không có hấn ở bên cạnh bầu bạn, nàng sớm chịu đựng không nổi rồi. Có một người bằng hữu như vậy Sở Từ Ngôn nàng còn cầu gì hơn, nàng nhìn Ngân Tu cười ảm áp, nụ cười chân tâm này như ngàn vạn ánh sáng tươi đẹp xuyên qua đôi mắt lay động tâm tư của nó.

-“Đã sắp đến chân núi Xích Huyền”.

-“Tu Tu, để cảm tạ ngươi giúp ta việc lớn, sau này đợi ngươi biến thành người, ta nhất định sẽ tìm một lão bà thật xinh đẹp cho ngươi”. Sở Từ Ngôn gật đầu mỉm cười, bồi thêm một câu tức chết người không đến mạng. Ngân Tu khi khi mũi trực tiếp xem thường lời đề nghị của Sở Từ Ngôn, hấn mới không cần, dáng vẻ hóa hình của hấn tất nhiên sẽ là một đại suất ca còn cần nàng làm chuyện dư thừa sao, nhưng trong tâm trí xuất hiện mơ hồ lại thấy được bóng dáng tươi cười động lòng người của Sở Từ Ngôn, hấn lắc mạnh đầu, trườn ra ngoài cửa kiệu, thầm nghĩ đúng là gặp quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tử ngôn nổi sát tâm, tuyệt liên thần bí

Sở Từ Ngôn nhún vai không hiểu vì sao Ngân Tu lại đột nhiên giận dỗi bỏ đi, nàng lại tiếp tục chú mục vào trên khuôn mặt Ngân Phách, nhẹ giọng gọi một tiếng “A Ngân” như thể muốn nói cho hấn biết nàng đang rất vui vẻ bởi vì sắp đến được nơi rồi, hấn sẽ rất nhanh tỉnh lại thôi. Vui mừng chưa được bao lâu, phiền toái lại kéo đến, ánh mắt lúc này còn đầy tràn ý vui thì lập tức lóe ra tia lãnh ý khó có thể che giấu nhìn chằm chằm màn cửa lay động, lại có người muốn quấy rối, âm hồn bất tán, hừ. Sở Từ Ngôn đặt nhẹ đầu Ngân Phách lên chiếc gối bông vải mềm rồi sau đó vén rèm bước ra. Trước mắt nàng là đội quân Xà tộc, người phía trước có chút quen mắt, khuôn mặt vận vẹo đến khó coi, người này không phải Nhị trưởng lão Xà tộc thì là ai. Nheo đôi con ngươi lãnh nhạt, giờ đây ánh mắt Sở Từ Ngôn như toát ra vô số băng tuyết có thể đông cứng người đối diện, đám người này nàng còn chưa có tính nọ cũ đâu vậy mà lại năm lần bảy lượt tìm phiền toái cho nàng, nàng không so đo thì tưởng nàng là quả hồng mềm chắc.

-“A, đây là tiểu cô nương nhà ai? Hạnh ngộ.” Phụng Kiêu giây phút nhìn thấy Sở Từ Ngôn bước ra con ngươi không che giấu sự thích thú của mình nhếch môi gian xảo, nhìn qua chỉ tưởng nàng là tiểu cô nương chưa hiểu chuyện nhưng trong thần thái lại vô hình chung toát ra sự thanh nhã như u lan, lạnh lùng kiêu hãnh như sen lại còn trong trẻo thanh thuần như nước. Đạm mạc có, quý khí có lại có dụ hoặc riêng của mình. Phụng Kiêu âm thầm đánh giá nàng, hiếm khi có người để lại ấn tượng sâu sắc như vậy trong lòng hấn. Phụng Kiêu thầm nghĩ, để nàng bồi bên cạnh mình có bao nhiêu thích thú.

-“Bản cô nương chán ghét loại gặp gỡ này”. Sở Từ Ngôn ón lạnh, nhìn qua tên Nhị trưởng lão này đáng tuổi cha chú, lại dùng ánh mắt si mê nhìn nàng, bông chốc nàng thật muốn nôn. Phụng Kiêu đột nhiên sáng khoái cười to, nha đầu kia quả thật ngày càng thú vị, Ngân Phách từ trước đến nay không gần nữ sắc, nay lại có một nữ nhân xuất hiện bên cạnh hấn, nhìn liền biết mối quan hệ của hai người không đơn giản, thầm đánh giá rất Ngân Phách thật không tồi, càng muốn cướp nàng từ tay Ngân Phách.

-“Nhị trưởng lão quả nhiên xem trọng Thánh quân nhà ta”. Sở Từ Ngôn trong lòng lạnh lẽo nhìn đội quân Phụng Kiêu mang theo không dưới chục người, ai nấy đều có yêu lực là tinh anh trong tinh anh, tùy tiện một người cũng có thể đoạt mạng nàng, người đông thế mạnh, nàng và Ngân Tu thật sự tình huống có chút nan giải. Nhưng thì đã sao, chưa đến giây phút cuối cùng cái gì cũng không thể nói trước được.

-“Cứ coi như là phúc khí mà Phụng Kiêu ta ban tặng Ngân Phách trước lúc hấn xuống hoàng tuyền”. Phụng Kiêu không khách khí, ngông cuồng đáp

lời.

-“Hừ, để lại cho người thì tốt hơn”. Sở Từ Ngôn trực tiếp hừ lạnh xem thường. Phụng Kiều neho mắt nhìn qua Sở Từ Ngôn tuy có hon xanh xao đôi chút nhưng không thể nào che lấp được phần trưởng thành cùng trầm ổn, sự chiếm hữu ngày càng bành trướng trong lòng, hẳn muốn có nha đầu này, rất muốn. Nếu Sở Từ Ngôn biết được ý nghĩ này, nàng nhất định sẽ dùng nước bọt nhả chìm hẳn, lão già không biết liêm sỉ.

-“Đội Ngân Phách chết, người liền theo ta đi”. Câu nói này triệt để làm Sở Từ Ngôn cực kỳ tức giận, Ngân Tu lại còn nhanh hơn một bước, ôm một bụng hòa, hết to.

-“Chết tiệt, hôm nay ta liều mạng với các người”. Ngân Tu phân thân thành nhiều con xà nhỏ nhanh nhẹn tìm kiếm kẻ địch rồi trườn lên người chúng, xà nhỏ đi qua chỗ nào, chỗ đó liền lập tức thối rữa nghiêm trọng dùng tốc độ nhanh chóng lan ra toàn thân, tiếng la hét đau đớn vang vọng cả một vùng trời. Sở Từ Ngôn lo lắng, dùng nhiều yêu lực như vậy Ngân Tu chắc chắn không chống cự được bao lâu, quả nhiên rất nhiều xà nhỏ ngoe nguẩy cái đuôi roi trên mặt đất vài cái rồi biến mất, khí thế đối phương áp đảo, trong khi Phụng Kiều kia chưa từng ra tay nhưng nàng biết hẳn mới là cao thủ chân chính, thâm tàng bất lộ, là một trong Thất lão hộ tộc của Xà tộc đương nhiên có chỗ lợi hại mà mục tiêu của hẳn rất rõ ràng chính là Ngân Phách ở phía sau nàng.

Phụng Kiều không thể tiếp tục chờ đợi, hẳn phi thân lên, trong tay hóa yêu lực thành một chưởng khí đen trực tiếp tiến thẳng đến Sở Từ Ngôn, nàng neho mắt nghi hoặc, chưởng lực không quá lớn, có ý gì? Nếu là vậy, chỉ có thể... Gió lốc thổi mạnh, bụi đất bay tán loạn, một thân áo trắng đứng đó không một chút mây may lo sợ, tóc đen bay mạnh đập vào mặt đau rất khó chịu. Sở Từ Ngôn mỉm cười, nụ cười như tắm gió xuân lại nồng đậm thế lương nhưng lại như có chút ngọt ngào, sát ý trong mắt nàng bành trướng, cái loại sát ý mãnh liệt mà một tiểu cô nương không thể nào có được. Tâm, duy nhất một ý niệm “Bảo hộ A Ngân, bảo hộ hẳn”.

Cả đời này Sở Từ Ngôn nàng chưa bao giờ vì ai mà cố gắng, chưa từng vì ai mà cải biến nhưng kể từ khi gặp gỡ Ngân Phách, nàng nỗ lực để mạnh mẽ hơn, tất cả cũng chỉ vì một ngày có thể danh chính ngôn thuận đủ năng lực đứng bên cạnh hẳn chứ không phải núp dưới đôi cánh bảo hộ của hẳn, cho nên nàng tuyệt đối không thể để ai phá hủy động lực của nàng, không để ai có cơ hội cướp đoạt người thân duy nhất của nàng, cho dù chính mình hồi phi yên diệt (tan thành tro bụi ý) nàng cũng phải bảo hộ hẳn.

Nhìn luồng chưởng khí đen trước mắt càng ngày càng gần, Sở Từ Ngôn nhắm hờ mắt dang rộng hai tay hoàn toàn tiếp nhận chưởng lực kia, sau đó lại chịu thêm một chưởng lực gấp 10 lần lúc này, Phụng Kiều sửng sốt, ban đầu chưởng đầu tiên chỉ là hư chiêu nhằm để nàng tránh thoát sau đó sẽ dùng chưởng lực thật sự đột kích Ngân Phách phía sau, nhưng nàng lại quá thông minh đoán được ý đồ của hẳn chẳng những không tránh không né, sẵn sàng vì Ngân Phách chịu đựng cả hai chưởng lực này, nàng có thể chịu được sao?

Bạch y bay phần phật trong gió, đôi môi anh đào chảy ra tia máu ghê rợn, một đợt lại một đợt lại càng lợi hại hơn, chẳng mấy chốc nhiễm đỏ vạt áo phía trước ngực. Sở Từ Ngôn mở mắt, ánh mắt lạnh lẽo kinh người nhìn chằm chằm Phụng Kiều, hẳn có chút chột dạ, chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương lại có đôi mắt ẩn chứa bên trong sự ương ngạnh, quyết tuyệt, lạnh, tuyệt đối lạnh như từng trận từng trận hàn khí áp bách đè nén hẳn. Sở Từ Ngôn thật sự động sát tâm, muốn giết chết tên nam nhân trước mặt này, từng dòng máu nóng hổi tràn ra từ khóe miệng cùng với ánh mắt sắc bén, lãnh ý dung hợp, nàng tựa như Tu La đến từ địa ngục, đoạt mạng tất cả những thứ trở ngại.

Ngân Tu càng đánh càng yếu sức, khi chú ý đến Sở Từ Ngôn không khỏi sửng sốt, nàng nàng thật đáng sợ ahh. Sở Từ Ngôn nổi giận thật rồi, nàng thét lên thành một tràng dài, ấn ký hình tuyết liên tưởng chừng đã biến mất nay lại như ẩn như hiện nở rộ rõ trên trán non mềm, tuyết liên từ trán bành trướng bao lấy nàng ở bên trong sau đó lại liên tiếp xoay vòng bao lấy cổ kiệu cùng Ngân Phách, chẳng mấy chốc cả xung quanh trầm đậm đều bị bạch quang của tuyết liên chiếu lên, cả người Phụng Kiều hoàn toàn không thể động, hẳn bất khả tư nghị (ý chỉ ngạc nhiên, không thể tưởng tượng được) nhìn một màn trước mắt này, máu của hẳn có dấu hiệu bị rút cạn, tuyết liên như một con quái vật ăn thịt người cắn nuốt đoàn quân Xà tộc cả xương cốt cũng không còn. Phụng Kiều thầm mắng một câu trong lòng hốt hoảng không thôi, tay hóa ra một con xà nhỏ màu đen sau đó bóp nát nó vô tung vô ảnh biến mất.

-“Người như thế nào rồi”. Lúc này, bạch quang dần dần tắt lịm, tuyết liên thu nhỏ lại trốn vào trán Sở Từ Ngôn không thấy dấu vết, nàng thu hồi sát ý một môi ngả xuống, Ngân Tu kịp thời nhào đến, hoảng loạn lên tiếng. Nhìn Sở Từ Ngôn suy yếu đến mức một con gió cũng có thể bắt tri bất giác làm nàng bị thương, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, miệng không ngừng thổ huyết.

-“Không sao, nhanh, đưa A Ngân đến Xích Huyền sơn, nhanh đi”. Sở Từ Ngôn thờ dốc, lắc đầu. Phụng Kiều có thể trở lại bất cứ lúc nào nếu không đi sẽ không còn kịp, nàng nghi hoặc trước sức mạnh của đóa tuyết liên nhưng cũng không có tâm tư đi quản nó, cuối cùng cũng thoát nạn bây giờ nàng hoàn toàn không còn chút sức lực để đối kháng cùng Phụng Kiều chỉ có thể gấp rút rời đi. Ngân Tu tức giận cùng phần uất nhưng cũng không thể làm gì hơn đành dùng yêu lực đưa Sở Từ Ngôn vào kiệu cố gắng dùng năng lực còn lại bay thẳng về Xích Huyền sơn.

-“A Ngân, hi vọng mọi thứ phía trước sẽ ổn”. Sở Từ Ngôn một môi nhìn Ngân Phách bất động nằm đó, thờ dài. Bọn họ tiếp tục hướng thẳng Xích Huyền sơn mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Nhạc phong hoa

Cuối cùng cũng đã đến nơi như dự tính, Sở Tử Ngôn suy yếu dựa vào thành cửa kiêu ngược mắt nhìn dãy núi trùng trùng điệp điệp đứng sừng sững trước mặt, xung quanh dãy núi bị bao phủ bởi lớp sương mù dày đặc nhìn không rõ cảnh vật ẩn sau chúng, mây trắng lượn lờ tàn du xung quanh đỉnh núi, hơi lạnh nhẹ nhàng khiến lòng người thư thái lạ thường nhưng không biết vì sao nàng lại nảy sinh nỗi bất an khó hiểu.

-“Huyền cảnh, cư nhiên là nơi Thiên Hồ sinh sống”. Ngân Tu neho mắt đánh giá, thất thanh kêu. Sở Tử Ngôn nhướn đôi mày lá liễu, rắc rối thật, huyền cảnh chính là tâm ma chưa lộ diện của một người, nó phản ánh tham vọng cùng bản chất chân thật nhất, chấp niệm càng sâu huyền cảnh càng lợi hại, có mấy ai tâm thật có thể tĩnh lặng mà đối diện với con người chân chính của bản thân hay sau đó mãi mãi chìm sâu vào dục niệm của mình không có cách nào thoát khỏi.

-“Ta thật sự có chút e ngại với loại huyền cảnh này”. Ngân Tu rùng mình, thâm than. Thiên Hồ là hồ tộc có thể nói cao quý nhất so với các hồ tộc khác. Huyền cảnh vốn đã rất lợi hại cũng chính là lưỡi dao giết người vô hình của hồ tộc, huyền cảnh do tộc Thiên Hồ tạo nên càng lợi hơn không chỉ một phần. Một khi rơi vào, chỉ có người định lực cực cao mới có thể vượt qua hoặc có người cố gắng lay tỉnh, nhưng có mấy ai có thể vượt qua chứ đừng nói đến việc chính mình tự thoát khỏi đi cứu người khác.

-“Chỉ có thể đi bước nào tính bước đó”. Sở Tử Ngôn tâm bình khí hòa lên tiếng.

-“Thương thế của ngươi...”. Ngân Tu thật lo lắng, mặt trước y phục Sở Tử Ngôn đều nhiễm máu một mảng lớn tuy đã khô nhưng nhìn vẫn rất dọa người. Sở Tử Ngôn lắc đầu ý bảo không sao, nàng cũng rất nghi ngờ năng lực tự chữa trị vết thương của mình, bây giờ chỉ cảm thấy đầu hơi choáng một chút cũng không có ảnh hưởng gì nghiêm trọng.

-“Yên tâm, một ngày A Ngân chưa tỉnh ta sẽ không ngủ yên”. Sở Tử Ngôn kiên định cho Ngân Tu một liều thuốc trấn an.

-“Được rồi, vào thôi”. Ngân Tu gạt đầu xà, ngoe nguẩy đi phía trước dẫn đường. Sở Tử Ngôn liền chần chừ chỉ chỉ cổ kiêu, Ngân Tu tỏ vẻ hiểu rõ, bảo nàng đi Ngân Phách xuống còn hẳn thu hồi cổ kiêu sau đó phóng xuất yêu lực bao lấy Ngân Phách bên trong, quả nhiên lúc này nàng đi Ngân Phách cảm thấy không quá lao lực.

Tại một nơi bí ẩn trong núi, một bạch y nam tử mắt nhắm hờ đột nhiên mở mắt xa xăm nhìn về một phương hướng nào đó, gờ tay nhấc chân đều như trích tiên thủ tọa không nhiễm bụi trần, một mái đầu đen dài được cố định bằng một chiếc trâm trúc xanh bạch ngọc thượng hạng, hai bên xỏa xuống vài lọn tóc, trên người chỉ vận bạch y đơn giản không hề có bất kỳ chi tiết gì nhưng tuyệt không mất đi một tia khí chất nào mà lại như tăng thêm vẻ đậm mạc xa cách, ôn nhuận như ngọc. Hẳn chính là chủ nhân của tòa núi Xích Huyền này, người thừa kế Thiên Hồ - Nhạc Phong Hoa.

-“Công tử, có người đột nhập”. Tên thuộc hạ sau khi bẩm báo liền lui ra ngoài.

- Đến rồi sao?”. Nhạc Phong Hoa tự hỏi trên môi điểm nhẹ nụ cười, tay trái vuốt vuốt cây tiêu ngọc đặt bên người, tay còn lại điểm chỉ bắn một luồng sáng trắng vào hồ nước đối diện, hình ảnh đám người Sở Tử Ngôn lần lượt xuất hiện trước mắt hắn. Nhạc Phong Hoa khẽ cười, nụ cười điên đảo chứng sinh, trong mắt hắn ánh lên tia sáng khó hiểu có chút hưng phấn mong chờ lại như có chút nhẹ nhõm, hắn nhàn nhả tựa người vào tảng đá bên cạnh hồ nước tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Có trời mới biết, chỉ cần một cử chỉ nhỏ của Nhạc Phong Hoa cũng đủ để Sở Tử Ngôn cùng Ngân Tu ăn đau.

Xích Huyền sơn này tuy hiểm trở trùng trùng, địa hình khó đi nhưng lại không được liệt vào Cửu Ngục, có lẽ là vì nơi này vẫn có người sinh sống, thiên nhiên vẫn sinh sôi nảy nở, có sinh mạng nên bị loại trừ. Nhưng không vì thế, nơi này có thể trở thành chốn du sơn ngoạn thủy, đã có rất nhiều người có vào mà không có ra. Cái lợi hại tại Xích Huyền này không chỉ duy nhất là huyền cảnh đã động tâm ma mà còn tồn tại một tộc chủng đến từ Thiên cổ, không ai biết chúng từ khi nào có nhưng lại dễ dàng biết được chúng có bao nhiêu lợi hại. Thiên Hồ tồn tại đã trở thành truyền thuyết, không ai biết được bộ dáng chúng như thế nào, những gì biết được nghe được hiểu được đều do thiên hạ đồn đãi đến lâu sẽ thành sự thật, chưa ai có thể bước vào cánh cổng chân chính của tòa núi Xích Huyền này cũng chưa ai biết được bên trong ẩn chứa những gì, có phải thật sự tồn tại những thứ quý hiếm cầu không được, sờ không được đến từ Thiên cổ. Sở Tử Ngôn nhất định sẽ không ngờ được, nhờ vào chuyến đây này nàng mới chân chính nhận thức được, vận mệnh của nàng không chỉ đơn giản như những gì nàng tưởng. Muốn không được, buông không xong chỉ có thể dũng cảm tiến tới.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tâm ma

Đám người Sở Tử Ngôn đã dần dần tiến sâu vào bên trong lòng núi, nỗi bất an ngày càng bành trướng khó hiểu trong trái tim nàng, hơi thở nguy hiểm đang rình rập mọi nơi chỉ cần một chút sơ suất có thể rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Ngân Tu trườn đi phía trước, Sở Tử Ngôn đi Ngân Phách chậm chậm bước theo sau, càng vào trong không khí càng loãng, ánh sáng cũng mất đi tác dụng của nó, gờ tay không thấy năm ngón, đường phía trước đều do Ngân Tu tinh mắt quan sát chỉ dẫn, Sở Tử Ngôn một mực tập trung nối gót theo sau.

Lúc này, Ngân Tu bỗng dừng lại, Sở Tử Ngôn không thể cảm nhận tiếng ma sát với mặt đất khi trườn của nó, nàng cảnh giác khom lưng đưa tay lần tìm vị trí Ngân Tu, tai đặc biệt mẫn cảm lắng nghe động tĩnh xung quanh. Ngân Tu sau giây phút khựng lại bắt đầu liên tiếp gãy dựa thân xà kịch liệt, nó là bị làm sao vậy?

-“Nghịch chủng, hôm nay ta phải giết ngươi”. Khuôn mặt vận vẹo đáng sợ cùng thanh âm hung tàn của nam tử hét lên.

-“Không, chẳng không thể, nó là con của chàng”. Nữ tử vội đem nam hài giấu sau lưng, nước mắt như lũ tràn đê ào ào rơi xuống, nàng quý xuống khăn cả giọng cầu xin nam tử kia.

-“Tứ Nương, nàng còn muốn lừa gạt ta đến khi nào, không phải, vốn dĩ không phải”. Giờ khắc này nam tử tựa như có chút đáng thương, hần cười nhưng mắt lại động lệ quang. Tứ Nương ta yêu nàng như vậy, vì sao lại lừa gạt ta, vì sao? Hần tiếp tục cười, cười càng lúc càng to cuối cùng biến thành tiếng nấc nghẹn đứt đoạn, ánh mắt ngoan lệ xuyên qua cơ thể nữ tử bắn thẳng đến trên người nam hài, tay hần vận khí, lam quang chói mắt bay múa trên bàn tay. Nữ tử lắc đầu kịch liệt, nước mắt vẫn thi nhau chảy xuống, đúng vậy nàng thất vọng nhiều hơn là đau lòng, hần vẫn là không tin nàng, vậy thì kiếp này chỉ có thể âm dương cách biệt, nàng hi vọng nếu có thể kiếp sau sẽ không bao giờ yêu hần. Nữ tử hét to một tiếng thật dài, nàng chính là dùng tất cả yêu lực phản ngược phá hủy cơ thể của mình.

-“Mẫu thân” “Không”. Tiếng gào thét của Ngân Tu cùng nam tử đồng loạt vang lên. Ngân Tu vội vàng cố sức trườn đến bên cạnh nữ tử muốn chạm nàng nhưng lại không thể, thân hình nó trực tiếp xuyên qua người nàng. Hai mắt nhỏ của Ngân Tu ngấn lệ, tim triệt để bị xé toạt máu chảy đầm đìa. Nam tử còn chưa kịp tung chưởng, nhìn một màn này mà sững sờ, lập tức thu hồi chưởng lực chạy đến đem nữ tử gắt gao ôm chặt, hần run rẩy kịch liệt, hần hận nàng nhưng hần sợ mất nàng nhiều hơn.

-“Ta dùng tính mạng của mình đổi lấy mạng Tu nhi, còn nữa nếu giết nó chàng nhất định sẽ...hối hận”. Âm thanh nồng đậm thê lương kèm theo chút mệt mỏi của nữ tử càng ngày càng nhỏ cho đến khi cả thân xác của nàng hóa thành tro bụi tan biến theo gió. Ngân Tu nằm đó ánh mắt cay nghiệt như muốn thiên đao vạn quả nam tử kia, nếu lúc này có thể nó thật sự muốn kết liễu tính mạng hần.

Nam tử điên cuồng níu kéo chút tro bụi còn sót lại, nâng niu từng hạt bụi còn vương trên y phục mình, tâm đau đến chết lặng. Là hần bắt từ nàng, là hần ngu muội hiểu lầm nàng. Đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn nam hài hai tay siết chặt, mặc nhiên không khóc, cánh môi đỏ bị cắn đến ghê người. Nam tử thờ dài miệng lầm nhảm sau đó một đoàn lam quang tập trung nam hài mà xoay vòng, khi lam quang tan biến nam hài cũng chẳng thấy đâu chỉ nhìn thấy trên mặt đất một tiểu hắc xà giống hệt với bộ dáng Ngân Tu.

-“Tu nhi, ta phong ấn con, sau này sẽ có người thay ta giúp con giải trừ phong ấn, phụ thân không tốt, ta sẽ đi tìm mẫu thân con tạ tội”. Lời nói thốt ra nhẹ tựa lông hồng lại làm trái tim nam hài nặng nề đau đớn, nó chính mình tận mắt nhìn mẫu thân yêu thương nhất hồn phi phách tán lại nhìn thấy cơ thể nam tử - người nó tôn sùng nhất cũng dần dần từ đó biến mất để lại mình nó nằm im bất động. Sau đó, lại có một lực đẩy cuốn xoáy Ngân Tu vào bên trong, nó chưa kịp hồi phục tinh thần khung cảnh bỗng dưng chuyển biến, chính là khu rừng ấy hần nghe thấy được giọng nói châm chọc lạnh lùng của một nam hài tóc trắng.

-“Chưa chết sao, mạng cũng thật lớn, muốn sống hay chết tự mình lựa chọn”. Nam hài tóc trắng vút xuống bên cạnh tiểu hắc xà hai lọ thuốc một lam một đỏ.

-“Muốn sống thì hãy hào hào sống cho tốt còn không ngay lập tức chết đi”. Tiểu hắc xà ngoeo ngoáy đuôi kháng cự, cuối cùng chọn lấy lọ thuốc màu xanh ném thử. Cảm giác mát lạnh truyền đến cả cơ thể quả thật thoải mái hơn nhiều.

-“Hừ, đi theo ta”. Nam hài tóc trắng hừ một tiếng, xoay người cất tiếng ra lệnh. Tiểu hắc xà do dự trong giây lát cuối cùng vẫn lựa chọn đi theo nam hài tóc trắng, một trước một sau hướng về phía trước. Ngân Tu chứng kiến một màn trước mặt, miệng bất giác lẩm bầm “Thánh quân”.

Phát hiện dị thường của Ngân Tu, Sở Từ Ngôn cố gắng dựa vào âm thanh tìm kiếm, giây phút nàng gần như có thể chạm được nó, trước mắt bỗng nhiên quay cuồng, khi nàng ý thức được thì đã đến một không gian khác. Bóng đêm hắc ám được thay thế bởi một không gian trắng toát tang thương, cả một không gian rộng lớn dường như không có giới hạn, một mình cô độc lẻ loi tìm không thấy lối ra, ngoài tiếng hít thở khàn trương của mình nàng không hề nghe thêm bất kỳ âm thanh gì, hơn nữa là nàng nhận thức được nơi này không dành cho người sống. Sở Từ Ngôn cứ vô thức bước đi, đi mãi vẫn chỉ nhìn thấy khoảng không trắng bao trùm hết thảy, nàng mệt mỏi ngồi xồm xuống dang hai tay ôm lấy thân thể kiềm nén sự hụt hẫng khó hiểu dâng tràn. Sở Từ Ngôn cười khổ, thì ra nàng sợ cô đơn, sợ cái cảm giác cả thiên hạ quay lưng với mình, sợ một mình đối mặt với âm mưu nguy hiểm, thì ra nàng vẫn yếu đuối như vậy, suốt nhiều năm qua cô độc sống cuộc sống không phải con người, nàng chỉ là một linh hồn cái gì cũng không có cứ đơn bạc đi như vậy, có người thân cũng không dám đối mặt với sự tàn nhẫn của họ, nàng cứ mãi trốn tránh chẳng mấy chốc đã qua thật nhiều năm. Sở Từ Ngôn chìm đắm trong ký ức của mình, tai nhạy cảm khẽ động, nàng nghe được tiếng bước chân rất khẽ kích động ngược nhìn. Người trước mặt, xuất hiện như một tia sáng cứu rỗi nội tâm Sở Từ Ngôn, mỗi anh đào khẽ giương, hần đưa tay về phía nàng, không nói hai lời nàng lập tức dùng đôi tay mình đặt trên đó, nhưng sao lại lạnh như vậy?

-“Tiểu Ngôn, đừng sợ, cho dù không có ta ngươi nhất định phải sống thật tốt”. Sở Từ Ngôn hoảng hốt cố gắng chạy theo bóng dáng xa dần của người kia.

-“Không, không thể nào, A Ngân, ta nhất định cứu được ngươi”. Bóng dáng Ngân Phách cứ xa dần, mấy lần cố sức vươn tới Sở Từ Ngôn làm cách nào cũng không thể bắt được.

-“Đừng, đừng rời khỏi ta”. Giọng nói pha lẫn sự run rẩy khó có thể kiềm nén được của Sở Từ Ngôn thốt lên.

-“Nhớ kỹ, nhất định phải kiên cường mà sống”. Âm thanh như gần như xa và sau đó đột nhiên biến mất.

Nhạc Phong Hoa nhìn tiểu cô nương nằm trên giường băng mắt nhắm nghiền, hàng lông mày nhíu lại thật chặt, cả cơ thể giãy dụa kịch liệt luôn miệng gọi tên một người nào đó. Nhạc Phong Hoa ý vị thâm trường nhìn giọt lệ nóng ẩm trượt xuống hòa vào làm một cùng gối băng vuốt vuốt tiêu ngọt, thâm nghĩ: “Định lực kém như vậy, còn muốn đến Xích Huyền sơn”

Hình bóng Ngân Phách hoàn toàn biến mất như chưa từng xuất hiện, Sở Từ Ngôn hoảng hốt lần tìm mọi góc ngách nhưng xung quanh như chỉ có nàng tồn tại, tay nhỏ bé bóp chặt ngực trái, thật đau, Ngân Phách cũng bỏ lại nàng, những ngày tháng sau này nàng sẽ tiếp tục cô độc mà sống. Nhưng chính ngay lúc này, một tia ý niệm còn sót lại, hình ảnh đôi hoa vàng tại Thệ Viễn sơn, Ngân Phách từng hứa không bao giờ rời xa nàng, sao nàng lại có thể

không tin tưởng hẳn. Sở Tử Ngôn mỉm cười thấp phần rạn rờ, huyễn cảnh a huyễn cảnh, hại ta thăm như vậy, hừ. Trên giường băng, Sở Tử Ngôn đột nhiên mở mắt dọa sợ Nhạc Phong Hoa một trận. Điều đầu tiên sau khi tỉnh dậy, Sở Tử Ngôn liền muốn tìm hai người còn lại thì thấy Ngân Tu vẫn còn đang giăng co trong huyễn cảnh, tăng cường lực đạo trong tay vỗ thật mạnh vào đầu xà, Ngân Tu mơ mơ màng màng tỉnh lại oán khí ngập trời nhìn nàng. Lúc này, Sở Tử Ngôn phát hiện có thêm người thứ ba, lại không tìm thấy Ngân Phách liền lập tức đề cao cảnh giác trùng Nhạc Phong Hoa.

-“Người còn lại ở đâu”. Không nhìn thấy Ngân Phách, Sở Tử Ngôn cũng không có tâm trạng dùng thái độ tốt cho Nhạc Phong Hoa, còn nữa cái huyễn cảnh kia hại nàng thăm như vậy.

-“Chưa chết được”. Nhạc Phong Hoa cười cười không để ý đến khẩu khí không vui của Sở Tử Ngôn.

-“Có ý gì”

-“Hắn chỉ là yêu lực quá lớn không kiểm chế được mới dẫn đến phản nghịch”.

Sở Tử Ngôn âm thầm nghĩ ngợi, nếu người này biết rõ thương thế của Ngân Phách thì rất dễ đoán được mục đích nàng đến, vậy thì không cần vòng vo nữa nhưng như thế nào mới có lấy được thứ mình muốn từ tay hắn.

-“Các người cần Xích Cự thạch”. Nhạc Phong Hoa tưởng như hỏi nhưng thật ra đã nắm chắc đáp án.

-“Đúng vậy”. Sở Tử Ngôn dứt khoát trả lời, cho dù phải trả mọi giá, mạng của Ngân Phách nàng phải mang về.

-“Người cũng biết có rất nhiều người mơ tưởng đến nó nhưng chưa từng có ai toàn mạng trở về”

-“Ta biết”. Đúng, nàng đương nhiên biết nhưng có thể như thế nào, dù cơ hội mỏng manh như sợi tơ nàng cũng chưa từng nghĩ qua sẽ bỏ cuộc.

-“Người lấy gì để trao đổi”. Nhạc Phong Hoa có chút trêu tức nhìn Sở Tử Ngôn.

-“Chỉ dựa vào việc ta có thể bước ra từ trong huyễn cảnh của người”. Nhạc Phong Hoa vượt vượt thanh tiêu bên người nhếch môi, khẩu khí thật lớn chĩa trách ba ngày trước đòi tuyệt chấn động bởi tiếng rống của chủ nhân nơi đó, hắn lập tức chạy đến xem xét tình hình cụ thể thì lại được nhờ vả: “Chiếu cố nàng cho tốt”. Nhạc Phong Hoa có chút trầm tư: “Chẳng lẽ đây là...”

Phía đồi tuyết trắng xóa, từng nhánh cây đông đầy tuyết lạnh tro trụi ngóng nhìn về một hướng, xung quanh mọi thứ từ con đường, dòng nước đều đông thành băng hoàn toàn không có động vật hay thực vật nào khác xuất hiện. Một vật thể to lớn màu trắng đưa ánh mắt lam quang nhìn chăm chăm về phương hướng núi Xích Huyền, hoài niệm: “Chủ nhân, cuối cùng ta đã đợi được rồi”. Tiếng tru vang vọng khắp đồi tuyết, có hưng phấn, có kích động lại nhiều hơn mừng rỡ. Đám người Sở Tử Ngôn cùng Nhạc Phong Hoa đều có thể nghe được tiếng tru khí thế này, nàng có chút khó hiểu nhìn Nhạc Phong Hoa lại nhìn thấy hắn nở nụ cười. Nụ cười này là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Huyền băng thành

Nhạc Phong Hoa nhàn nhã ngồi xuống bàn gỗ thông thả nhắm nháp hương vị thanh mát trong ly trà, ngửi mùi hương nhẹ dịu từ nước trà luôn miệng khen ngon hoàn toàn không có ý định giải đáp nghi vấn của Sở Tử Ngôn, lúc này Ngân Tu đã hóa thành vòng tay đeo bên người nàng, nàng xuống giường đi đến bên bàn gỗ ngồi xuống tự rót cho mình một ly trà, một giọt trà vừa xuống cổ họng hương thơm liền dâng trào, nước không quá đắng thấm nhuận cổ họng cho đến khi biến thành hương vị ngọt ngào lan tràn khắp bên trong miệng, hảo trà.

-“Uống đủ?”. Nhạc Phong Hoa cười cười làm động tác kính trà, đây là trà chính tay hắn dụng tâm làm ra, mỗi một công đoạn từ đầu đến cuối đều tỉ mỉ không một chút xem nhẹ. Sở Tử Ngôn uống nốt nước trà còn lại, khẽ gật đầu.

-“Tốt, đi theo ta”. Mỗi một cử chỉ của Nhạc Phong Hoa đều ưu nhã mê hoặc, tư thái phiêu dật, dung mạo giai mỹ, Sở Tử Ngôn âm thầm xem thường bề ngoài là vậy bên trong lại thối nát, không thì cũng không bày ra cái trò huyễn cảnh hại người độc ác kia. Nhạc Phong Hoa đột nhiên cảm thấy sóng lưng lạnh lạnh, vai hơi run tiếp tục bước. Sở Tử Ngôn chậm chậm bước theo, tay nhẹ vuốt vuốt chiếc vòng tay như thể đang an ủi Ngân Tu ngăn nó làm loạn.

-“Đến rồi”. Đi dài một đoạn, dường như chân Sở Tử Ngôn sắp không thể đi được nữa, Nhạc Phong Hoa lên tiếng cắt đứt trầm mặc, nàng trong lòng hoài nghi, nơi đây ngoài đất đá cũng chỉ là bóng tối không khác gì so với khung cảnh ban đầu nhưng nàng cũng không nóng vội mà chờ hành động tiếp theo của hắn, quả nhiên vẫn còn câu sau.

-“Bước qua cấm chế này sẽ đến Huyền Băng Thành”.

-“Huyền Băng Thành?” Sở Tử Ngôn liền đem nghi vấn trong đầu nói ra.

-“Đúng vậy. Trước khi vào thành cần phải trải qua một cuộc thanh lọc loại bỏ những thứ dơ bẩn, cho nên ta sẽ tạo một huyền giới để các người có thời

gian tầy trần cùng nghi ngời ngày mai hãy đến”. Dứt lời, không gian đột nhiên biến đổi, những lần bị dòng lực cuốn xoáy đến chóng mặt này Sở Tử Ngôn đều hận không thể đánh chết Nhạc Phong Hoa. Huyền giới Nhạc Phong Hoa tạo ra lần này mang tính chân thật phác họa cuộc sống của người bình thường, có bàn ghế, có giường, khung cửa sổ còn đặt hai chậu hoa màu hồng tỏa hương thơm thanh đậm khắp phòng, bồn tắm nước nóng cũng chuẩn bị chu đáo, bên trong còn đặt rất nhiều cánh hoa hồng bên trên, phía bên kia đặt một cái tủ, mở cửa ra là y phục của nữ tử đủ loại màu sắc tùy ý lựa chọn, đặc biệt mọi thứ vật dụng đều được làm từ một loại gỗ màu vàng rất trơn bóng lại có mùi thơm nhẹ nếu không lầm thì đây có lẽ là loại Kim Tinh Tử Đàn (gỗ đàn hương vàng), ít ra lần đầu tiên Sở Tử Ngôn không ghét Nhạc Phong Hoa như vậy, nàng kiểm tra vòng tay phát hiện không thấy Ngân Tu cũng không lo lắng chắc là chỉ là đưa nó đến huyền giới khác.

Cởi y phục bước vào bồn tắm, Sở Tử Ngôn nâng những cánh hoa hồng rót vào cơ thể mình thích ý nghịch nước, đã lâu lắm rồi chưa được thoải mái như vậy, nếu trong lòng không có gánh nặng chuyện Ngân Phách nàng tuyệt đối sẽ ở lại trong huyền giới này cho đến khi chán mới thôi. Chọn cho mình một bộ y phục màu lam nhạt, thật ra trước kia cho dù nàng thường mặc bạch y cũng là do bất đắc dĩ nàng vốn không thích màu trắng bởi vì như vậy sẽ đối lập với y phục Ngân Phách. Y phục rất vừa vặn, thoáng mát lại rất thích hợp với nàng, vừa toát lên được sự thanh mát ưu nhã lại như bùng bùng sức sống tươi mới. Mở cửa sổ, trời đã bắt đầu xuất hiện những vì tinh tú nhỏ nhỏ, Sở Tử Ngôn quả thật có chút thần phục trình độ tạo ra huyền giới cùng cảnh của Nhạc Phong Hoa, đều chân thật khiến nàng có chút bán tín bán nghi rốt cuộc mình đang là ảo hay là thật. Trải qua những chuyện vừa rồi như rút cạn tinh thần cùng thể lực của Sở Tử Ngôn, vừa nằm xuống nàng đã lập tức ngủ say đến sáng ngày hôm sau.

Sở Tử Ngôn tỉnh dậy rất sớm, rửa mặt rồi lại chọn bộ y phục màu lam khác dùng qua thức ăn đặt sẵn trên bàn gỗ sau đó đợi Nhạc Phong Hoa đến. Sau khi dùng xong, một hồi cuộn cuộn không báo trước đưa Sở Tử Ngôn cùng Nhạc Phong Hoa hội tụ. Nhạc Phong Hoa cũng không tri hoãn nữa trong tay kết ấn miệng lầm nhảm, phía trước Sở Tử Ngôn xuất hiện một cấm chế, một lúc sau trung tâm cấm chế nhờ điều khiển của hắn mở ra một lỗ hổng, cả hai người lần lượt bước vào sau đó cấm chế lập tức được vá lại biến mất.

Sở Tử Ngôn bất khả tư nghị nhìn khung cảnh phía trước, khung cảnh này... có phải có chút hùng vĩ quá không, khắp nơi dùng màu trắng làm chủ đạo, trên đại điện nghìn bậc thang dẫn đến trung tâm đều bị tuyết khuất lấp, phía trên lại xuất hiện ba hòn đảo treo lơ lửng trên không trung đều là tuyết cùng băng, đi theo Nhạc Phong Hoa hướng tới đại điện, từng bước chân giẫm qua băng tuyết phía dưới bước qua từng bậc thang, từ phía trên nhìn xuống lại càng hùng vĩ bất ngờ, hai bên bậc thang xếp sẵn hai con sư tử cùng làm từ băng, cả đại điện cũng từ băng mà thành tựa như chốn tiên cảnh, như ảo như thật làm lòng người mơ hồ có chút hưng phấn lại có chút tò mò. Điều Sở Tử Ngôn duy nhất chán ghét nơi này chính là quá lạnh, chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể đông cứng nàng. Sở Tử Ngôn đột nhiên nhớ đến đôi hoa tuyết Ngân Phách từng dẫn mình đến, lúc đó cũng không thấy gì đặc biệt thì ra không có hắn bên cạnh thật sự lại lạnh lẽo đến vậy.

-“Nuốt thứ này vào sẽ không thấy lạnh nữa”. Nhìn viên đan dược cũng giống như một hạt đậu băng, Sở Tử Ngôn rung mình tiếp nhận sau đó đưa Ngân Tu ném trước, nó oán giận nuốt xuống viên đan dược cả thân xà lập tức run rẩy kịch liệt sau đó chuyển tầm mắt qua Nhạc Phong Hoa oán giận. Sở Tử Ngôn nghi hoặc nuốt lấy viên đan dược còn lại vừa nuốt xuống cả bụng đều như có hàn khí úp tới, cả người nàng còn run rẩy kịch liệt hơn so với Ngân Tu cho đến khi trong người dường như sinh ra một ngọn lửa trung hòa cái lạnh này, nàng mới hết run rẩy nhưng trong lòng âm thầm sinh oán niệm, Nhạc Phong Hoa người chết chắc rồi. Đi sâu vào đại điện, Sở Tử Ngôn ngira đầu thờ dài, dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng nơi này tất cả đều từ băng mà thành nhưng đến cái bàn, cái ghế cả chén bát đều làm từ băng, thật quá dọa người.

-“Ngồi xuống đi”. Sở Tử Ngôn e ngại nhìn chiếc ghế băng nghĩ nghĩ có khi nào ngồi xuống nàng lập tức bị đông cứng hay không.

-“Lá gan ngươi cũng thật nhỏ”. Nhạc Phong Hoa chê cười.

-“Ta chỉ là sợ lạnh”. Sở Tử Ngôn ngồi xuống, cái lạnh như vẫn nghĩ không có đến, cũng may đã uống viên đan dược kia bằng không nàng thật sự không cầm cự được bao lâu. Người hầu lần lượt đưa lên những món ăn, Sở Tử Ngôn thờ phào nhẽ nhõm, âm thầm cảm thấy may mắn vì thức ăn không phải làm từ băng.

-“Từ từ dùng, ta có chuyện muốn nói với ngươi”. Nhạc Phong Hoa thông thả lên tiếng.

-“Nói đi”. Đặt Ngân Tu xuống bàn để nó có thể tùy tiện ăn uống còn tay Sở Tử Ngôn không ngừng càn quét thức ăn bỏ vào miệng nhưng tai vẫn tận lực chú ý đến lời nói của Nhạc Phong Hoa.

-“Có phải trên người ngươi có xuất hiện một đóa tuyết liên?”. Sở Tử Ngôn đình chỉ động tác gấp thức ăn, làm sao hắn có thể biết, hắn cư nhiên biết chuyện này, vậy hắn có thể biết nguyên nhân vì sao lại xuất hiện nó hay không? Nhìn biểu hiện của Sở Tử Ngôn, tám chín phần Nhạc Phong Hoa đã có thể đoán ra, trong lòng lập tức mừng rỡ nhưng mặt vẫn mỉm cười nhẹ như cũ.

-“Ngày mai ta dẫn ngươi đến một nơi”. Dứt lời bóng dáng Nhạc Phong Hoa đã không thấy nữa để lại một mình Sở Tử Ngôn với một mớ suy nghĩ hỗn loạn trong đầu. Rốt cuộc nàng là ai, có thân phận gì phải chăng chỉ là một người bình thường hay còn tồn tại bí mật gì khác mà nàng chưa biết. Nàng cũng chưa từng nghĩ qua vì sao lúc ba tuổi linh hồn của mình lại đột nhiên tách rời thể xác, rốt cuộc nguyên nhân là gì?

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Thiên hồ Chân chính

Đại điện Huyền Băng Thành được đặt ở vị trí trung tâm, muốn đi lên chỉ có một cách chính mình tự nỗ lực bước qua nghìn bậc thang nối dài, đây cũng

coi như là một tín ngưỡng một loại tôn trọng của tộc Thiên Hồ. Vây quanh bao lấy đại điện là ba hòn đảo treo lơ lửng trên không trung gọi nên nét mờ ảo khó nắm bắt lại khiến người khác phải trầm trồ khen ngợi tiên cảnh là đây. Hòn đảo nằm ở phía Đông của đại điện là chỗ ở chuyên dụng cho người thừa kế hiện hành của Thiên Hồ cũng chính là chỗ ở của Nhạc Phong Hoa, mây trắng lơ lửng bao lấy hòn đảo như ẩn như hiện toát lên vẻ như gần như xa, huyền ảo thoát tục rất hợp với khí chất của hắn. Hòn đảo nằm phía Tây đại điện lại mang đến cảm giác an lành thoải mái, sức sống mằm xanh vươn ra bao lấy toàn bộ hòn đảo, chim bướm mãi miết vui đùa vờn quanh những khóm hoa xinh đẹp. Hòn đảo cuối cùng nằm ở phía Nam đại điện nhìn qua mắt đi nét thoát tục cùng tươi mới so với hai hòn đảo còn lại, lấy sự hắc ám làm chủ đạo, hoang tàn có chút thô lương, sương khói vờn quanh hư hư thực thực nhìn không rõ bên trong, rốt cuộc vì sao hòn đảo này lại biến thành như vậy?

Sở Từ Ngôn bất ngờ trở thành khách quý của cả tộc Thiên Hồ, nàng mơ mơ hồ hồ hưởng dụng chiêu đãi nhiệt tình khắp trên dưới Huyền Băng Thành, kể cả Nhạc Phong Hoa cũng dùng giọng điệu cung kính đối thoại với nàng, hành động tuy vẫn tùy hứng như trước nhưng đã kiềm chế hơn nhiều. Điều đặc biệt, bọn họ cư nhiên đem cả hòn đảo phía tây dâng cho nàng mặc nàng sử dụng vô thời hạn, sự nhiệt tâm khiến nàng có chút thụ sủng nhược kinh, tuy nhiên nàng thật thích không khí của hòn đảo này, cái loại hơi thở bùng bùng sức sống khiến con người từ tâm đến thể xác đều vô cùng thoải mái, cảnh đẹp thì không cần bàn cãi cuộc sống như vậy chính là mong ước bấy lâu nay của nàng nhưng đến bao giờ có thể thực hiện khiến nàng có chút cảm khái. Ngân Tu được bố trí ở một gian phòng khác tại đảo, nó vẫn đang cố sức đánh cờ với Chu Công, Sở Từ Ngôn cũng chỉ cười cười, trong suốt những ngày qua cực khổ nó không ít. Ngân Phách cũng đã được đưa đến bên cạnh Sở Từ Ngôn, không biết Nhạc Phong Hoa sử dụng biện pháp gì, Ngân Phách đã lấy lại chút huyết sắc tuy hơi thở vẫn yếu ớt nhưng vẫn lộ ra được một phần sinh khí. Sở Từ Ngôn bởi Ngân Phách ở bên giường uống nước, ngoài cửa đã có người tới, người này không ai khác ngoài Nhạc Phong Hoa.

-“Thu dọn một lát ta đưa ngươi đến một nơi” Nói xong, Nhạc Phong Hoa cáo lui dạo bước trong vườn thượng uyển đầy hoa khoe sắc chờ Sở Từ Ngôn. Thu dọn một lúc, Sở Từ Ngôn bước ra ngoài đã nhìn thấy Nhạc Phong Hoa, nàng gật đầu nhẹ sau đó cùng hắn đi một chuyến. Sở Từ Ngôn trong mắt lóe lên một chút ngạc nhiên nơi nàng được dẫn đến cư nhiên là hòn đảo phía Nam, hòn đảo hoang vu có chút ghê rợn. Sở Từ Ngôn lấy lại bình tĩnh, trầm mặc đi theo sau Nhạc Phong Hoa cho đến khi nhìn thấy một cánh cửa đá hai bên điêu khắc hình hồ ly gương nanh múa vuốt rất oai vệ thì dừng lại.

-“Đi thôi”. Nhạc Phong Hoa đi tới mở ra cánh cửa đá, tiếng kêu kẹt do âm thanh lâu ngày không sử dụng vang lên khiến không gian tăng thêm vài phần quý dị. Bước vào bên trong tối đen như mực không thấy năm ngón, Sở Từ Ngôn dựa vào cảm ứng bản thân đi theo bước chân Nhạc Phong Hoa cho đến khi một ánh mắt sắc bén tựa như đao quét qua người nàng, nàng cảnh giác đưa tay nắm chặt chùy thủ bên người tùy thời ra tay.

-“Dừng động, sẽ không làm hại ngươi”. Dứt lời, không gian xung quanh đã không còn tối mịt, trước mắt Sở Từ Ngôn đích xác là một bản thể Thiên Hồ chân chính vô cùng to lớn. Bộ lông trắng muốt không dính một chút bụi bẩn tựa như mềm mại lại như những mũi kim đoạt mạng vô hình. Đôi mắt màu nâu vẫn chăm chăm nhìn Sở Từ Ngôn không có ác ý lại như mang theo lưu luyến cùng tưởng niệm. Thiên Hồ to lớn lắc lư thân thể uyển chuyển đến trước người Sở Từ Ngôn sau đó liền khụy hai chân xuống cung kính bái nàng, cùng lúc đó Nhạc Phong Hoa không lên tiếng nghiêm túc lập lại động tác của Thiên Hồ.

-“Tiểu chủ nhân, cuối cùng ta cũng đợi được ngươi”. Sở Từ Ngôn sâu sắc nhìn ra được sự kích động mãnh liệt của Thiên Hồ, nàng có chút ngạc nhiên trước câu nói không đầu không đuôi của nó, tiểu chủ nhân, rốt cuộc thì nàng có thân phận gì?

-“Ngươi nhận thức ta?” Sở Từ Ngôn hoài nghi chất vấn như muốn làm rõ suy đoán trong lòng mình.

-“Đúng vậy”. Thiên Hồ kích động không cần suy nghĩ đã thông suốt trả lời.

-“Lý do”. Rốt cuộc vì cái gì Thiên Hồ này lại coi trọng nàng, những đãi ngộ những ngày qua cũng không phải không có nguyên do, nếu như thiện ý nàng sẵn sàng kết giao còn mang ác ý cũng không cần nhất thiết bày ra vở kịch này. Thiên Hồ đứng dậy đi tới trước một bức hình họa nữ tử, nàng đẹp như thiên tiên lại ưu nhã như lan, thuần khiết như sen, đậm nhạt đơn giản lại như tiên nữ giáng trần. Sở Từ Ngôn có chút thất thần nhìn nữ tử trong hình hồi lâu, tim có chút xúc động quen thuộc không nói nên lời.

-“Đợi đến lúc ngươi trở nên mạnh mẽ, lúc đó hãy trở về tìm ta”. Thiên Hồ dường như có chút hoài niệm không buông với nữ tử trong bức họa, thỏ thẻ cất lời. “Đợi đến lúc ngươi trở nên mạnh mẽ, lúc đó hãy trở về tìm ta”, câu nói này cứ văng vẳng bên tai Sở Từ Ngôn lập đi lập lại không ngừng cổ vũ nàng phải trở nên mạnh mẽ, lúc này nàng không chỉ mạnh mẽ vì Ngân Phách mà còn phải mạnh mẽ truy tìm thân thể của mình.

-“Được, ta nhất định sẽ trở về tìm ngươi”. Thiên Hồ dường như rất kích động, ánh mắt màu nâu hàm chứa lệ quang chăm chú nhìn Sở Từ Ngôn, nó tin tưởng nàng sẽ rất nhanh trưởng thành, rất nhanh mạnh mẽ, nàng thật sự rất giống với chủ nhân năm xưa, tuy nhìn nhỏ bé nhưng lại quật cường khiến người khác nể phục. Sở Từ Ngôn đưa ánh mắt đánh giá Thiên Hồ, dường như bắt được một trọng điểm liên nhủu này.

-“Ngươi không thể hóa hình?”. Sở Từ Ngôn hỏi nhưng lại như khẳng định.

-“Năm xưa bị thương nghiêm trọng không còn cách nào”. Ánh mắt Thiên Hồ lóe qua chút mất mát rồi tan biến nhanh chóng nhưng Sở Từ Ngôn nhạy cảm phát hiện được, tuy nàng không nói gì nhưng trong lòng luôn để tâm đến việc này, sau này có thể nàng nhất định sẽ tìm biện pháp giúp nó.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Tiểu hồ Ly

“Không cần suy nghĩ nhiều, cố gắng hết mình là được”. Bước ra khỏi thạch động tâm Sở Tử Ngôn vẫn có chút nặng nề không buông xuống được một phần là vì thân phận của nàng, nhiều hơn là vết thương của Thiên Hồ. Nhạc Phong Hoa nhìn ra tâm tình của Sở Tử Ngôn liền nhẹ giọng an ủi, nàng gạt đầu, chỉ còn cách đi bước nào tính bước đó, trước khi chưa có năng lực tự bảo vệ mình cái gì cũng không cần nói.

–“Cứ như trước là được, người như vậy ta có chút không quen”. Nhìn thấy sự câu nệ xa cách của Nhạc Phong Hoa, Sở Tử Ngôn liền nhú mồm lên tiếng, hần cười cười gạt đầu, nàng phóng khoáng như vậy hần tất nhiên cũng không nên để tâm, nàng chân chính là chủ nhân của cả toàn bộ Thiên Hồ ở Huyền Băng thành này nhưng tuyệt nhiên không phát uy ngang ngược rất vừa ý hần, sau này hần nhất định tận lực hỗ trợ nàng.

–“Ta muốn đi dạo một mình, được không?”.

–“Nơi đây là của người, ai dám nói không được”. Sở Tử Ngôn vui vẻ vì Nhạc Phong Hoa đã trở về như lần đầu gặp mặt, phúc hắc có thừa. Nói xong bóng dáng Nhạc Phong Hoa liền biến mất, một mình Sở Tử Ngôn tiêu điều dạo bước, tuy hòn đảo này không mang vẻ đẹp khiến nhiều người yêu thích nhưng đối với nàng vẫn có thể gọi đây là một cảnh đẹp, hoang tàn lại gọi chút cổ kính, hắc ám lại mang theo hơi hướng huyền hoặc, kỳ bí. Chân bước nhịp nhàng lướt qua những nhánh cây khô bị băng tuyết bao chặt vang lên tiếng rộp rộp vui tai, tâm trạng Sở Tử Ngôn nhẹ nhõm hơn nhiều.

Lúc này đột nhiên có một vật thể trắng muốt dùng tốc độ tia chớp phi nhanh từ nhánh cây này sang nhánh cây khác khiến chúng vụn vỡ rơi đầy trên chân Sở Tử Ngôn, nàng bức dọc nhưng mắt lại không bắt kịp bóng dáng kia, mắt lóe lên tia giả hoạt hiểm có trực tiếp bước tiếp mặc kệ ngày càng nhiều nhánh cây rơi xuống cản bước chân, bóng dáng bí ẩn dường như có chút tức giận giẫm đạp càng nhiều nhánh cây khô lại không hề nhận được sự chú ý của thiếu nữ liền mất hứng sau đó chạy đến một nhánh cây chắc chắn đứng đưa trên đỉnh đầu nàng, Sở Tử Ngôn dừng lại ngược mắt nhìn thì một vật thể to tròn mềm mại rơi vào vòng tay nàng cọt cọt ầu ầu tựa như rất thân quen.

–“Tại sao không để ý người ta, có phải ta không xinh đẹp?”. Sở Tử Ngôn thờ dãi, một tiểu hồ ly cuồng tự luyện, nàng nhìn tiểu hồ ly dùng lưỡi chải chuốt từng móng vuốt đến nhọn hoắt mà lòng to dựng đứng, sau đó dùng hai chân trước chải chải những chỗ lông bị xù cho đến khi hoàn mỹ.

–“Người nói đi, ta có đẹp hay không?”. Tiểu hồ ly bất mãn khi không nghe được câu trả lời của Sở Tử Ngôn lập lại câu hỏi. Tại sao nàng lại im lặng, có phải nó không xinh đẹp nên nàng ghét bỏ không muốn nói chuyện cùng nó. Không đúng, mẫu thân nói nó là xinh đẹp nhất, thế gian không ai bằng, chẳng qua bất chợt nhìn thấy nàng có vài phần xinh đẹp nên cố ý đi theo nhìn xem, khi rơi vào vòng tay ấm áp của nàng bất giác nó có loại cảm giác không muốn rời.

–“Hảo, rất đẹp”. Sở Tử Ngôn gạt đầu chân thật trả lời liền nhận được cái cọt cọt hài lòng của tiểu hồ ly.

–“Người ở đâu, ta mang người về”. Tiểu hồ ly thoải mái hưởng thụ tựa vào lòng Sở Tử Ngôn mắt lim dim muốn ngủ.

–“Nơi này đều là nhà của ta, đi đâu cũng là nhà”. Tiểu hồ ly đắc chí khịt khịt cái mũi nhỏ nhắn đánh dấu chủ quyền của mình. Ánh mắt của Sở Tử Ngôn giả hoạt, nàng vừa được giảng cho cái thân phận chủ nhân cả Huyền Băng Thành này, tiểu hồ ly lại dám tranh với nàng, thật đáng đánh đòn.

–“Lúc này, có người nói chỗ này, chỗ kia còn chỗ kia nữa đều là của ta aaa”. Sở Tử Ngôn cười thập phần khiêu khích nhìn tiểu hồ ly, ánh mắt lim dim lập tức mở to trừng nàng phản đối.

–“Cái gì, ai có lá gan lớn dám giành địa bàn của lão tử”. Sở Tử Ngôn trở mặt, tiểu hồ ly vừa nghịch ngợm vừa ngang tàn này ở đâu ra vậy? Nhưng, nàng thích. Haha. Sở Tử Ngôn cười thâm trong lòng đến ruột gan muốn nôn ra.

Tiếng tru trầm vang cắt ngang cuộc đối thoại không giới hạn của một người một hồ, tiểu hồ ly trong ngực Sở Tử Ngôn lập tức lông tơ dựng đứng vọt dậy chạy đi. Sở Tử Ngôn gắng sức đuổi theo thì...tiểu hồ ly đang quỳ trước người Thiên Hồ to lớn, ánh mắt Thiên Hồ khi nhìn thấy nàng chạy tới lóe lên tia sáng.

–“Nàng đến rồi, con nên đi thôi”. Tiểu hồ ly ngoái đầu nhìn bóng dáng Sở Tử Ngôn chạy tới, ánh mắt có một tia giả dựa cùng vui mừng thay phiên nhau mà đến. Chờ đợi mấy ngàn năm nàng đã đến nhưng nó lại không nở xa mẫu thân.

–“Mẫu thân, ta nhất định sẽ bảo hộ nàng thật tốt”. Tiểu hồ ly chạy đến cọt cọt vào bộ lông dày của Thiên Hồ, nước mắt rơi xuống.

–“Tốt, con trai ngoan của ta”. Hai Thiên hồ, một lớn một nhỏ tựa vào nhau ấm áp khiến mắt Sở Tử Ngôn cũng long lanh ánh nước, nhìn một màn như vậy tim Sở Tử Ngôn thoáng qua chút chua xót nói không nên lời.

–“Đi thôi”. Không có buổi tiệc nào không tàn, lưu luyến mấy cũng phải chia tay. Tiểu hồ ly ngừng khóc, ánh mắt trong suốt cùng kiên định quay người tiến tới gần Sở Tử Ngôn.

–“Nó sẽ bảo hộ người, người nhất định phải trở về tìm ta”. Sở Tử Ngôn gạt đầu, nàng quay lưng trong tay ôm một tiểu hồ ly, rất muốn hỏi nó có trách nàng hay không bởi vì nàng mà mẫu tử chia lìa.

–“Chủ nhân, đây là sứ mệnh của ta người không cần tự trách, chỉ cần một ngày người thật sự trở thành cường giả đó chính là điều ta mong muốn nhất”.

–“Hồ ly ngọc, ta nhất định sẽ chăm sóc người thật tốt”. Một người một hồ im lặng suốt cả quãng đường tiếp theo, ai cũng đều rơi vào tâm tư của mình. Treo trên vai thêm một kỳ vọng là lại thêm một gánh nặng vô hình nhưng Sở Tử Ngôn lại cảm thấy tràn ngập sinh lực, cuối cùng trên đời này đã xuất hiện những lý do chính đáng để nàng cố gắng. Tiểu hồ ly trong ngực Sở Tử Ngôn lúc này ánh mắt đều lóe sáng dị thường, nó biết hành trình của nó đã bắt đầu, nó cũng phải biến cường cùng nàng, gánh vác trách nhiệm của mẫu thân là điều nó từng cân nhắc rất nhiều lần, từng ngày nhìn mẫu thân dày vò mình khi không bảo vệ tốt cho chủ nhân trước kia nó đau lòng không thôi, để hoàn thành tâm nguyện của mẫu thân nó nhất định sẽ bảo hộ tốt nàng, không để sai lầm lặp lại lần nữa.

-“Đi thôi, ta đưa ngươi xông pha thiên hạ”. Suy nghĩ đã đủ, Sở Tử Ngôn lấy lại tinh thần, phấn chấn hét to, nằng cuội to sáng khoải, tiểu hồ ly vọt nhảy xuống đất phấn khích đi trước dẫn đầu, tiến lên.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tiểu mao

Ôm tiểu hồ ly trở lại Tây đảo đã bắt gặp bộ dáng sốt ruột di chuyển tới lui trên giường của Ngân Tu, Sở Tử Ngôn cười cười thông thả bước vào đặt tiểu hồ ly đến trên bàn tiện tay rót cho mình cùng nó một chung trà hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt oán khí bắn thẳng tới phía mình.

-“Nơi đây chưa quen thuộc ngỡ như gặp nguy hiểm thì sao?”. Ngân Tu thật lo lắng cho Sở Tử Ngôn, lúc đến không tìm thấy nàng tìm nó hoảng hốt đến muốn rơi mất, vậy mà tiểu nha đầu này lại không nhận thức được chạy lung tung.

-“Nàng ấy là lão đại nơi đây, ai dám?”. Tiểu hồ ly khịt mũi, giọng nói tràn ngập khinh bỉ đối Ngân Tu, phi, nếu nơi đây còn nguy hiểm thì cả thiên này đều không nơi nào an toàn.

-“Lão đại?”. Ngân Tu hoài nghi, rồi trừng trừng tiểu hồ ly, bộ dáng thật khó xem toàn bộ đều là lông, từ đầu đến chân không có chỗ đẹp đẽ. Tiểu hồ ly hí mắt nhỏ không cam chịu yếu thế trước Ngân Tu. Hai bên đối co, ta trừng ngươi ngươi trừng ta, Sở Tử Ngôn chớp chớp mắt rùng mình, hình như nàng có thể thấy tia lửa lóe ra từ cả hai, thật đáng sợ.

-“Được rồi, không cần cãi nhau”. Sở Tử Ngôn quyết định đứng ra làm người hòa giải chấm dứt cuộc chiến không hồi kết của một hồ một xà. Lời nói của Sở Tử Ngôn quả nhiên khiến hai bên dừng chiến tranh, lúc này nàng âm thầm thở phào, nếu còn tiếp tục thật phiền chết nàng rồi.

-“Từ nay, tiểu hồ ly sẽ cùng chúng ta”. Sở Tử Ngôn gõ tay lên bàn, thích thú chờ đợi phản ứng tiếp theo của Ngân Tu.

-“Thật không chỗ nào xem được, từ đầu đến chân đều xấu xí không chịu nổi”. Ngân Tu bất mãn khịt khịt mũi, thân xà phi thân trực tiếp đến ngay cái bàn di chuyển vòng quanh tiểu hồ ly chặc chặc.

-“Ngươi...”. Tiểu hồ ly tức giận định giơ móng vuốt tàn chết cái tên xà đáng ghét kia thì đã bị Sở Tử Ngôn bắt lại nhốt trong lòng mình, tiểu hồ ly uất ức cựa quậy muốn thoát nhưng khí lực không dám quá lớn sợ làm nàng bị thương, khi bắt gặp ánh mắt trách cứ của nàng tiểu hồ ly liền ỉu xìu an phận.

-“Được rồi, Tu Tu, ngươi bớt nói nhảm vài câu đi”. Ngân Tu hừ một tiếng trở lại chiếc giường ban đầu. Cuộc đấu khẩu rất cuộc cũng chấm dứt nhưng sau này chỉ có thể càng nhiều hơn, càng ngày càng bành trướng hơn mà thôi, khiến Sở Tử Ngôn trực tiếp xem như thói quen lười tham gia vào.

-“Này, tiểu hồ ly, Thiên Hồ gọi ngươi là gì?”. Vuốt vuốt bộ lông mềm của tiểu hồ ly trong lòng thật khiến Sở Tử Ngôn yêu thích không thôi.

-“Ta không có tên”. Tiểu hồ ly lắc đầu.

-“Tiểu Hoàn, Tiểu Bảo, Tiểu Bàn...”. Sở Tử Ngôn lầm bầm những cái tên có thể nghĩ ra khiến lông tơ tiểu hồ ly dựng đứng, thật không có một tên nào đạt chuẩn. Aaaa. Ngân Tu ở một bên âm thầm đắc ý khi thấy người khác gặp họa. Suy nghĩ đến đâu đâu cuối cùng tiểu hồ ly khí chất ngời ngời của chúng ta bị định xuống một cái tên – Tiểu Mao, khiến cho nó sau này khi biến thành người cũng không ngốc đầu lên được, điều đáng nói sau này lão bà của nó còn thường xuyên trên ghẹo, giây phút đó tiểu hồ ly thật hối hận tại sao ngày hôm nay lại tồn tại.

-“Tiểu Mao, ngươi có biết tung tích của Xích Cự Thạch không?”.

-“Thật là có, nhưng hoàn toàn không có ai biết nó ở đâu”. Mỗi lần nghe Sở Tử Ngôn gọi một tiếng Tiểu Mao, hai tiếng Tiểu Mao trái tim của tiểu hồ ly trực tiếp vỡ vụn thành nhiều mảnh, nuốt đau khổ vào lòng Tiểu Mao trả lời.

-“Vì sao”. Ngân Tu nhanh miệng hỏi ngay vấn đề mà Sở Tử Ngôn muốn biết.

-“Bởi vì nó là linh thạch sinh ra từ huyền giới, làm sao vào được huyền giới của nó, cái đó ta thật sự không biết”. Lúc này, Nhạc Phong Hoa không biết đến từ khi nào dứt khoát đưa ra đáp án của mình, khi hắn nhìn thấy tiểu hồ ly cũng không có gì bất ngờ, điều nên đến sẽ đến, hắn cũng thật lòng vui mừng cho nó, tìm được một chủ nhân như nàng nó nhất định sẽ hảo hảo tốt hơn. Sở Tử Ngôn ôm hi vọng Nhạc Phong Hoa có thể có chút tin tức gì, đến chính hắn cũng không thể, việc tìm Xích Cự Thạch tưởng dễ dàng nhưng giờ lại trăm ngàn khó khăn.

-“Xích Cự Thạch là linh thạch nó có linh tính cũng có sinh mạng, chỉ có thể do nó tình nguyện để ngươi sử dụng bằng không cũng vô tác dụng”. Tiểu Mao gật đầu phụ họa, điều Nhạc Phong Hoa muốn nói chính là điều nó muốn nói, cả căn phòng chìm vào trầm mặc.

-“Thật không có cách gì sao?”. Cật lực đến Xích Huyền Sơn Sở Tử Ngôn thật không cam lòng cứ như thế chịu thua, tính mạng của Ngân Phách không phải chuyện nàng dám đánh cược, hắn đã không tri hoãn được nữa, dù chỉ có một tia cơ hội nàng nhất định sẽ tận dụng triệt để.

-“Tìm được huyền giới sinh ra nó chính là cách duy nhất”. Nhạc Phong Hoa áy náy trả lời, hẳn thật có lòng nhưng lực bất tòng tâm, suốt nhiều năm qua ở tại đây hẳn vốn chưa bao giờ thấy Xích Cự Thạch lộ diện, vấn đề đã vô cùng khó khăn rồi.

-“Ngươi ít nhất cũng góp một phần sức aaa”. Sở Từ Ngôn cười cười nhìn Nhạc Phong Hoa khiến hắn đột nhiên cứng ngắc, khoe miệng ôn nhuận lộ ra tia cười trúc trúc, miễn cưỡng.

-“Ta đi tìm thử xem có thể thu hẹp phạm vi tìm kiếm hay không?”. Dứt lời, bóng dáng Nhạc Phong Hoa lặng mất tâm, thật là bị nàng hù dọa không nhẹ. Tuy mặt ngoài Sở Từ Ngôn nhìn như bình tĩnh nhưng chỉ có chính nàng mới biết mình có bao nhiêu nôn nóng cùng lo lắng mới vô tình lộ ra chút uy áp không nên có, nhìn bóng lưng của Nhạc Phong Hoa, nàng chỉ có thể ở trong lòng xin lỗi hắn.

-“Ngươi cũng đừng lo lắng, nhất định sẽ có biện pháp”. Ngân Tu cuối cùng vẫn là không đành lòng nhìn Sở Từ Ngôn mới chỉ có thể xem là tiểu hải tử nhưng nàng lại bất chấp mang bao nhiêu gánh nặng trên vai, đừng tưởng nó không biết, chuyện tiểu hồ ly xuất hiện cùng việc xưng hô chủ nhân ít nhiều tiết lộ thân phận nàng không đơn giản như vậy, liệu một nữ hải tử như nàng còn có thể chịu đựng được hay không? Lần đầu, tiểu hồ ly đồng nhất quan điểm với Ngân Tu, đầu nhỏ liên tục gật gật, nó cũng muốn nàng nghỉ ngơi một chút, nhìn nàng mệt mỏi người làm thuộc hạ như nó thật quá vô dụng. Sở Từ Ngôn cười nhẹ vuốt ve tiểu hồ ly đưa đôi mắt trấn an tới Ngân Tu ý bảo nàng không sao, cuộc đời nàng có những người này ở bên cạnh nàng còn cầu gì hơn, chỉ mong sau cơn mưa trời lại sáng, Ngân Phách có thể tỉnh, cùng mọi người an an bình bình trôi qua mà sống, thật sự rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(châm)Net**.

Chương 30: Tìm kiếm xích cự thạch

“Đùng đùng”. Tiếng đập cửa đình tai nhức óc liên tiếp vang lên khiến cả khung cảnh tĩnh lặng bỗng nhộn nhịp hơn hẳn đánh thức người nào đó đang ngủ say, Sở Từ Ngôn xoa xoa đôi mắt mệt mỏi vì đêm qua khó ngủ, chậm chạp rửa mặt thay y phục mặc kệ tiếng ồn ào đập cửa ngoài kia. Nhạc Phong Hoa hưng phấn chạy đến tìm Sở Từ Ngôn mới giật mình phát hiện trời còn chưa sáng có chút không được tự nhiên liền đình chỉ hành động quá khích của mình, đợi nàng ở bên ngoài. Sở Từ Ngôn lễ mễ mở cửa híp đôi mắt xinh đẹp đầy bất mãn, nếu Nhạc Phong Hoa không có tin tức gì hữu dụng lại dám phá rối giấc ngủ của nàng, hẳn chắc chắn chết rất thảm. Nhạc Phong Hoa bình tĩnh đối mặt với Sở Từ Ngôn, lần này hẳn có tin tốt nên thừa dịp phát uy với nàng, nàng nghiêng người cho hắn vào phòng.

-“Nói đi, chuyện gì?”. Sở Từ Ngôn lấy bình trà rót vào chung nhỏ đưa cho Nhạc Phong Hoa sau đó tự rót cho mình, hơi nóng phả ra mang theo hương trà thanh mát thật thích hợp để dùng đàm đạo.

-“Thật ra lai lịch của Xích Cự thạch gắn liền với Xích Huyền Sơn, cho nên...”. Nhạc Phong Hoa cười nhẹ thông thả nhấp một ngụm trà, không nhanh không chậm nói, hẳn ý vị thâm trường nhìn Sở Từ Ngôn, nàng mỉm cười hiểu ý nâng tay rót đầy chung trà cho cả hai sau đó đứng lên hướng hắn kính trà, cả hai lập tức uống một hơi cạn sạch, đúng là nói chuyện cùng người thông minh thật sáng khoái. Sở Từ Ngôn tà ác vuốt nhẹ hoa văn trên chung trà, nở ra nụ cười thập phần rực rỡ, Xích Cự Thạch ngươi còn có thể chạy bao lâu?

-“Đi thôi, đi tìm Xích Cự Thạch”. Sở Từ Ngôn dẫn đầu thực có vẻ của một thống soái đại quân uy nghiêm tràn đầy bá khí, ung dung sai tay bước ra ngoài, tiếng huýt sáo thật vang ngay lập tức Tiểu Mao ủa vào lòng nàng an vị nằm đó, Ngân Tu cũng không chậm trễ lập tức đến báo danh, tốt, đầy đủ rồi, đi thôi. Nhạc Phong Hoa nhìn một màn trước mắt ngỡ ngàng, đây là cái tổ hợp gì chứ nhìn như thế nào cũng thấy kỳ quái, cả 3 người à không phải nói là 1 người xà 1 hồ dùng ánh mắt không kiên nhẫn quét toàn thân Nhạc Phong Hoa khiến hắn lập tức hoàn hồn nhanh chóng tiến đến. Nhạc Phong Hoa có chút suy nghĩ miễn man nhìn nhìn Sở Từ Ngôn, hiện tại nàng chỉ có hai đồng bạn tính luôn cả hắn vốn vẹn là ba nhưng lại toát lên sự bá đạo bức người nếu như sau này, nàng có hơn không chỉ trăm, ngàn thuộc hạ vậy thì Viễn Sinh đại lục này thật sự loạn rồi. Thật ra, suy nghĩ của Nhạc Phong Hoa sẽ nhanh chóng được ứng nghiệm thôi, lúc đó sẽ có rất nhiều kinh hỷ vượt ngoài mong đợi của hắn, Viễn Sinh tất loạn đồng thời hắn cũng sẽ bị kéo xuống vũng bùn.

Đứng trên đình Xích Huyền ngắm nhìn vạn vật dưới mắt, khí thế của Sở Từ Ngôn như một đại bá vương nắm giữ chúng sinh, hiên ngang, bá khí lại mang chút hơi thở uy nghiêm, chính trực, Tiểu Mao nằm trong ngực nàng âm thầm hài lòng, nó quả thật không chọn nhầm chủ nhân.

-“Tiểu Mao đi thông báo cho tất cả Thiên Hồ, Nhạc công tử của chúng ta muốn diệt tích Xích Huyền Sơn”.

-“Rồ”. Tiểu Mao nghe mệnh lập tức thi hành, đồng thời cảm thấy thương hại Nhạc Phong Hoa.

-“Tu Tu, ngươi đi theo Tiểu Mao, mang tin tức này truyền đi càng nhanh càng tốt, ta muốn trong một ngày tất cả vạn vật tồn tại ở Xích Huyền đều biết được”. Ngân Tu không nói hai lời lập tức lĩnh mệnh, đôi mắt đen sắc bén nhìn về phía Nhạc Phong Hoa đầy an ủi. Nhìn biểu cảm của hai con vật đến hóa hình cũng không được lại cố ý nhạo báng hắn, Nhạc Phong Hoa trừu rút khóe miệng liếc Sở Từ Ngôn bên cạnh.

-“Đừng nhìn ta như vậy, ý tưởng là ngươi cho”. Sở Từ Ngôn mặt không đỏ tim không đập hiển nhiên đem lời nói này nói một cách nhẹ nhàng đến tức chết người.

-“Vậy cũng không nhất thiết kéo ta vào”. Nhạc Phong Hoa bình thường chính là thích chinh người, hôm nay thế sự không còn như trước lại thua thảm một tiểu nha đầu nhân loại.

-“Ngươi nghĩ với cái danh xưng hữu danh vô thực của ta thật sự có tác dụng sao?”. Sở Tử Ngôn âm thầm cười cười, đem mọi tính toán sắp xếp ổn thỏa, nàng chỉ cần gây sự tất cả để người thừa kế Thiên Hồ anh tuấn tiêu sái của chúng ta ra mặt gánh vác, nàng luôn ngại phiền toái, có người tình nguyện làm bia đỡ đòn đương nhiên bản thân nên nguyện ý tận dụng triệt để. Nhạc Phong Hoa âm thầm than thở, quả nhiên trên thế gian này vốn không gì tuyệt đối, tại sao lại sinh ra một nha đầu phức tạp như vậy, hẳn chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mà thực hiện, ai bảo nàng mới là chủ nhân chân chính của Xích Huyền.

Tin tức được truyền ra vô cùng vừa lòng Sở Tử Ngôn, nàng luôn tin tưởng hiệu quả làm việc của Tiểu Mao cùng Ngân Tu. Có thể thấy số đông Thiên Hồ lớn nhỏ, chưa hóa hình có, hình người cũng có, một đám bạch hồ tán loạn sốt ruột tập hợp trước đại điện ở trung tâm chờ đợi đáp án chân chính của Nhạc Phong Hoa. Đứng trên Tây đảo nhìn xuống Sở Tử Ngôn thật sự kinh ngạc, trên thế gian này thật sự có quá nhiều thứ vượt qua sức tưởng tượng của nàng, nhìn những đóa hoa, ngọn cỏ đều có thể tự mình cử động lại sau đó có thể trực tiếp biến thành người, bên cạnh là những viên đá lớn nhỏ đủ màu sắc cũng tới nỗi loạn một phen, âm thanh chuyển động “cọc cọc” có nhịp điệu gõ trên nền đất nghe rất vui tai, Sở Tử Ngôn tập trung chú ý đem phạm vi các vật có linh lực thu vào đáy mắt bắt đầu tìm kiếm, quả nhiên đến rồi, nàng mừng rỡ như điên nhìn chăm chăm viên đá màu đỏ kia như con mồi đã nhắm sẵn, thật ra nàng vốn dĩ không biết màu sắc cũng như bên ngoài Xích Cự Thạch như thế nào, tuy nhiên chỉ dựa vào câu nói của Nhạc Phong Hoa: “Lai lịch của Xích Cự Thạch gắn liền với Xích Huyền Sơn”, viên đá màu đỏ kia lập tức thu hút ánh nhìn của nàng, tiết tấu “cọc cọc” đặc biệt nhanh như thể nó đang rất kích động cùng phần nộ, nơi gắn liền với sinh mạng của mình liệu có thể bằng quan được sao? Cho nên rất có khả năng viên đá màu đỏ kia chính là thứ nàng cần. Sở Tử Ngôn tuyệt không vội vã, bình tĩnh quan sát viên đá đó một tấc không rời, không có ra lệnh truy bắt mà chờ đợi thời cơ thích hợp khiến không ai phát hiện tóm gọn thần không biết quỷ không hay, và lại Nhạc Phong Hoa từng đề cập qua Xích Cự Thạch này rất có linh tính tốc độ lại cực nhanh, bình thường khó có thể bắt giữ cho nên chỉ có khiến nó càng kích động càng dễ mất bình tĩnh như vậy việc lo là phòng bị là không thể tránh khỏi.

Xích Cự Thạch linh tính mẫn Nhạc Phong Hoa một trận, đem mười tám đời tổ tông của hắn mà lăng trì, rõ ràng bọn Thiên Hồ từ đâu đến chiếm dụng Xích Huyền thuộc về lão tử, lão tử cũng đã bao dung cho qua, hôm nay lại dám lớn mật tự mình làm chủ, dựa vào cái gì một câu muốn phá liền phá, lão tử mới chính là lão tổ tông nơi đây, nếu hôm nay không giải thích rõ ràng thì bọn Thiên Hồ đừng mong trú ngụ nữa, toàn bộ cút hết đi. Xích Cự Thạch tức giận đem phần hận gõ xuống nền đại điện một trận âm thanh huyền ảo như đang bày đồ tức giận của mình.

-“Xích thạch này thật sự linh tính quá cao đi”. Sở Tử Ngôn cười cười nhìn Nhạc Phong Hoa đầy ý vị.

-“Từ lúc có Xích Huyền Sơn thì đã có nó”. Nhạc Phong Hoa đau khổ nhìn một màn phía dưới chau mày, thật sự là náo động không nhỏ.

-“Đến lúc rồi”. Sở Tử Ngôn phóng tầm mắt mãnh liệt canh chừng Xích Cự Thạch loại bỏ tất cả cơ hội trốn thoát của nó.

-“Tiểu Mao, Tu Tu, đi giúp hắn một tay”. Đã có linh tính như vậy thật sự không thể coi thường cho dù không phòng bị cũng không thể xem nhẹ. Bọn họ đã lần lượt bố trí thích hợp dần dần áp sát Xích Cự Thạch, Sở Tử Ngôn cũng không ngồi chơi, lập tức phi thân đứng vào một góc khuất trên tay cầm túi Trấn Linh dùng để nhốt linh thạch đón chờ, quả nhiên sau một hồi rượt đuổi theo quy luật lướt qua màn đêm đen đặc, mọi hành động của bọn họ đều bị bóng tối che mắt, chỉ còn một viên đá màu đỏ nổi bật chạy trốn thoát khỏi tình cảnh bị vây bắt, quả nhiên đứng như dự định đến nơi Sở Tử Ngôn chờ sẵn, nàng đứng phía trước chặn đường chạy của Xích Cự Thạch, nó nhanh nhạy vọt mình qua bên phải, nàng cười tà ác nhấc tay mở túi Trấn Linh đón đầu, Xích Cự Thạch hoảng hốt nhưng không kịp nữa rồi nó hoàn hảo chui vào túi, nàng nhanh chóng niệm chú đóng lại, hoàn tất.

-“Nha đầu chết tiệt, dám lừa ta”. Xích Cự Thạch trong túi giấy giữa kịch liệt, miệng không ngừng mắng Sở Tử Ngôn.

-“Đó chính là do ngươi quá ngốc”. Sở Tử Ngôn lắc lắc túi trong tay khiến Xích Cự Thạch bên trong buồm buồm bay đầy, đầu choáng mắt hoa.

-“Ngươi...”. Nếu như ban đầu Sở Tử Ngôn đưa Trấn Linh túi ra trước mắt thì không thể nào bắt được, nàng chính là muốn phân tán chú ý của linh thạch làm tưởng nàng làm mục tiêu liền vội vàng muốn tránh né, khi tránh thoát được chưa kịp vui mừng, nàng lập tức hướng túi Trấn Linh đến phán đoán được vị trí mà nó muốn chạy, khoảng cách gần như vậy muốn trốn thoát thật không có khả năng. Nha đầu đủ thông minh, đủ nhanh trí nhưng lại quá đáng ghét, Xích Cự thạch tự mình suy đoán liền tức đến muốn thổ huyết.

Lúc này, đám người kia cũng thở hồng hộc chạy tới, Sở Tử Ngôn mỉm cười như nở hoa, thích ý hươu hươu Trấn Linh túi trong tay.

-“Bắt được rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Trao đổi

Nhạc Phong Hoa tạo ra một huyền giới giam giữ linh thạch sau đó mở túi Trấn Linh cho Xích Cự thạch vào bên trong, nó không ngừng phản kháng, màu đỏ lóe lên đặc biệt chói mắt.

-“Các ngươi đều là một đám tiểu nhân”. Xích Cự thạch phần nộ lên tiếng.

-“Câm miệng”. Mãng luyện truyền đến Sở Tử Ngôn cũng thấy phiền, dường như cảm nhận uy áp khó hiểu đến từ người nàng Xích Cự Thạch đã có xu hướng an phận.

-“Ta muốn dùng ngươi cứu người có được không?”. Lúc này, Sở Tử Ngôn không còn dáng vẻ trẻ con bá khí nữa mà là chân thành, nghiêm túc, không phải ra lệnh mà là thỉnh cầu, nàng coi như hiểu tính cách của linh thạch này, nếu cứ nhất quyết đe dọa nó chỉ đổi lại kết quả không có được gì chi bằng xem như trao đổi lợi ích, đôi bên cùng có lợi.

-“Ngươi dùng mạng ta cứu người, thật có chút nực cười”. Sở Tử Ngôn sững sờ, chuyện này nàng thật sự không hề biết, nhìn qua Nhạc Phong Hoa hẩn nhún vai chứng tỏ mình cũng không biết.

-“Ngươi dùng mạng ta cứu người khác, như vậy công bằng với ta sao?”. Xích Cự thạch triệt để tức giận rồi, chuyện này thật sự là chuyện nực cười mà mấy ngàn năm qua nó từng gặp. Sinh mạng của người kia trân quý còn sinh mạng của nó là cỏ rác sao?

-“Ngươi cứu hẩn, ta đền mạng cho ngươi, có được không?”. Đây là giới hạn của Sở Tử Ngôn nàng rồi, Xích Cự thạch không thể không nhìn nàng, chuyện khó có thể tin, trên đời này vẫn còn người tình nguyện dùng mạng mình để đổi cho người khác sao, nó sống ngàn năm coi như thấu hiểu hết lòng người lại không hiểu được vì cái gì nàng dễ dàng từ bỏ sinh mạng của mình vì một người khác.

-“Ta không xem nhẹ sinh mạng của mình, chỉ là người kia xứng đáng”. Âm thanh chân thành của Sở Tử Ngôn làm rung động tất cả mọi người ở đây. Bởi vì xứng đáng, là có thể dùng mạng đổi mạng.

-“Một người trong lúc ngươi cô độc nhất che chở ngươi, bảo hộ ngươi, cho ngươi cảm giác được thương yêu, sưởi ấm trái tim lạnh mạt của ngươi, cho ngươi lần đầu cảm nhận có người thân dung túng là như thế nào, thậm chí sẵn sàng không tiếc mọi giá mặc cho chính mình thương tổn cũng muốn ngươi hảo hảo an toàn, ngươi nói người đó có xứng đáng hay không?”. Âm thanh nhẹ nhàng đau xót hòa vào bóng đêm tĩnh mịch đi sâu vào tâm khảm mỗi người dâng trào thốn thức, tim như bị ai cào xé, đau âm ỉ. Xích Cự thạch lần đầu cảm nhận thứ tình cảm của con người lại tốt đẹp như vậy, càng hâm mộ cùng khâm phục đoạn tình cảm từ Sở Tử Ngôn. Xứng đáng, có gì không thể chứ, cả hai đều vì nhau chẳng tiếc gì kể cả mệnh, vậy thì mệnh của nó dù kéo dài thêm mấy ngàn năm nữa có ý nghĩa gì chỉ mong một ngày có thể một lần cảm nhận qua cái thứ tình cảm khắc cốt ghi tâm ấy thì còn gì hối tiếc.

-“Được, ta đáp ứng”. Câu trả lời kiên định của Xích Cự Thạch vang lên phá vỡ trầm mặc lại ngoài dự kiến của tất cả mọi người.

-“Đa tạ ngươi, khi hoàn thành ta sẽ...”. Sở Tử Ngôn thật lòng cảm kích, gánh nặng cuối cùng cũng đã được bỏ xuống, thoải mái cả người.

-“Không cần”. Xích Cự Thạch vội vàng cắt ngang lời nói của Sở Tử Ngôn, mạng của nàng nó không cần, chỉ cần nàng có thể không bao giờ hối hận khi chấp nhận trả giá vì người kia. Xích Cự thạch thật lòng mong nàng có cuộc sống thật hạnh phúc, trải qua cuộc sống tốt đẹp nhất, cho dù sắp chết nó vẫn rất vui sướng. Sở Tử Ngôn âm thầm gật đầu, hướng nó an tâm, nàng nhất định sẽ hảo hảo sống tốt, tuyệt đối không cô phụ tâm ý của nó vì nàng.

-“Không cần cô độc, sau này ngươi sẽ luôn ở bên ta”. Sở Tử Ngôn nàng nhất định sẽ không để Xích Cự thạch cô độc một mình nữa, trước kia đã đủ rồi, đây cũng chính là điều duy nhất mà nàng có thể làm.

-“Được”. Xích Cự thạch sáng khoái đáp ứng. -“Ngươi không cần áy náy, biết đâu kiếp sau ta lại được trải qua đoạn tình cảm mà ta mong ước”. Xích Cự Thạch gạt bỏ ưu sầu trong lòng hề hề cười nói.

-“Không cần tri hoãn nữa, thực hiện đi”. Nhạc Phong Hoa lên tiếng cắt đứt đoạn đối thoại này, nếu đã quyết định làm lưu luyến nữa chỉ càng thêm áy náy, hẩn bảo mọi người ra khỏi phòng chỉ để lại mình cùng Xích Cự thạch.

-“Ngươi thật sự rất có nghĩa khí”. Nhạc Phong Hoa thật lòng tán thưởng Xích Cự thạch, đủ quyết đoán đủ khôn ngoan.

-“Ta sẽ bảo hộ Xích Huyền sơn thay ngươi, sau này lại có thêm một Xích Cự thạch nữa xuất hiện”. Xích Cự thạch cảm động nói không lên lời, bao nhiêu kích động đều giấu trong câu nói giục Nhạc Phong Hoa mau làm.

-“Bắt đầu đi”.

Nhạc Phong Hoa ngồi đối diện Ngân Phách, hai tay vận yêu lực hướng Xích Cự thạch đến chính giữa hai người, sau đó tập trung một nguồn yêu lực khác phóng xuất sức mạnh của Xích Cự thạch nó nhanh chóng hiển hiện ra màu đỏ chói mắt quay xung quanh Ngân Phách, tia sáng đỏ trải dài khắp cơ thể Ngân Phách hồi phục tất cả các kinh mạch đứt đoạn cùng nội lực đã bị tiêu hao, tiến trình cứ như vậy tiếp tục cho đến khi Nhạc Phong Hoa thấy tia sáng đỏ trên Xích Cự thạch nhạt dần sau đó trở thành một viên đá vô cùng bình thường hẩn mới thu hồi yêu lực. Mồ hôi trên trán Nhạc Phong Hoa lan rộng chứng tỏ hẩn sử dụng quá nhiều yêu lực, đứng dậy cầm lấy Xích Cự thạch đã mất đi ánh sáng thờ dài bước ra ngoài. Đám người Sở Tử Ngôn đã chờ rất lâu một bước cũng không ly khai tận lực trông chừng, khi tiếng mở cửa vang lên, tim Sở Tử Ngôn như lạc nhịp, câu hỏi bên cửa miệng không cách nào mở lời.

-“Tốt rồi”. Nhạc Phong Hoa đi đến trước Sở Tử Ngôn đưa cho nàng viên đá bình thường kia sau đó vỗ vai nàng, tiêu sái cười. Sở Tử Ngôn nắm chặt lấy viên đá, một giọt lệ nóng trong suốt vô thức rơi xuống tan ra tạo thành một vết loang lổ trên bề mặt viên đá, nàng luôn miệng nói nhỏ: -“Thật xin lỗi, thật xin lỗi”, một hồi sau lại là “Thật đa tạ, thật đa tạ”.

-“Phong Hoa, đa tạ ngươi”. Cho đến khi Nhạc Phong Hoa muốn cất bước trở về nghỉ ngơi, âm thanh nhẹ nhàng của Sở Tử Ngôn vang lên. Nhạc Phong Hoa mỉm cười khuya tay bảo không cần để ý, trên đời này tìm được một người bằng hữu như nàng hẩn còn cầu gì hơn.

-“Ta cũng có phần tại sao không đa tạ ta”. Tiểu Mao bất bình kháng nghị

-“Đúng vậy, nha đầu không có lương tâm”. Ngân Tu cũng phối hợp lên án.

-“Bởi vì, đó là trách nhiệm của hai người”. Sở Từ Ngôn lấy lại vui vẻ quyết định trêu ghẹo cả hai.

-“À, hay là lúc A Ngân tỉnh lại ta đi nói với hân người cứu hân đòi trả công, ừm nên như vậy. Còn nữa Tiểu Mao à, ngày mai ta đi gặp mẫu thân người một chút nói người giúp đỡ chủ nhân cần hồi báo”. Nói xong, Sở Từ Ngôn bộ dáng bình tĩnh đại ngộ cất bước rời khỏi, Ngân Tu cùng Tiểu Mao hét lớn chân chó đuổi theo nàng, nào là ta sai rồi, ta không có ý gì, ta cái gì cũng không cần, cứu được người là tốt rồi cái gì cũng không cần.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 32: Ngân phách tỉnh

Sau ngày hôm đó, Nhạc Phong Hoa cấp tốc lên Bắc Đảo tìm thuốc bồi dưỡng thể lực cho Ngân Phách, một ngày ba lần không bỏ sót bữa nào, Sở Từ Ngôn ở một bên chạy tới lui săn sóc cơ hồ khí sắc trên mặt Ngân Phách đã khôi phục rất tốt, nếu nhìn kỹ có thể thấy hân cường tráng thêm một vòng. Tiểu Mao cùng Ngân Tu cũng bận rộn không thôi, ngày ngày giấu giấu giếm giếm thay phiên rót yêu lực mài giữa Xích Cư thạch cho đến khi bóng loáng nhẵn nhụi rồi sau đó tạo thành một miếng ngọc bội màu đỏ hình hồ ly mới tranh thủ lúc Sở Từ Ngôn ngủ say nhét vào trong tay áo nàng, sau khi thức dậy nhìn thấy miếng ngọc, nàng liền yêu thích không thôi thường xuyên tạo thành thói quen vuốt ngọc như Nhạc Phong Hoa, luôn đeo bên người. Đã qua ba ngày, mặc dù tất cả đã hồi phục không sai nhưng Ngân Phách vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại thật là làm cho Sở Từ Ngôn sốt ruột không thôi.

-“Nóng vội cái gì, chờ không được nữa sao?”. Nhạc Phong Hoa cười cười trêu tức nhìn Sở Từ Ngôn.

-“Ta đi nấu chút cháo, người trông chừng hân”. Sở Từ Ngôn lười so đo cùng Nhạc Phong Hoa, trực tiếp lách người đi ra ngoài. Nhạc Phong Hoa nhún vai không sao cả, đi đến trước giường nơi Ngân Phách đang nằm, ngũ quan đúng là quá tuần mỹ, khí chất khi hôn mê cũng không lu mờ phần nào, ánh mắt nha đầu kia quả không tệ. Chìm trong suy nghĩ, một cơn gió như có như không lướt qua Nhạc Phong Hoa khiến tay áo bào của hân khẽ đong đưa, hân cười nhẹ liếc nhìn trên chiếc giường bây giờ đã không còn ai.

Sở Từ Ngôn loay hoay cả buổi trong phòng bếp đến chân tay lúng cuống, cả khuôn mặt bị hun khói đến tức cười, đừng trách nàng vô dụng, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng làm qua những việc này, đến khi nhận lại thể xác đây là lần đầu tiên nàng xuống bếp. Vốn dĩ muốn nấu một ít cháo cho Ngân Phách lại có thể tốn rất nhiều sức lực, Sở Từ Ngôn lắc đầu oai oán nhồm thêm ít củi vào bếp, bàn tay nhỏ nhỏ khoáy cháo tiếp tục cho một ít gia vị nấu ăn vui vẻ đến bất diệc nhạc hồ, gặt gặt đầu. Lúc này, eo thon nhỏ nhắn bị vòng chặt bởi một vòng tay quen thuộc, Sở Từ Ngôn kích động đến quên phản ứng, mặc người nào đó ôm nàng hòa quyện thương tiếc cùng nhưng nhớ trong đó.

-“Tiểu Ngôn, nghĩ cái gì?”. Ngân Phách cười cười kéo nàng đối diện về phía mình, trông thấy khuôn mặt đầy than của Sở Từ Ngôn cũng không có ý cười nhạo đưa tay ôn nhu lau đi chúng, tâm tư lưu luyến cảm giác nhớ thương khôn nguôi, thì ra chỉ mới mấy ngày không thấy nàng trong lòng lại sinh ra nỗi tương tư dày vò như vậy.

-“A Ngân”. Không có kích động chỉ là nhẹ nhàng thâm tình kêu tên Ngân Phách, đem bao nhiêu đau khổ cùng nhớ thương suốt những ngày qua đều đặt trong tiếng gọi này. Đường như nhớ ra điều gì, Sở Từ Ngôn vòng ra sau lưng Ngân Phách đẩy hân ngồi xuống ghế, sau đó thật cẩn thận đem cháo bỏ vào chén đưa đến.

-“Ném thử xem có hợp khẩu vị không, nếu không ngon sau này ta nhất định sẽ từ bỏ học tập”. Ngân Phách nâng chén đem hương vị cháo trắng tinh thuần đưa đến miệng, thanh nhẹ ấm áp rất hợp khẩu vị nhưng ánh mắt hải lòng dừng lại một nửa, mùi vị quả không tệ nhưng cháo hình như có chút vấn đề.

-“Sao thế?” Nhận thấy bất thường của Ngân Phách, Sở Từ Ngôn liền muốn đem chén cháo qua ném thử thì đúng lúc này đám người Nhạc Phong Hoa, Tiểu Mao cùng Ngân Tu đi tới, Ngân Phách âm thầm thở hắt ra nếu nha đầu này truy tới cùng hân thật sự không thể ứng phó nổi.

-“Thật không có chút lương tâm, trong mắt trong tim đều chỉ có một người”. Nhạc Phong Hoa trêu tức chia mũi dùi về hướng Sở Từ Ngôn trách cứ nàng bên nặng bên nhẹ, từ đằng xa đã nghe thấy hương thơm cháo trắng lan tỏa nhất định mùi vị không tệ lại giấu giếm chăm sóc tên nam nhân kia.

-“Thánh quân”. Ngân Tu vừa nhìn thấy Ngân Phách không nói hai lời liền cung kính hành lễ, sau khi nghe được lời nói Nhạc Phong Hoa liền gặt đầu phụ họa. Tiểu Mao cảm nhận uy áp của người bên cạnh chủ nhân thật đáng sợ không dám làm gì quá phận nhưng đã lộ rõ lập trường đứng cùng một phe với Nhạc Phong Hoa.

-“Được, các người tiếp tục ăn, không được bỏ sót”. Ngân Phách cười cười kéo Sở Từ Ngôn ra ngoài. Đám người còn lại nhanh chóng đem nồi cháo đặt trên bàn hăng hái tàn sát, nhưng mỹ thực không hề có như trong tưởng tượng, bọn họ đồng loạt mau chóng định nôn ra hết thì từ đằng xa truyền đến âm vọng uy nghiêm của Ngân Phách.

-“Bổn quân thưởng cho các người, tuyệt không được bỏ sót”. Ngân Tu ai oán khổ sở chấp hành nghiêm mệnh không dám trái ý Ngân Phách, lần này đành ngậm đắng nuốt cay đem cháo ăn đến hết.

-“Chúng ta cũng coi như đang ở chung một con thuyền, hai người có nên...”. Sau đó, Ngân Tu ép Tiểu Mao ăn đến mặt mày xanh mét uất ức không thôi, rõ ràng chủ nhân không phải của nó tại sao lại đè trên đầu của nó, Tiểu Mao cùng Ngân Tu tranh chấp nồi cháo đến loạn thất bát tao, Nhạc Phong Hoa thừa cơ trốn thoát không thành bị hai tiểu mao đầu kia bồi ăn cháo đến không ra hình người, trong lòng rất muốn mỗ xê Ngân Phách, rõ ràng chúng ta là

ân nhân cứu mạng của người lại đối xử với chúng ta như vậy, thật không có tình người. Nhạc Phong Hoa âm thầm mang mười tám đời tổ tông của Ngân Phách ra thăm hỏi, rõ ràng biết cháo vẫn chưa được vo sạch thậm chí còn rất nhiều sạn lại cố tình dâng tới miệng hắn, thật là ham ăn đến hại thân a. Sở Từ Ngôn được Ngân Phách đưa đi, cái gì cũng không quan nữa mặc hắn muốn đưa nàng đi đến nơi nào cũng được. Ngân Phách dừng lại, nắm thật chặt tay nàng ngắm nhìn phong cảnh bên dưới, tâm tình phút chốc thả lỏng.

-“A Ngân, người tình lại thật là tốt”. Sở Từ Ngôn dựa vào ngực Ngân Phách, cảm giác một mối áp tới, con mắt nặng trĩu chìm sau vào giấc ngủ. Ngân Phách cảm nhận hơi thở đều đặn của người ngọc, môi giương nụ cười hạnh phúc, áo bào tung bay trước gió nhẹ nhàng đắp lên thân thể nhỏ bé trong lòng. Ngân Phách phi thân về Tây đảo, nhẹ nhàng đặt nàng đến trên giường sau đó bản thân cũng leo lên tiếp tục ôm nàng an yên ngủ say. Sở Từ Ngôn như chú mèo lười cọ cọ bờ ngực vững chãi của Ngân Phách đến phát ngứa khiến hắn không tài nào ngủ sâu được chỉ có thể tùy nàng hồ nháo, điều chỉnh tư thế cho nàng ngủ thật thoải mái, dù sao hắn cũng ngủ đủ rồi đành nhìn nàng ngủ vậy. Mỗi mòng nhẹ nhàng thăm thì:

-“Tiểu Ngôn”.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chuẩn bị hành trang

Ánh hoàng hôn buông xuống dát vàng cả một vùng trời khiến cả Huyền Băng thành như chìm vào ảo mộng bớt đi phần nào lạnh lẽo lại tăng thêm vài phần ấm áp. Đôi mi dày cong vuốt nhẹ nhàng chớp động, Sở Từ Ngôn mở mắt tỉnh dậy đưa mắt nhìn xung quanh lại chẳng thấy Ngân Phách, tìm bất giác hoảng hốt mặc kệ một đầu rối tung lập tức mang giày bước ra cửa lại va phải Ngân Phách mang một mâm thức ăn đi vào.

-“Gấp cái gì?”. Ngân Phách nhíu mày, tia thương xót nhàn nhạt lướt qua đôi mắt từ sắc, những ngày qua khiến nàng lo lắng, là hắn không tốt. Cầm trong tay chén cháo trắng nóng hôi thơm ngát cùng một vài chiếc bánh bao chay và một đĩa rau muối, Ngân Phách hướng mắt bảo Sở Từ Ngôn ngồi xuống.

-“Ta...”. Sở Từ Ngôn ấp úng không biết như thế nào cho phải, nàng cũng không thể nói ra bất an trong lòng khiến Ngân Phách cảm thấy áp lực. Ngân Phách làm sao có thể không hiểu, thờ dãi đem mâm thức đặt trên bàn, sau đó bế bổng Sở Từ Ngôn lên ôm vào lòng, khiến nàng bất ngờ a một tiếng.

-“Mau rửa mặt ăn một chút”. Nhắc đến thức ăn bụng Sở Từ Ngôn lập tức bắt lấy tín hiệu kêu vài tiếng khiến khuôn mặt trái xoan ửng đỏ một mảnh, lập tức trở mình thoát khỏi ma trảo của Ngân Phách nhanh chóng cất bước tới phía sau bức màn lụa rửa mặt, nhìn bản thân trong gương trông thật sự nhếch nhác không chịu nổi bèn này ra ý định.

-“A Ngân, ta tắm qua một chút, cả người đầy mồ hôi ăn sẽ không có khẩu vị, người chờ một chút”. Ngân Phách ừ một tiếng, ngồi xuống ghé bắt đầu chờ nàng, tay phát lên cửa chính đóng sầm lại, môi hắn mỉm cười hài lòng rút lấy một tách trà đã pha sẵn trên bàn nhâm nhi thưởng thức. Sở Từ Ngôn thông thả cởi từng lớp y phục treo lên giá bước vào bồn tắm, da thịt trơn bóng non mềm tiếp xúc với hơi nước nóng biến ửng hồng đẹp mắt, nàng cố gắng tẩy rửa thật sạch dùng tinh thần sáng khoái nhất cùng dùng thiện với Ngân Phách, miệng không tự chủ phát ra âm thanh vui thích. Ngân Phách ngồi ở bên ngoài đã không thể giữ được bình thần, cách một màn lụa mơ mơ hồ hồ có thể thấy được bóng dáng nhỏ bé trong bồn tắm, hắn mất tự nhiên dời đi ánh mắt hô khan vài tiếng. Cảm thấy tắm cũng đủ, Sở Từ Ngôn liền bước ra chọn lấy một bộ y phục lam nhạt đầy sức sống thiếu nữ mặc vào đi đến trước mặt Ngân Phách. Mái tóc đen dài ướt sũng được buông thả tự nhiên xoa trên vai, ánh mắt mông lung cùng gương mặt thanh thuần non nớt kích thích thị giác người nhìn, Ngân Phách đứng dậy nhanh chóng lấy khăn lau gần đó chà nhẹ mái tóc ướt của Sở Từ Ngôn.

-“Đề như vậy sẽ bị cảm”. Nghe như trách cứ lại không có nửa phần uy nghiêm, Sở Từ Ngôn mỉm cười ngọt ngào.

-“Cũng may đồ ăn còn nóng, ta đói muốn chết”. Sở Từ Ngôn mất hết hình tượng ăn uống với tốc độ cực nhanh, cần quét sạch sẽ thức ăn trên bàn đến no căng, mấy ngày qua cảm thấy khẩu vị rất kém, A Ngân tình lại khẩu vị đột nhiên tăng lên, ha ha.

-“A, lát nữa ta đi gặp Nhạc Phong Hoa một chút, người nghỉ tạm ở đây đi”. Dường như nhớ tới điều gì, Sở Từ Ngôn lập tức nói, ánh mắt Ngân Phách neho lại có chút bất mãn nhưng cũng không phản đối.

-“Được rồi, ta đi một chút lát nữa đi làm chút thức ăn cho người, lúc trưa cũng không ăn nhiều”.

-“Không cần đâu”. Ngân Phách ảo não nhìn bóng lưng của Sở Từ Ngôn lảo nhảm, nàng bước ra cửa hình như trong tai vẫn còn văng vẳng lời của Ngân Phách.

Đi đến Đông đảo, Sở Từ Ngôn liền thấy Nhạc Phong Hoa đứng đó, một thân áo bào trắng như trích tiên, hai tay chấp sau lưng mắt nhìn mông lung trông về một nơi nào đó. Sở Từ Ngôn bước tới đứng bên cạnh Nhạc Phong Hoa, mắt nhìn theo ánh nhìn của hắn, lòng ngứa vị tạt trần.

-“Chuyện gì?”. Rất lâu sau, thanh âm ôn nhuận của Nhạc Phong Hoa cất lên khiến Sở Từ Ngôn bất giác nhíu mày, hắn có tâm sự sao?

-“Ta sắp phải đi”. Sở Từ Ngôn không nhanh không chậm trả lời.

-“Ta biết”. Bởi vì biết nên hắn có chút không nề.

-“Đi theo Ngân Phách nhất định phải cẩn thận, nhất định phải trở về tìm ta”. Nhạc Phong Hoa từ lần đầu bắt gặp Sở Tử Ngôn bỏ qua thân phận của nàng thì chính hẳn cũng thật tâm thần phục sự kiên cường của nàng, sau đó sau vài ngày thân cận hẳn đem nàng trở thành muội muội của mình, nàng đi hẳn có chút không nề nhưng nhiều hơn chính là lo lắng.

-“Nếu lo cho ta như vậy, không bằng cho ta một chút lợi tức”. Sở Tử Ngôn cười cười thấu hiểu tâm ý Nhạc Phong Hoa, thuận miệng nói đùa giúp bầu không khí bớt đi mấy phần ngưng trọng.

-“Ngươi thật đúng không bao giờ chịu thiệt”. Nhạc Phong Hoa phóng xuất ra một chiếc nhẫn bằng bạch ngọc, xung quanh chiếc nhẫn được điêu khắc những chữ viết Sở Tử Ngôn hoàn toàn đọc không hiểu, mỗi một đường cung chữ viết uốn lượn bên trong lóe ra những tia bạc lấp lánh cực kỳ đẹp mắt. Nhạc Phong Hoa di chuyển chiếc nhẫn đến trong tay Sở Tử Ngôn.

-“Nhận chứ”. Chiếc nhẫn vừa đến trong tay Sở Tử Ngôn lập tức như cái miệng đầy răng sắc nhọn đâm vào tay nàng, hút máu nàng. Một màn quỷ dị này cũng không khiến Sở Tử Ngôn sợ hãi chỉ là hiếu kỳ với tác dụng của chiếc nhẫn này, Nhạc Phong Hoa sẽ không tặng đồ không tốt cho nàng, nhân phẩm của hẳn rất tốt nha. Sau khi hút máu đủ, chiếc nhẫn lóe lên tia sáng đỏ sau đó biến thành hình dạng cũ ki xấu xí đến không chịu được đeo chặt trên ngón tay của Sở Tử Ngôn.

-“Ta nhất định sẽ để nó có một ngày không cần dùng hình dạng xấu xí này gặp người”. Sở Tử Ngôn thật tâm đa tạ dụng ý của Nhạc Phong Hoa, bây giờ nàng chính là cái gì cũng không có đeo bên mình một vật phẩm quý giá há chẳng phải khoa chiêng giồng trống để người khác giết người cướp của sao, nàng tán thành ý nghĩ của hẳn.

-“Đây là Nhuyễn Giới Càn Khôn chỉ, ngươi có thể bỏ vào đó bất cứ thứ gì, không gian vô tận, đem Tiểu Mao vào trong, bây giờ nó và ngươi đều không có khả năng bảo vệ mình”. Nhạc Phong Hoa tận tình lý giải đem trước sau một mạch nói rõ, Sở Tử Ngôn cũng biết tự lượng sức gạt đầu đồng ý.

-“Lát nữa đi đại điện, đằng sau chủ vị có cơ quan chi cần áp Càn Khôn chỉ vào ấn ký là có thể khởi động cơ quan, dùng được gì tùy ý lấy đi”. Nhạc Phong Hoa thân nhiên không tiếc của đem tài sản của Huyền Băng thành giao cho Sở Tử Ngôn, bảo nàng không cảm động là giả, liền tưởng hẳn cùng ca ca trước kia của nàng lên bàn cân lại không phân rõ cao thấp, đẩy lòng nàng cũng dần dần xem hẳn như người thân của mình rồi. Tạm biệt Nhạc Phong Hoa, Sở Tử Ngôn không có trở về Tây đảo ngay mà trực tiếp đi đến phương hướng đại điện, đại điện vẫn hùng hồn khí phách như cũ nhưng nàng đã không còn cảm thấy xa lạ môi bất giác mỉm cười thật sâu bước từng bước trên bậc thang, đem mình hòa lẫn cùng gió lạnh đất trời, bước vào chánh điện nàng liền không do dự vòng qua phía sau chủ vị liền nhìn thấy ấn ký hình hồ ly sống động được khắc từ băng, nàng chạm qua ấn ký hơi lạnh liền lập tức xông vào tận lực phủ ngũ tạng, nàng đem Càn Khôn chỉ đặt vào ấn ký, không gian đột nhiên biến đổi chóng mặt, trong chớp mắt đưa nàng đến một địa phương có tên “Thiên Thủ Các”. Cát bước vào bên trong, sự choáng ngợp là tâm trạng lúc bấy giờ của Sở Tử Ngôn, trước mắt bộn bề trưng bày đầy đủ vật dụng từ đơn được, phương thuốc, thảo dược, còn có cả độc dược, độc vật, một đồng sách cổ dày cộm thật phong phú không thôi. Sở Tử Ngôn tùy tiện cầm một vật lại một vật bỏ vào Càn Khôn chỉ khuôn mặt non nớt hưng phấn dị thường, ánh mắt không giấu nổi ý cười, Sở Tử Ngôn cần quét những thứ mà bản thân cảm thấy hữu dụng, loay hoay chỗ này lục đục chỗ kia không ngại nghỉ bỏ vào hết, cho đến khi lướt qua một chiếc bình ngọc trắng muốt phúc hắc cười khi khi liền nhanh chóng thu vào. Sau khi cảm thấy đã đủ, cả căn phòng ngập tràn nay đã vơi bớt hơn nửa, Sở Tử Ngôn hài lòng cất bước, vui thích đến không nói nên lời trở về Tây đảo liền bắt gặp Ngân Phách đứng ngay ở lương đình trông ra cửa, nàng lập tức chạy đến bên cạnh hẳn, một hồi đã rịn ra một lớp mồ hôi do tích cực cần quét mà thành.

-“Vui như vậy?”. Ngân Phách đem Sở Tử Ngôn đặt trên đùi sau đó rót cho nàng một chén trà giúp thanh huyệt lúc này mới lên tiếng.

-“Chuyến đi này ta đảm bảo nhất định sẽ thú vị vạn phần”. Sở Tử Ngôn cười đặc biệt chói mắt đem cả ánh trăng lu mờ, kể từ giây phút này Ngân Phách biết trong mắt trong tim hẳn đã không thể dung thêm ai, không có ai có thể lấn át nụ cười, ánh mắt của nàng trong tim hẳn.

-“Chỉ cần Tiểu Ngôn thích là được”. Ngân Phách nhẹ nhàng đem Sở Tử Ngôn áp trong lòng, cảm nhẹ nhẹ ma sát vai nàng thăm thì. Nằm trong vòng ôm của Ngân Phách, Sở Tử Ngôn thưởng thức ánh trăng mờ lung trên cao đưa tay vờ bắt những vì tinh tú, thích ý đến không nói nên lời, chỉ cần có hẳn bên cạnh nàng còn cầu gì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Trở về xà tộc, gặp lại lục nhiêm

Buổi sáng ở Huyền Băng thành có thể nói cực kỳ lạnh, lạnh đến mức Sở Tử Ngôn trực tiếp muốn biến thành một con mèo lười hưởng thụ cảm giác ấm áp trong ngực Ngân Phách, nàng đặc biệt ghét lạnh cho nên từ khi vào ở nơi này nàng chưa từng thức dậy quá sớm, vạn vật một mảnh trắng tinh hơi lạnh nhẹ nhàng tản ra làn khói trắng mờ ảo vờn quanh khắp mọi góc ngách, Ngân Phách nhìn tiểu quý nghịch ngợm trong lòng mình vì lạnh mà nép sát vào hẳn, miệng thỏa mãn nhếch lên mỉa mai. Thời tiết quá lạnh khiến Sở Tử Ngôn cũng không thể ngủ ngon giấc, mí mắt giật giật, tròng mắt mờ lung như nai con lập tức xuất hiện.

-“Tỉnh?”. Ngân Phách mỉm cười, xoa nhẹ nhẹ vầng thâm còn lưu lại dưới khóe mắt của Sở Tử Ngôn giúp nàng thoải mái hơn.

-“Thật sự lạnh chết người aaaa”. Sở Tử Ngôn ừ một tiếng, than thở.

-“Thu thập một chút, lát nữa lên đường”. Dứt lời, Ngân Phách lập tức trở mình đem Sở Tử Ngôn bế bồng đặt nàng vững vàng trên mặt đất. Sở Tử Ngôn

lập tức rung mình a một tiếng, lạnh chết người rồi liền lập tức nhào tới áp vào lồng ngực vững chắc Ngân Phách không chịu buông. Ngân Phách thờ dài, khẽ cốc cái trán nhẵn mịn của nàng khoanh tay chịu trời. Làm nũng đủ rồi, lúc này Sở Tử Ngôn đẩy đẩy Ngân Phách bảo hắn về phòng thu thập, nàng cũng không chậm trễ rửa mặt chải tóc thay y phục, lấy thêm vài thứ vật dụng cần thiết bỏ vào Càn Khôn chi, sau đó đứng lặng người nhìn quanh căn phòng lưu giữ nàng suốt thời gian qua, tâm động lại lưu luyến khôn nguôi, nếu có thể lựa chọn nàng thật muốn có thể cùng Ngân Phách và mọi người bình bình an an sống vui vẻ ở đây, không tranh không giành, không có âm mưu không có giết chóc lại càng không có đau thương, nhưng ước muốn nào có thể dễ dàng thực hiện được, trên người nàng có quá nhiều bí ẩn kể cả Ngân Phách cũng không thể nào sống an ổn khi những thế lực kia vẫn còn tồn tại, chỉ có thể từng bước hóa giải tất cả thì nàng mới có thể suy nghĩ tới những ước muốn đó, nên đôi mắt thì không thể trốn tránh, và lại bản thân nàng cũng không muốn làm rứt cổ trước số mệnh của mình. Suy nghĩ miên man làm trễ nải không ít thời gian của Sở Tử Ngôn, nàng quyền luyện đóng chặt cửa sau đó bước ra ngoài, con đường trải đầy tuyết, những giọt nước trong suốt lạnh lạnh nhỏ giọt xuống vai nàng khiến lòng nàng lập tức phẫn chấn. Bước nhanh hơn về đại điện, Sở Tử Ngôn liền nhìn thấy đám người Nhạc Phong Hoa cùng Ngân Tu, Tiểu Mao kẻ cả Thiên hồ cũng đến tiền biệt, mũi bất giác có chút ê ẩm, Sở Tử Ngôn tự giễu cũng không phải là không gặp lại nữa bản thân lại yếu lòng đến mức này thật đáng chê cười, nàng mỉm cười lấy lại tinh thần ngoắc ngoắc Tiểu Mao, nó nhanh nhẩu phi đến trên vai nàng an vị ở đó.

-“Chủ Nhân”. Thiên Hồ vẫn giữ thái độ đúng mực cung kính với Sở Tử Ngôn bất đồng với vẻ hoạt bát của Tiểu Mao cũng khiến nàng có chút không tự nhiên.

-“Không cần khách khí như vậy, chúng ta là người một nhà”.

-“Đúng vậy, mẫu thân người đừng có cứng nhắc như vậy, tính tình chủ nhân rất tốt đôi khi có chút cổ quái nhưng vẫn có thể chấp nhận được”. Tiểu Mao gật đầu nói đúng.

-“Hửm?”. Tia lạnh trong ánh mắt Sở Tử Ngôn xẹt ngang qua Tiểu Mao khiến nó cảm thấy còn lạnh hơn thời tiết của Huyền Băng thành liền rút đầu an phận cảm miệng dẫn đến một tràng cười châm chọc của mọi người. Thiên Hồ nghe thế lòng liền cảm động gật đầu đồng ý với Sở Tử Ngôn.

-“Chủ nhân, đoạn đường phía trước nguy cơ trùng trùng người phải hảo hảo chiếu có bản thân đấy”. Thiên Hồ thật tâm lo lắng lên tiếng, Sở Tử Ngôn liền mỉm cười cho nó một ánh mắt bảo an tâm. Từ phía xa, bóng dáng từ y ma mị kết hợp với mái tóc màu bạc dần dần hiện rõ, mặt phượng khẽ híp bên trong ẩn chứa một đôi từ mâu yêu dị cực kỳ xinh đẹp, tà mị phóng khoáng phóng thái bất cần cao cao thượng mị hoặc chúng sinh. Sở Tử Ngôn cười đặc biệt sâu, cảm thán ánh mắt của bản thân quả không tồi, là một đại suất ca chân chính, môi mông Ngân Phách khẽ nhếch đáp lại nụ cười như gió xuân của nàng, giờ phút này trong tim họ chỉ tồn tại hình bóng đối phương.

-“Khụ khụ”. Nhạc Phong Hoa ho khan vài tiếng, nhắc nhở hai nhân vật chính sự tồn tại của mình, Sở Tử Ngôn liền liếc hần mắt một cái xem thường.

-“Hôm qua lợi tức không nhỏ, ta tạm thời hài lòng”. Nếu Nhạc Phong Hoa biết được Sở Tử Ngôn toàn bộ vết hết vật phẩm cùng tài nguyên bên trong Thiên Thủ các có khi nào hần lập tức học máu bất tỉnh không, bên trong đó chứa đựng toàn bộ tài sản của Thiên hồ tích góp được cả mấy ngàn năm qua, trong phút chốc đều thu vào tay nàng cái gì cũng không còn, hần nhất định sẽ hối hận khi tin tưởng nhân phẩm của nàng. Sở Tử Ngôn phúc hắc nhìn đáng về chưa biết gì của Nhạc Phong Hoa, lòng cực kỳ hả hê.

-“Đi thôi, còn có đa tạ”. Ngân Phách nắm tay Sở Tử Ngôn đưa đi vẫn không quên kèm theo hai từ “đa tạ”. Đa tạ bọn họ cứu sống hần, đa tạ bọn họ chiếu cố nàng. Mọi người đều có chút kinh ngạc trước lời đa tạ của Ngân Phách để một người cao cao tại thượng như hần có thể nói được như vậy quả thật không dễ, ngược lại Sở Tử Ngôn một chút cũng không ngạc nhiên A Ngân của nàng là một người tốt aaa.

-“Tạm biệt, hẹn ngày tái ngộ”. Sở Tử Ngôn quay đầu nhìn lại một lần nữa Nhạc Phong Hoa, Thiên hồ cùng đại điện phía sau bọn họ, nhất định nàng sẽ trở về.

-“Mẫu thân, ta nhất định sẽ chiếu cố tốt nàng, người yên tâm”. Tiểu Mao tâm tình phẫn chấn hết lên, sau đó liền lui về Càn Khôn chi của Sở Tử Ngôn. Ngân Tu biến thành vòng tay đeo bên tay Sở Tử Ngôn ngoe nguẩy đầu xà có ý tạm biệt. Thế là, hai người cùng một xà một hồ chính thức xuống núi tiếp tục đoạn hành trình phía trước. Ngân Tu tiếp tục phụ trách điều khiển cỗ kiệu, Tiểu Mao cũng rất ngoan ngoãn ở bên trong Càn Khôn chi nghỉ ngơi cùng tu luyện, chỉ còn lại hai người Ngân Phách cùng Sở Tử Ngôn nhân rồi nói chuyện phiếm.

-“Mấy hôm nay, cứ ngồi trên kiệu lưng của ta sắp gãy hết rồi”. Để cấp tốc về Xà tộc, đám người Sở Tử Ngôn ăn ngủ đều ở trong kiệu khiến xương cốt của nàng nhừ nhừ khó chịu.

-“Sắp đến rồi, phía trước có một trạm dừng chân”. Ngân Phách ôn nhu cười.

Cỗ kiệu đã có dấu hiệu dừng lại, Sở Tử Ngôn lập tức bước xuống ngồi ngay vào một góc từ lâu hóng mát, Ngân Phách đi đến ngồi đối diện nàng sẵn tay rót cho nàng một tách trà. Sở Tử Ngôn thỏa mãn hớp một ngụm trà thông thuận, cảm thấy bên ngoài vẫn tốt hơn cười đặc biệt linh động vui vẻ. Nghĩ ngợi được một lát, Sở Tử Ngôn liền bắt gặp một đám người khoảng 4 5 người đang ra roi thúc ngựa nhanh chóng chạy về hướng bọn họ chắc là muốn ghé vào từ lâu dừng chân, bụi đất phía sau bay tán loạn trong đó có một nữ tử nàng nhìn có chút quen mắt. Đợi đám người đó đến gần, dung nhan nữ tử rõ mồn một ánh mắt Sở Tử Ngôn lóe lên tia phẫn tạp, Ngân Phách bất cần không quan tâm tiếp tục uống trà. Từ lâu đồng đúc dường như chỉ có bàn của Sở Tử Ngôn là có hai người, nữ tử đi đầu hướng mắt bảo đám người kia sang đây, nàng ta đi trước đến trước bàn của hai người khách sáo.

-“Bàn đã hết chỗ có thể cho chúng ta ngồi chung?”. Nữ tử đi đầu nói xong liền hướng mắt nhìn đến hai người ngồi trên bàn, khi nhìn đến tiểu cô nương bên cạnh liền a một tiếng.

-“Là cô nương sao, hôm đó ta sai người tìm người nhưng không thấy”. Nữ tử này không ai khác chính là Nhị công chúa của Hồ tộc – Lục Nhiễm. Sở Tử Ngôn ánh mắt đậm đặc cười gật đầu với bọn họ cũng không nhiều lời, ra hiệu cho họ có thể, nàng cũng không phải người hẹp hòi, người ta đã nói như vậy dù thật hay giả nàng cũng không muốn quản nhiều.

-“Tỷ cần gì để tâm đến nhân loại hèn mọn”. Nữ tử đi bên cạnh Lục Nhiễm lên tiếng, ánh mắt châm chọc cùng khinh thường quét qua Sở Tử Ngôn lại đem ánh mắt hoa si nhìn chòng chọc Ngân Phách. Ngân Phách nhũm mày nhẹ nhàng như có như không, âm thầm vận chút yêu lực một viên đan được màu đỏ lập tức bay vào cổ họng nàng ta, động tác này liền rơi vào mắt Sở Tử Ngôn luôn chú mục nhìn hân, nàng cười thú vị. Một lúc sau, nữ tử kia a một tiếng sợ hãi làm kinh động toàn bộ khách nhân chú ý bên này, Sở Tử Ngôn có chút nhũm mày không vui, thật ồn ào. Ngân Phách ý vị nâng chung trà hoàn toàn không bởi tiếng hét kia mà dao động, độc mà hân cho nàng ta uống có tác dụng định chỉ mọi giác quan trong vòng một canh giờ, rất đúng lúc giúp nàng ta câm miệng cùng ánh mắt chán ghét kia. Sở Tử Ngôn nhìn liền hiểu đưa mắt tán thưởng Ngân Phách ý bảo nàng phi thường hài lòng.

-“Nhan Nhi, muội sao vậy?. Lục Nhiễm lo lắng lên tiếng đòi lại vẫn là những âm thanh khó hiểu của Lục Nhan.

-“Tam công chúa, người thấy thế nào?. Một trong hai nam tử đi phía sau lên tiếng, lập tức gây chú ý cho Sở Tử Ngôn, hân ta nhìn qua có chút tuấn mỹ nhưng ánh mắt lại đục ngầu nham hiểm phá hư cả khuôn mặt, người còn lại nàng liền lập tức nhận ra, ấn tượng ban đầu cũng không sai biệt lắm, hân chính là người giao chiến với Xà tộc lúc trước. Sở Tử Ngôn đàm mạc nhìn qua hết thấy, lại nhảy thêm một công chúa, thật nhàm chán. Ngân Phách đứng dậy, Sở Tử Ngôn cũng đồng loạt đi theo nhường chỗ, Lục Nhiễm liền lên tiếng xin lỗi vì làm phiền bọn họ. Sở Tử Ngôn ngồi trong cỗ kiệu phi thường mất hứng, hiềm khi ra ngoài hống mát lại bắt gặp đám người phiền phức kia, trong đầu ý niệm chợt lóe.

-“Đường chỉ có một, họ cũng đến Xà tộc”. Sở Tử Ngôn tự tin với suy đoán của mình, Ngân Phách nói muốn đến Xà tộc chỉ có con đường này là ngắn nhất, nếu đi đường khác sẽ phải vòng đến các tộc khác mất rất nhiều thời gian cũng không ai rảnh rỗi đến mức tiêu phí thời gian như vậy.

-“Có khả năng”. Ngân Phách nhắm mắt dưỡng thần hoàn toàn chẳng mảy may để ý đến đám người ban nãy.

-“Tam công chúa nhà người ta để mắt đến người rồi”. Sở Tử Ngôn bất mãn châm chọc.

-“Không phải ta để cho nàng ta miệng không nói được, mắt cũng không thấy được hay sao?”. Ngân Phách mở mắt cười cười đem đáng vẻ giống như tiểu tức phụ của nàng dán vào tim. Sở Tử Ngôn cũng không để ý mình bây giờ chính là một bình giam chứa trẻ mỗi bước ra cửa kiệu để lại một mình Ngân Phách bên trong ý cười vô hạn tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần nhưng đường cong nhẹ nơi khóe miệng đã miêu tả rõ nội tâm hân lúc này, Tiểu Ngôn của hân thật sự quá mức đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đại trưởng lão xà tộc

Cảnh vật bắt đầu có xu hướng bị một màu đen u ám bao phủ cũng là lúc thích hợp để hành động bí mật. Trong cỗ kiệu, Ngân Phách vén rèm màu đồng nhìn sắc trời mỗi mòng khẽ nhếch, thời điểm không sai biệt lắm nên gặp một người, Sở Tử Ngôn ở bên cạnh từng miếng xé thịt bánh bao cho vào miệng bắt gặp ánh mắt của hân liền hưng phấn lạ thường, trông thấy đáng vẻ không sợ trời không sợ đất của nàng, hân cũng chỉ có thể thờ dài bất đắc dĩ cho qua.

-“Đi thôi”. Sở Tử Ngôn liền gạt đầu một cái để Ngân Phách ôm mình phi nhanh ra khỏi cỗ kiệu đi về một phương hướng nào đó.

-“Trông chừng cẩn thận”. Ngân Phách để lại lời dặn dò cho Ngân Tu, bóng dáng hai người sau đó liền lặn mất tăm. Đối với tu vi của Ngân Phách mang thêm một người thật không có gì đáng ngại, hân nhẹ nhàng ôm nàng phi thân lên phía trước, màn đêm xuất hiện rất nhiều tinh tú lấp lánh không theo thứ tự phô bày ánh sáng khiến cho bầu trời phi thường rực rỡ, làn gió nhẹ thổi bay lọn tóc mai trước trán nàng lộ ra khuôn mặt non nớt trắng mịn nổi bật giữa thềm trời đen. Ngân Phách dùng lại đứng vững vàng trước một tòa kiến trúc trắng lộng lẫy mang khí thế phệ thiên cái địa. Trung tâm tòa kiến trúc được nổi bật bởi rất nhiều trụ cột bằng đá khắc hình xà uốn lượn, mỗi một tư thế của thân xà đều vô cùng huyền ngang, khí thế. Không gian rộng lớn được bao trùm bởi màn đêm tăng thêm vẻ bí ẩn, huyền hoặc, từng đình đài lầu các cách trung tâm được xây dựng nối đuôi nhau có trật tự, ngay ngắn. Sở Tử Ngôn nghi hoặc nhìn một tòa kiến trúc trước mắt, nếu nàng đoán không lầm đây chắc hẳn chính là địa phận Xà tộc – Cung điện của Xà Vương.

-“Nơi đó chính là chỗ ở của Xà Vương, những đình viện xung quanh là chỗ ở của hậu cung, xa hơn một chút chính là chỗ của Thất lão hộ tộc và vài chức vụ quan trọng trong tộc”. Ngân Phách hướng mắt ý chỉ Sở Tử Ngôn tòa kiến trúc lớn nhất nằm ở vị trí trung tâm sau đó cặn kẽ giải thích những nơi còn lại. Sở Tử Ngôn tiêu ý nhìn vào tòa kiến trúc xa hoa ở trung tâm kia lóe lên tia khinh thường nhạn nhạn, hồ dừ không ăn thịt con, vậy mà ông ta,... hừ. Không tiếp tục chần chừ, Ngân Phách nhanh chóng phi thân vào dãy nhà phía xa sau đó hạ xuống vị trí căn phòng đầu tiên bề bệ đứng đó, lập tức phía sau cánh cửa trong căn phòng được mở ra, một nam nhân muốn tuấn mỹ có tuấn mỹ, muốn khí chất có khí chất cung kính bước ra mời bọn họ vào. Đi sâu vào bên trong lướt qua hàng trăm trụ nhà đến một căn phòng cuối cùng, người nam nhân mở cửa lách vào bên trong, phía trước đặt bốn bức tượng ngọc thạch quý giá theo các hướng khác nhau, hân lần lượt xoay các bức tượng tùy ý không theo một quy luật nào mà là dựa vào trí nhớ của người sáng lập ra mật đạo này, động tác khá thông dong đường như có ý để cho nàng nhìn thấy cụ thể, sau đó cánh cửa liền sát vách chậm chậm nặng nề mở ra, nàng gạt đầu tán thưởng, nếu như vậy cho dù ngoại nhân có tìm ra bức tượng này cũng khó có thể mở cửa được, nếu động tác nhanh hơn một chút quả thật muốn ghi nhớ tất cả không phải điều đơn giản. Đám người bước vào, bên trong không ngờ lại rộng lớn vô cùng, trang bị vật dụng đầy đủ có thể nói hoàn toàn so sánh được với những căn phòng ngoài kia. Ngân Phách bước đến ngồi ở chủ vị, Sở Tử Ngôn cũng không cầu nệ trực tiếp ngồi xuống ghế bên phải phía dưới Ngân Phách.

-“Thuộc hạ bái kiến Thánh quân”. Nam nhân thành thật cung kính với Ngân Phách, Sở Tử Ngôn ý vị cười cười, nội gián a.

-“Đại trưởng lão gần đây có tốt không?”. Ngân Phách tà tứ trêu tức khiến nam nhân đỏ mặt hân liền tục nói không dám. Sở Tử Ngôn liền ngạc

nhiên không thôi, cư nhiên là Đại trưởng lão còn là một nam nhân trẻ tuổi, nàng đã gặp qua một trong ba người của Thất lão, hẳn ta còn có thể trẻ hơn cả Ân Huyền.

-“Trẻ như vậy?”. Sở Từ Ngôn thuận miệng đưa ra nghi vấn. Nam nhân nghe thấy câu hỏi của Sở Từ Ngôn liền phát hiện nàng cư nhiên là nhân loại nhưng hẳn cũng không dám khinh nhờn, đi bên cạnh Thánh quân nhất định không phải tầm thường.

-“Có thực lực thì có thể”. Nam nhân khí thế bề ngễ anh khí thẳng lưng lên tiếng, rất tự tin vào năng lực của mình, Sở Từ Ngôn cười nhẹ tán thưởng khí phách thiếu niên của hắn.

-“Ngân Mặc, tình hình như thế nào rồi”. Ngân Phách đi vào trọng tâm, Sở Từ Ngôn cũng nghiêm mặt tập trung đem tình hình nắm bắt thật tốt, nàng cũng muốn thông hiểu nơi đây tường tận để dễ dàng ứng phó, nơi này đoán chắc không thể yên bình không một gợn sóng rồi.

-“Sau khi đưa tin tức cho Ngân Tu báo cáo Thánh quân trong việc truy diệt người, lần này thất bại Xà Vương tạm thời chưa có động tĩnh gì”.

-“Thật sao, hẳn chắc chắn không an phận như vậy”. Ngân Phách lơ đãng nói qua khiến Sở Từ Ngôn đau lòng nhìn hắn khi thấy hắn vẫn vân đạm phong khinh hoàn toàn bình thường mới thả lỏng.

-“Chẳng qua, sắp tới người Hồ tộc đến đây”. Sở Từ Ngôn quả đoán không sai, đám người Lục Nhiễm sẽ đến đây, thật là cơ duyên xảo hợp lại mang thêm một phiền toái cho nàng, với tính khí của Lục Nhan kia e là Xà tộc gần đây không thể yên ổn rồi.

-“Là vì mục đích hóa giải chuyện kinh động Đại vương tử Hồ tộc độ kiếp”. Mắt Ngân Phách quét qua Sở Từ Ngôn làm nàng có chút mất tự nhiên, chuyện lần đó một tay nàng gây ra đương nhiên không thể quên rồi. Nhưng Xà Vương cũng thật mưu mô, hòa hoãn hai bên chịu lui nhường bước, giảm bớt căng thẳng chính là trăm lợi không hại cho hắn.

-“Không cần nhắc đến họ, thứ ta cần điều tra được chứ?”. Ngân Phách lười biếng lên tiếng.

-“Đúng như người dự liệu quả thật trong tay Xà Vương, tuy nhiên vẫn phải mất một ít công phu về lại bản đồ cơ quan”. Ngân Mặc á náy đáp lời.

-“10 ngày nữa ta muốn nhìn thấy tất cả chúng”. Ngân Phách âm trầm cất tiếng, Ngân Mặc cung kính chấp tay nghe lệnh.

-“Tạm thời ta sẽ ở đây, người thu xếp đi”. Ngân Mặc tuân lệnh sau đó lui xuống để lại không gian cho hai người.

-“Không ngờ đường đường là Đại trưởng lão Xà tộc lại là thuộc hạ của người, bàn tay vươn thật dài a”. Sở Từ Ngôn hài hước cười, Ngân Phách cường đại như vậy nàng đương nhiên vui thích không thôi rồi.

-“Qua đây”. Ngân Phách phát tay ý bảo Sở Từ Ngôn ngồi bên cạnh hắn, nàng liền nhu thuận đi đến, hắn nhẹ vén sợi tóc mai trên trán nàng, vuốt ve quảng thâm dưới mí mắt khiến nàng có chút ngượng ngùng.

-“Mấy ngày qua thật vất vả cho người, ở đây tịnh dưỡng, mọi chuyện khác không cần lo nghĩ, có biết không?”. Ngân Phách ân cần lo lắng cho Sở Từ Ngôn, nàng mỉm cười gật đầu. Trong chớp mắt đi đến một căn phòng khác nhìn qua chính là phòng ngủ, Sở Từ Ngôn liền đuổi Ngân Phách ra ngoài chính mình tự thanh tẩy cơ thể sau đó mất nhắm mắt mở ngả mình xuống chiếc đệm êm ái, ấm áp phía dưới một mồi ngủ say. Ngân Phách ở bên ngoài nghe thấy tiếng hít thở đều đều của người trong lòng hiềm khi nhoen miệng cười lắc đầu đi về phòng của hắn. Một đêm nay, Ngân Phách cùng Sở Từ Ngôn sau bao nhiêu chuyện đã có thể có một giấc ngủ thoải mái đến sáng.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Hư tình giả ý

Sở Từ Ngôn không ngần ngại ở lý trong mật thất, so với bên ngoài âm hiểm xảo trá, mưu mô tính toán lúc nào cũng phải cảnh giác đề phòng, nàng tình nguyện ở trong này ăn uống no say được Ngân Phách vỗ béo vô tư vô lự, sau chuyện vừa rồi hẳn bảo nàng gây đi liền một mực chăm sóc khiến nàng chẳng mấy chốc cảm thấy mình đã lấy lại bộ dạng hoạt bát, khả ái của ban đầu.

-“Đã tỉnh”. Ngân Phách bước vào liền nhìn thấy Sở Từ Ngôn nằm úp sấp trên giường trùm kín chăn chỉ lộ ra hai con mắt to tròn mơ hồ còn say ngủ. Sở Từ Ngôn um một tiếng coi như đáp lời, nàng biết khoảng thời gian thoải mái như vậy không còn bao lâu chi bằng tận lực tận hưởng khoảnh khắc còn lại, những chuyện sau này liền quảng sau đầu.

-“Mau tỉnh, muộn rồi”. Ngân Phách âm mũi trách cứ, bởi vì Sở Từ Ngôn dạo gần đây thật sự kém sắc hẳn muốn nàng ngủ nhiều một chút, nàng lại bị dung túng thành mèo lười có thói quen ngủ quên ngày quên đêm làm hắn có chút lực bất tòng tâm, nàng ăn uống không theo quy luật, bụng nhất định sẽ khó chịu. Sở Từ Ngôn liền biết Ngân Phách không vui, miễn cưỡng bò xuống giường, mất nhắm mắt mở đi ra sau bức bình phong lại vô tình trán đập vào một bàn tay ấm áp có chút thần thờ, cười cười.

-“Ha ha, sơ suất sơ suất thôi”. Cũng may Ngân Phách nhanh tay lẹ mắt phát hiện trán nàng sắp va vào cột nhà liền nhanh chóng đưa tay ra đỡ, muộn một

chút cái trán non mềm của nàng liền bị vạ lây. Lần này gây họa, Sở Từ Ngôn liền thanh tỉnh mở to mắt linh động nhìn đường, nhanh chóng vệ sinh này nọ đôi y phục thành màu lam nhạt đi ra. Ngân Phách đã sớm chờ, thức ăn vẫn còn nóng hôi hổi bốc ra từng đám khói trắng, hương thơm ngào ngạt thanh thanh, Sở Từ Ngôn bụng liền không nghe lời kêu mấy tiếng.

-“Ăn một chút, một lát liền theo ta đi gặp người”. Ngân Phách vừa nói vừa múc cháo cho vào chén của Sở Từ Ngôn, gấp thêm một chút cá con mặn ngọt bỏ lên trên, cháo trắng tinh cùng cá vàng ruộm kết hợp liền hấp dẫn ánh mắt nàng.

-“Xà vương?”. Sở Từ Ngôn hóp một chút cháo liền nhượng mảy hỏi lại như khẳng định, Ngân Phách gật đầu một cái cũng không nói gì thêm, vừa nhắc đến người ấy, nàng liền nhảy bèn phát hiện hần có chút không vui.

-“Không có việc gì, ta nhất định ở bên cạnh người”. Sở Từ Ngôn liền không nhận được đau lòng lên tiếng, đồng bệnh tương liên, nàng rất hiểu cảm giác lúc này của Ngân Phách.

-“Nha đầu ngốc, còn nóng ăn nhiều một chút, nguội sẽ không ngon”. Ngân Phách xoa nhẹ đầu Sở Từ Ngôn sau đó liền gấp thêm một chút cá đến bên miệng chén bồi nàng ăn thêm. Đột nhiên, bụng Sở Từ Ngôn liền đau khiến nàng nhăn mặt, Ngân Phách ngồi bên cạnh nhanh chóng phát hiện lo lắng một hồi, nàng ôm bụng một chút liền phát giác có điều không ổn, sau khi thông hiểu liền đỏ mặt chạy vào bên trong. Ngân Phách lo lắng liền muốn đi vào xem Sở Từ Ngôn lập tức bị nàng đuổi ra.

-“Tìm giúp ta... một nữ phụ nhân...aaa... có kinh nghiệm chút”. Sở Từ Ngôn bối rối từ bên trong nói vọng ra, Ngân Phách một bụng nghi vấn, sau khi ánh mắt quét qua ghế ngồi của nàng liền nhìn thấy một vệt đỏ hơi mờ, môi cứng ngắc sau đó liền thông hiểu nhưng tận sâu trong ánh mắt ánh lên vẻ ôn nhu như nước.

-“Ta, hiểu, rồi”. Ngân Phách chậm chậm lên tiếng liền đi ra ngoài tìm người giúp Sở Từ Ngôn, nàng ở bên trong nghe hần nói hiểu liền mặt đỏ đến tận mang tai. Sở Từ Ngôn bực dọc, sớm không tới muộn không tới lại vào lúc này hại nàng làm sao còn mặt mũi nhìn người. Bà đi đã tới, đây là lần đầu tiên khiến Sở Từ Ngôn có chút không biết giải quyết như thế nào đành phải nhờ Ngân Phách tìm người chỉ dạy kinh nghiệm, nàng cười cười điều này chứng tỏ mình trưởng thành rồi sao là một nữ nhân chân chính. Nửa canh giờ sau, liền có một phụ nhân gõ cửa Sở Từ Ngôn liền bảo nàng ta vào, nhìn qua là một phụ nhân trung niên vẻ mặt phúc hậu nhìn nàng ảm áp.

-“Ta làm việc ở đây rất lâu rồi, cứ gọi ta là Dư nương là được”. Phụ nhân nhiệt tình giới thiệu sau đó tận tình giúp đỡ Sở Từ Ngôn.

-“Đa tạ Dư nương”. Sở Từ Ngôn cảm kích trong lòng, từ khi nhập thế bên cạnh nàng không có lấy một nữ nhân, ở bên cạnh một đồng nam nhân đôi chút thật rất bất tiện, chẳng hạn như lần này, nếu như không có Dư nương, nàng thật sự luống cuống tay chân.

-“Không có việc gì, ta là người mang ơn Đại trưởng lão, khách quý của người làm sao ta có thể xem nhẹ”. Dư nương chân thành nói.

-“Được rồi, cứ theo lời ta dặn, nếu có gì không hiểu có thể gọi ta, ta đi trước”. Sở Từ Ngôn định đi tiễn Dư nương, nàng ta liền ấn nàng xuống giường bảo có thể tự đi. Nhìn Dư nương đi rồi, tâm Sở Từ Ngôn một trận nhốn nháo vừa rồi chẳng lẽ A Ngân nhìn thấy, nàng biết đối mặt với hần như thế nào đây, aizzz. Từ trưa đến xế chiều, Ngân Phách cũng không tới quấy rầy Sở Từ Ngôn khiến nàng an tâm đôi chút. Sắc trời liền đổi, những vì tinh tú hiện lộ trên màn trời đen, lúc này cửa phòng vang lên tiếng bước chân, vừa nghe liền biết là ai, Sở Từ Ngôn liền trực tiếp trốn trong chăn một khe hở cũng không có. Ngân Phách bước vào nhìn Sở Từ Ngôn chỉ mím môi không nói gì, không gian đột nhiên im lặng đến ngưng đọng, cuối cùng chính là nàng chịu thua, bỏ lộp cấn ra khỏi người bước xuống giường đến bên cạnh hần.

-“Có muốn đi với ta một chút?”. Sở Từ Ngôn liền ừm một tiếng vọt vào thay y phục trang điểm một chút son trên môi sau đó bước ra, dù sao Xà vương cũng là phụ thân của A Ngân dù hần nhìn nhận hay không thì nàng cũng không được tùy tiện, hần đối không tốt với A Ngân là hần sai nhưng với bậc trưởng bối nàng có thể bài xích hần nhưng không thể không tỏ vẻ kính trọng. Ngân Phách cười cười cùng Sở Từ Ngôn bước ra ngoài liền bắt gặp Ngân Mặc bước tới.

-“Thuộc hạ có lẽ không nên đi theo Thánh quân, người mọi sự cẩn thận”. Ngân Mặc cung kính nói.

-“Ta biết”. Ngân Phách trầm giọng nói cũng không tỏ ra về gì. Sở Từ Ngôn

xót xa, chỉ là một buổi gặp mặt lại có thể thận trọng đến vậy, rốt cuộc trong nhiều năm qua A Ngân hần sống như thế nào?

-“Xà vương tuyệt đối là một người tâm ngoan thủ lạt”. Câu này của Ngân Mặc là để Sở Từ Ngôn hiểu rõ, hần ám chỉ dù Xà vương là cha ruột của A Ngân nhưng tuyệt đối không vì phần máu mủ này mà từ bi.

-“Đi thôi”. Ngân Phách nắm tay Sở Từ Ngôn bước đi, trong lòng nàng một mảnh ảm áp, hần là cho nàng lựa chọn, một là vô ưu vô lo ở lại trong mật thất để hần tự lo liệu mọi sự, hai chính là để nàng gặp người cùng hần đối mặt hết thảy. Đương nhiên, nàng sẽ lựa chọn phương án thứ hai cũng là điều nàng nên làm, biết trước phía trước muôn vạn nguy hiểm lại không thể không vào, chỉ có như vậy nàng mới chân chính thực hiện được lý tưởng của mình.

Ngân Phách cùng Sở Từ Ngôn không đi ra từ đại môn của phủ Đại trưởng lão mà là đi vòng vèo ra một hướng khác rồi đến cung điện phía trung tâm, nơi ở của Xà vương. Lần trước nhìn từ xa, Sở Từ Ngôn đã choáng ngợp với sự xa hoa, lộng lẫy ở đây, một lần nữa đến gần nàng lại cảm thấy có chút dung tục phá hư mỹ cảnh, nơi này lan tỏa mùi vị thanh tươi của máu lại cổ găng vui lấp nó bằng hương vị trụy lạc, thật có chút ghê tởm. Lúc Ngân Phách cùng Sở Từ Ngôn bước vào đại điện bên trong đã đầy người ngồi ngay hàng thẳng lối thong thả trò chuyện, kẻ hỏi ta đáp, cho đến khi nhìn thấy hai người cả đại điện đột nhiên im ắng nhìn chằm chằm. Ngân Phách hắc bào điểm bạc thẳng lưng lạnh lùng đi phía trước, tóc bạc lay động theo từng bước đi đối lập với áo bào đen tuyền, vừa cao quý lại thượng thừa. Sở Từ Ngôn cũng không kém, lam y bay múa tựa thiên tiên, thong dong đi đến không vì đông người mà lo sợ, lạnh nhạt lại ung dung sóng vai bên cạnh Ngân Phách, cái gì cũng không cần nói lại hòa hợp đến lạ thường. Ngân Mặc nâng ly rượu lưu ly trong tay, cười nhẹ, chỉ mới xuất hiện nhưng chỉ cần phần khí thế này đã đủ đè bẹp đám người Xà tộc, mắt quét qua Sở Từ Ngôn âm thầm tán

thường, nữ nhân của Thánh quân tuyệt đối không chỉ là vẻ ngoài.

-“Phách nhi, ta thật nhớ con, gần đây có tốt không?”. Xà vương Hoàng Kỳ ân cần tỏ vẻ đơn giản như một người cha thương nhớ con mình, thật đúng là biết diễn trò. Ngân Phách lạnh lùng đứng đó, trực tiếp xem nhẹ câu nói của Hoàng Kỳ khiến hắn có chút lúng túng, thậm chí quá hóa giận nhưng trên mặt một tia biến hóa cũng không có. Sở Từ Ngôn đứng bên cạnh Ngân Phách, âm thầm quan sát Hoàng Kỳ trong lòng một mảnh phiền muộn, che giấu tốt như vậy nàng vẫn chưa phải là đối thủ, có thể kiềm chế cảm xúc của bản thân định lực này nàng cần phải học hỏi nhiều.

-“Phách nhi, đường xa mệt nhọc, tới ngồi đi”. Một bàn tiệc với những món ăn đầy đủ hương vị hấp dẫn nhưng thật sự không thể làm Sở Từ Ngôn động lòng, phần nhiệt tâm này có bao nhiêu là xuất phát từ đáy lòng. Ngân Phách không nói hai lời đi đến bàn, Sở Từ Ngôn đi theo, hắn ân cần đỡ nàng ngồi xuống, phong cách bàn tiệc thuộc kiểu phải ngồi xếp bằng trên nệm khi ngồi xuống phải dùng chút sức lực thật có chút bất tiện với nàng lúc này. Sau khi Sở Từ Ngôn hoàn chỉnh ngồi xuống, Ngân Phách mới ung dung ngồi theo bên cạnh, Hoàng Kỳ nhìn thấy động tác ân cần này của Ngân Phách liền cười nhẹ.

-“Đây là cô nương nhà ai, có phải là...”. Hoàng Kỳ vừa hỏi được một nửa liền nhận từ “Phải” của Ngân Phách lập tức ngậm miệng lại. Trong câu trả lời kèm theo yêu lực ngoài Sở Từ Ngôn ra, mọi người trong đại điện đều cố gắng áp chế nặng nề đánh vào trong lòng, nàng bình tĩnh nhìn sắc mặt của những người còn lại bao gồm Xà vương cùng Ngân Mặc liền muốn cười, một người tức giận nhưng cật lực kiềm chế còn một người bắt đầu đi ý bảo Ngân Phách cũng không bỏ sót hắn. Sở Từ Ngôn nhướng mày như vô tình lướt qua Ngân Mặc, hảo ý nhắc nhở, không phải A Ngân không nề tình mà là như vậy rất dễ hư chuyện. Ngân Mặc co rút khóe miệng, âm thầm than thở. Một lúc sau, cả đại điện khôi phục lại vẻ bình thường, liền nghe một âm thanh nũng nịu vang lên, khiến Ngân Phách nhún mày còn Sở Từ Ngôn nổi từng trận da gà. Thanh âm này?

-“Phách ca ca, người đã trở lại, Nhã nhi thật sự rất nhớ người”.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Phụng bái nhĩ

-“Phách ca ca, người đã trở lại, Nhã nhi thật sự rất nhớ người”. Người chưa thấy, giọng nói uyển chuyển như nước đưa đẩy truyền tới làm bùn rùn không biết bao nhiêu trái tim nam tử trẻ tuổi trong đại điện. Phụng Bái Nhĩ vừa nghe ngóng tin tức biết được Ngân Phách trở lại liền thúc giục tỷ nữ thân cận Bối nhi nhanh chóng trang điểm thay y phục xong xuôi liền nhanh chóng tiến tới đại điện. Qua bao nhiêu năm xa cách, Phụng Bái Nhĩ thật có chút khàn trượng, không biết liệu Ngân Phách có nhớ nàng như nàng nhớ hắn hay không? Cho nên vừa nhìn thấy đại môn đại điện liền không tự chủ mở miệng lên tiếng liền ngay lập tức hối hận bản thân thật sốt ruột quên mất lễ tiết. Sau đó liền nhìn thấy một nữ nhân dung mạo như hoa, xinh đẹp hàm súc đi đến, hồng y nữ tử nhẹ nhàng cử động môi hồng răng trắng cười một cái làm tâm hồn những thiếu niên lâng lâng xao động. Sở Từ Ngôn thầm đánh giá trong lòng, aizzz nữ nhân yêu tộc đều là mỹ nhân, bộ dáng trẻ con của nàng như thế nào sánh được, nhưng nàng lại không biết chỉ có nàng mới có sức quyến rũ hấp dẫn Ngân Phách, còn lại đều bằng không. Ngân Phách nhìn cũng chẳng thèm nhìn, chú mục gấp thức ăn cho vào chén Sở Từ Ngôn, hắn vẫn cảm thấy nàng vẫn còn rất gầy. Phụng Bái Nhĩ bước vào trung tâm đại điện liền đưa mắt si mê nhìn chằm chằm Ngân Phách sau khi nhìn thấy hành động ân cần của hắn đối với Sở Từ Ngôn liền nhũn nhũn, âm thầm cắn răng. Phụng Kiều thấy nữ nhi của mình dám thất lễ trước đông người liền hắng giọng một cái đem tâm trí của Phụng Bái Nhĩ kéo về, nàng ta liền bực dọc tự trách mình nôn nóng lại thất lễ lần nữa. Sở Từ Ngôn cười cười, mặc kệ cảm xúc của đám người trước mắt, chú mục ăn thức ăn trong chén của mình.

-“Bái Nhĩ thỉnh an Xà vương”. Phụng Bái Nhĩ nhẹ nhàng cung kính khuy một gối thỉnh an Hoàng Kỳ, giọng nói muốn bày nhiều phong tình liền có bấy nhiêu.

-“Ừm tốt rồi, mau mau đến cho Phách nhi nhìn, cả hai cũng đã rất lâu không gặp”. Hoàng Kỳ cũng không quá để ý đến hành động của Phụng Bái Nhĩ ngược lại rất hài lòng với tâm tư thiếu nữ của nàng đặt trên người Ngân Phách liền nhìn sang Phụng Kiều gật gật đầu, Phụng Kiều nhìn trong mắt cũng liền vui vẻ, nếu Nhã nhi có thể thu được lòng Ngân Phách việc giết hắn dễ như trở bàn tay, còn nha đầu bên cạnh hắn... Phụng Kiều âm thầm tính toán đưa đôi mắt nóng bỏng dán chặt trên người Sở Từ Ngôn. Sở Từ Ngôn cực kỳ khó chịu chỉ có thể nhin xuống trong lòng, Ngân Phách tự nhiên cũng có thể thấy, từ mâu chuyển lạnh bàn tay giấu dưới áo bào nhẹ nhàng điểm khẽ bắn một hạt đậu về phía Phụng Kiều, lúc này Phụng Kiều lập tức hốt hoảng nhưng không thể tránh né gây động tĩnh quá lớn chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt nhận lấy lực đạo của hạt đậu va vào thân mình liền ăn đau nhưng tận lực kiềm chế. Sở Từ Ngôn đương nhiên thấy rõ hành động vừa rồi của Ngân Phách liền nhẹ nhàng vuốt vuốt cánh tay hắn ý bảo hắn bình tĩnh không cần tức giận. Hoàng Kỳ nhìn thấy, ánh mắt lão luyện thoáng tia không hài lòng cũng không có ý định lên tiếng, riêng về phần Phụng Bái Nhĩ đã đi đến trước bàn Ngân Phách, ánh mắt nóng bỏng ướm ắt nhìn chằm chằm hắn.

-“Phách ca ca, người có còn nhớ Nhã nhi không?”. Aaaa, Sở Từ Ngôn lòng mày nhẹ giật, cư nhiên tình ý dạt dào ngang nhiên bày tỏ tâm ý, quả thật dùng cảm này nàng cam nguyện chịu thua. Ngân Phách lạnh lùng xa cách, một chút ánh mắt cũng không cho Phụng Bái Nhĩ khiến tâm tình thiếu nữ tổn thương, nhất là có chút lệ nóng doanh trong. Những nam tử trẻ tuổi trong điện nhìn một màn này thương tiếc không thôi nhưng không dám ra mặt an ủi mỹ nhân chỉ có thể dùng ánh mắt lên án hành vi của Ngân Phách.

-“Phách ca ca, người thật sự không nhớ Nhã nhi sao, chúng ta lúc nhỏ....”. Phụng Bái Nhĩ uất ức lên tiếng, giọt lệ nóng liền theo đó rơi xuống.

-“Đủ rồi”. Phụng Bái Nhĩ chưa kịp nói hết câu liền bị một câu không lạnh không nóng của Ngân Phách ngắt quãng liền đau lòng không thôi, cái gì cũng không nói được chỉ lặng lẽ đứng đó khóc nức nở. Sở Từ Ngôn suy nghĩ, hai người này là thanh mai trúc mã aa, liền tưởng này bỗng dưng khiến nàng có chút khó chịu tâm tình buồn bực không ít. Ân Huyền này giờ không lộ diện nhất thời đưa mắt đánh giá Sở Từ Ngôn, ánh mắt này không có lộ

liều như Phụng Kiều nàng liền lùi để ý đến, dù sao hán cũng đã hồi phục nguyên vẹn nàng cũng không cần áy náy nữa. Ân Huyền lạnh nhạt nhìn biểu cảm mất hứng của Sở Tử Ngôn vì Ngân Phách lòng chưa chất khó hiểu sau đó liền thu ánh mắt.

-“Được rồi, Nhã nhi đừng hồ nháo”. Phụng Kiều nhìn không nổi nữa, mặt mũi của hán đều bị nha đầu này quăng mắt. Phụng Bắc Nhã nghe ra ý tứ trách cứ của phụ thân liền nhu thuận đi đến bên cạnh Phụng Kiều ngồi xuống, nhưng ánh mắt vẫn cứ dán trên người Ngân Phách.

-“Nhị công chúa cùng Tam công chúa Hồ tộc đến”. Một lúc sau, ngoài đại môn liền truyền đến âm thanh thuộc hạ thông báo. Ngay sau đó, liền nhìn thấy bóng dáng một trái một phải, một bạch một lam lần lượt bước vào.

-“Lục Nhiễm, Lục Nhan thỉnh an Xà vương”. Lục Nhiễm cùng Lục Nhan cung kính chấp tay, về ngoài cùng phong tư đều như cũ, Lục Nhiễm cao quý thoát trần, Lục Nhan yêu kiều phong tình, một lạnh một nóng hấp dẫn vô số ánh nhìn.

-“Không cần khách khí, mời ngồi”. Lục Nhiễm cùng Lục Nhan gật đầu đi đến chỗ ngồi xuống, ngay lập tức Phụng Kiều đứng lên hướng bàn hai người nâng ly rượu.

-“Lần trước tại hạ thất kính, làm ảnh hưởng đến Hồ tộc, cũng may Hồ tộc không tính toán, tại hạ vô cùng cảm kích”. Lục Nhiễm cười lạnh trong lòng nhưng mặt ngoài không biểu hiện gì, đứng dậy nâng ly cạn sạch.

-“Sáng khoái”. Phụng Kiều sang sảng lên tiếng.

-“Là người”. Lục Nhan ngồi không tự nhiên liền muốn nhìn ngó xung quanh liền bắt gặp Ngân Phách cùng Sở Tử Ngôn liền không tự chủ thốt lên. Tiếng nói này nhanh chóng hấp dẫn lực chú ý của Hoàng Kỳ, Phụng Bắc Nhã cũng nghiêm túc nghe ngóng.

-“Sao thế, các người quen nhau?”. Hoàng Kỳ nghi vấn hỏi

-“Là các người mấy hôm trước hạ độc ta”. Lục Nhan nóng nảy lên tiếng đổi lại ánh mắt trách cứ của Lục Nhiễm, nhưng nàng ta nào nuốt nổi cục tức liền đứng dậy khuy một gối trước Hoàng Kỳ.

-“Xin Xà vương chủ trì công đạo cho ta”. Lục Nhan thành khẩn chấp tay.

-“Nhất định rồi”. Hoàng Kỳ ra vẻ do dự nhưng trong lòng lại thích đến mở cờ trong bụng đưa ánh mắt nhìn sang Ngân Phách. Sở Tử Ngôn trong lòng lạnh ngắt, người phụ thân này một chút cũng không niệm tình cốt nhục, nàng thật sự không thể yêu thích hán ta.

-“Không bằng không chứng người dựa vào đâu nói chúng ta hại người”. Sở Tử Ngôn một mực im lặng rồi cuộc cũng lên tiếng, nàng không thể nhẫn nhịn được rồi, chuyện của Phụng Bắc Nhã đã khiến nàng không vui, rất tốt liền xả giận thỏa thích nha.

-“Chính các người gần ta nhất, không phải các người thì là ai”.

-“Chính mình tự đi gây họa chuốc lấy nhiều kẻ thù lại hồ ngôn loạn ngữ vu oan người khác, chỉ bằng tính khí này người bị như thế chỉ một chữ thôi”. Sở Tử Ngôn thông dong đáp trả.

-“Đáng”. Ngân Phách liền tiếp lời Sở Tử Ngôn, hai người nhìn nhau trong mắt đều là ý cười. Đúng, chính là đáng đời nàng ta, khi không lại trêu chọc nàng.

-“Người...”. Lục Nhan tức giận tím mặt.

-“Còn nữa, tự các người đến tìm chúng ta muốn cùng bàn, lý nào giúp người người lại trách ta”. Sở Tử Ngôn lúc bắt đầu cũng không có đứng dậy, chỉ là lạnh nhạt ngồi đó lên tiếng lại khiến mọi người ai cũng không thể bỏ quên, tự tin, cao lãnh cùng bình tĩnh đôi chất, với độ tuổi này của nàng đã làm nhiều người phải than thở. Ngân Mặc nhấp ly rượu nhìn nữ nhân của Thánh quân ra tay liền dâng lên hải long cực độ cảm cảm thấy hai người vô cùng thích hợp.

-“Hừ, chắc chắn là người làm, còn dám chối”. Lục Nhan nổi giận lôi đình, quả quyết hành vi hạ độc nàng ta chính là do Sở Tử Ngôn động tay động chân.

-“Ý của người là... đường đường là Tam công chúa Hồ tộc lại thua thiệt trước một nhân loại như ta”. Sở Tử Ngôn nhướn mày, khiêu khích nói.

-“Không phải người thì chính là hán”. Lục Nhan tâm cao khí ngạo làm sao chịu thừa nhận bản thân bị ăn đau bởi một nhân loại yếu ớt, chỉ có thể đem mũi dùi chuyển đến trên người nam nhân bên cạnh Sở Tử Ngôn liền hung hăng chỉ gọi tên Ngân Phách.

-“Chuyện này liên quan đến giao hảo của hai tộc, tiểu nữ không dám can quấy, kính mong Xà vương chủ trì công đạo”. Sở Tử Ngôn cười lạnh, dấu sao huyết mạch của Ngân Phách vẫn là của Xà tộc, hán chính là đại diện của Xà tộc, lời Lục Nhan thốt ra không đơn giản là ăn oán cá nhân nữa mà là chuyện liên quan đến sự hữu hảo của hai tộc, nàng muốn xem xem Hoàng Kỳ còn có thể ngồi không xem kịch vui như thế nào. Hoàng Kỳ nheo mắt sắc lạnh bắn về phía Sở Tử Ngôn, cực kỳ không vui, nha đầu chết tiệt kia dám cả gan khiêu khích quyền uy của hán, nếu như hán một mực bảo vệ Ngân Phách thì sẽ đắc tội với Hồ tộc, nhưng nếu nhượng bộ Lục Nhan thì mặt mũi của hán để ở đâu, danh dự của Xà tộc liền mất sạch. Ánh mắt Hoàng Kỳ cực kỳ tàn độc như chuỗi thiết băng xuyên qua người Sở Tử Ngôn liền khiến nàng một trận áp lực nhưng đột nhiên cảm thấy bàn tay của mình được bao phủ rất chặt, tâm liền bình tĩnh, nàng liền hướng Ngân Phách cười nhẹ.

-“Đủ rồi”. Lục Nhiễm không chịu nổi nữa liền lên tiếng quát Lục Nhan sau đó chấp tay hướng Hoàng Kỳ cùng Ngân Phách và Sở Tử Ngôn tạ lỗi.

Hoàng Kỳ thở hắt một hơi, cảm thấy may mắn vì Lục Nhiễm đã hạ cho hắn một bậc thang, trong lòng lại đem Sở Từ Ngôn thiên đao vạn quả.

–“Là Nhan nhi đường đột, kính mong các vị tha thứ”. Lục Nhan bắt bình nhưng e ngại quyền uy Nhị tỷ lại không ngờ chuyện này lại nháo đến mức liên hệ đến hai tộc, nên chỉ có thể uất ức im lặng nhưng trông mắt quét qua Sở Từ Ngôn lại âm ngoan lãnh lệ, đợi có cơ hội nàng liền cho nàng ta đẹp mặt. Hoàng Kỳ liền mất hứng, phất tay ý bảo cho qua. Sở Từ Ngôn cười cười nhìn thái độ Hoàng Kỳ, lương tâm người này triệt để không còn. Sau đó, một đoàn ca cơ bước ra thực hiện những điệu múa điêu luyện cũng không có gì kích thích nữa. Ân Huyền xuyên qua những làn váy của ca cơ trước mắt ngắm nhìn bóng dáng nhỏ bé đậm mạc kia, lòng đột nhiên thổn thức, nếu như người ngồi bên cạnh nàng là hắn, nàng có tình nguyện đứng ngay đầu sóng ngọn gió ủng hộ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Lục nhan cùng phượng bắc nhĩ liên hợp

Yến tiệc giả dối cuối cùng cũng kết thúc, Sở Từ Ngôn vui vẻ ăn uống no say, nàng cơ hồ chân chính nhận thức được rằng những người ở đây nội tâm từng người so với hồ sâu càng đen hơn, đều vận vẹo cực kỳ khó coi, đã tâm không nhỏ, sự giả dối lại không cần phải bàn, nàng thiết nghĩ những người này sống như vậy không mệt sao? Được Ngân Phách dìu ra khỏi đại điện Sở Từ Ngôn liền an tâm dựa vào mặc ảnh mặt Phượng Bắc Nhĩ nhưng hàng ngàn mũi dao xuyên phá nàng. Phượng Bắc Nhĩ đứng tại đại môn nhìn bóng dáng đôi bích nhân đi đằng xa, âm thầm cắn răng lệ nóng doanh tròng xoay người liền bị một tiếng kêu gọi lại, người này chính là Tam công chúa Hồ tộc vừa nảy còn đôi co với Sở Từ Ngôn – Lục Nhan. Phượng Bắc Nhĩ nhường mây nghi vấn cũng không có hỏi lại mà chờ Lục Nhan lên tiếng trước.

–“Thỉnh Phượng cô nương có nhã ý cùng ta liên hợp”. Lục Nhan cười tà lên tiếng.

–“Chuyện gì?”. Phượng Bắc Nhĩ đã biết còn cố hỏi.

–“Chẳng phải nàng ta đoạt mất ý trung nhân của ngươi sao?”.

–“Không cần Tam công chúa bận tâm”. Phượng Bắc Nhĩ có chút khó chịu, nàng ta cư nhiên đâm trúng chỗ đau của nàng.

–“Nếu như nàng ta không còn, người bên cạnh Ngân Phách chỉ có thể là ngươi”. Lục Nhan âm độc đắc ý nhìn Phượng Bắc Nhĩ, chắc chắn nàng ta sẽ vì điều này mà trả giá mà cái nàng muốn chính là giết chết à nha đầu nhân loại kia, nếu như nàng ta đồng ý tội lỗi cũng sẽ không tính trên đầu nàng. Phượng Bắc Nhĩ có chút do dự nhìn Lục Nhan, sau đó trong nháy mắt liền có quyết định của chính mình. Phượng Bắc Nhĩ cùng Lục Nhan đều có mục đích riêng của mình chỉ bằng hợp tác đem mọi chuyện giải quyết nhanh gọn. Sau khi bàn bạc xong cả hai liền cười chào tạm biệt, trong ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh khiến lòng người lạnh buốt.

Trở về phòng, nơi này cũng không phải là mật thất của Ngân Mặc mà là một biệt viện do Xà vương phân phó chuẩn bị, nếu đã lộ diện cũng không thể công khai tới lui phủ của Ngân Mặc sẽ khiến nhiều người sinh nghi. Ngân Phách liền để Sở Từ Ngôn ngồi trên giường nghỉ ngơi, rót cho nàng chén trà ấm, bên ngoài thật sự quá lạnh rồi. Sở Từ Ngôn tiếp nhận chén trà, môi mòng khẽ cong thích ý hưởng thụ. Ngân Phách liền ngồi vào phần giường còn lại, có chút suy nghĩ nhìn Sở Từ Ngôn.

–“Có chuyện gì sao”. Sở Từ Ngôn lúc này uống một ngụm trà mới lên tiếng hỏi.

–“Kỳ hạn đến rồi”. Ngân Phách trầm giọng nói.

–“Aaaa, nhanh như vậy!”. Sở Từ Ngôn thật có chút quên mất, đêm mai chính là kỳ hạn 49 ngày uống máu của Ngân Phách, dạo này nàng thật không có chút tâm tư đi tính toán chỉ biết mỗi ngày cứ đến giờ liền uống máu cũng không biết thật ra thời gian trôi qua bao nhiêu lâu rồi.

–“Ngày mai ta giúp ngươi”. Ngân Phách ôm Sở Từ Ngôn vào lòng, có chút lo lắng nói. Sở Từ Ngôn cười vui vẻ, thật ra một chút nàng cũng không sợ, dường như chỉ cần là chuyện của Ngân Phách làm nàng đều vô điều kiện tin nhiệm, đó là một tín ngưỡng ăn sâu trong tiềm thức của nàng, làm như thế nào cũng không thể mất đi.

–“Không sợ sao?”. Ngân Phách sùng nịnh vuốt ve bàn tay hơi lạnh của Sở Từ Ngôn cười nói.

–“Có gì phải sợ, Thánh quân nhà ta rất lợi hại nha”. Câu nói này triệt để làm Ngân Phách cười vui vẻ, Sở Từ Ngôn cũng kiềm lòng không đầu đôi môi anh đào khẽ giương lên một đường cong. Thật ra từ lâu hai người họ đã sinh ra sự ăn ý cùng tương thông, chỉ cần đối phương nghĩ gì người còn lại liền hiểu, Ngân Phách thật sự vui vẻ không vì câu khen ngợi của Sở Từ Ngôn mà là sự tín nhiệm tuyệt đối kia, dù hoàn toàn đặt tính mệnh chính mình vào trong tay hắn, nàng lại chẳng ngại lo sợ, như vậy hắn chỉ có thể nguyện ý nàng, dung túng nàng, nếu như nàng xảy ra chuyện, Ngân Phách hẳn liền đem mạng mình bồi theo. Sở Từ Ngôn có chút mệt mỏi ngáp một cái thật to sau đó trực tiếp ở trong lòng Ngân Phách ngủ say. Ngân Phách nhẹ vén lông tóc mai trước mặt nàng lộ ra cái trán nhắn mịn liền hôn nhẹ lên đó khẽ cười, sau đó đặt nàng an vị trên giường đắp chăn, nhìn tiểu nhân nhi ngủ an giấc, hẳn tình nguyện nàng cứ như vậy để hắn bảo hộ nàng cả đời, nhưng tiểu nha đầu này lại bất đồng kháng kháng muốn cùng hắn gánh vác, khiến hắn có giận cũng không có lòng dạ nào trách nàng được, chỉ có thể thuận theo nàng dùng hết khả năng của chính mình bảo hộ nàng.

Sau khi, Ngân Phách rời khỏi phòng Sở Từ Ngôn liền mở mắt tỉnh dậy xếp bằng ngồi trên giường, tâm thức liền động dò xét vào bên trong Càn Khôn

chỉ lấy ra những thứ cần thiết. Sở Từ Ngôn từng thăm dò với Nhạc Phong Hoa về việc dung hợp máu của nàng cùng Ngân Phách liền đòi lại câu trả lời nửa vơi, nếu thành công đương nhiên trăm lợi không hại nhưng nếu thất bại tổn thương căn cơ là chuyện không thể tránh khỏi, nói dễ liền dễ, chẳng qua chủ yếu dựa vào bản thân nàng có đủ năng lực tiếp nhận hay không, đây là lựa chọn nguy hiểm nhưng hiệu quả lại không tưởng.

Sở Từ Ngôn từ khi rời khỏi Huyền Băng thành cho đến khi đến địa phận Xà tộc mới bắt đầu tu luyện, Nhạc Phong Hoa từng nói trong cơ thể nàng có một chút lực lượng sức mạnh vẫn là hơn không có gì, ít nhất có thể bảo trụ cái mạng nhỏ của nàng, cũng không thể hoàn toàn dựa vào Ngân Phách chính nàng cũng nên tự giúp lấy bản thân mình. Cầm trên tay là quyển Nhất Mạch hạ phổ, lòng liền muộn phiền không thôi, đây là cuốn đầu tiên trong bộ Cửu Mạch liền còn 8 quyển còn lại chia ra, Nhị Tam hạ phổ, Tứ Ngũ Lục trung phổ cuối cùng là Thất Bát Cửu thượng phổ, bộ Cửu Mạch này nàng tìm được trong Thiên Thủ các vừa nhìn thấy liền vừa ý, chỉ là bắt đầu tu luyện liền không dễ dàng như vậy, trước tiên trong thời gian ngắn nhất nàng nhất định phải hoàn thành tam quyển hạ phổ này, chỉ là trong lúc tu luyện có một điều kỳ quái xuất hiện, trong đan điền xuất hiện một dải sương mù dày đặc chiếm một nửa nàng có cố gắng như thế nào cũng không thể khai thông, chỉ có thể dùng nửa phần còn lại tích tụ linh lực tu luyện, hiệu quả giảm đi không ít, tuy nhiên hiện tại cũng không thể quản nhiều như vậy trước đem linh lực tích tụ vững trong đan điền là được.

Sở Từ Ngôn bắt đầu dựa vào quyển Nhất Mạch hạ phổ tu luyện, trên đỉnh đầu liền mơ hồ xuất ra làn khói trắng phiêu miểu vờn quanh, cả người nàng mỗi lần tích tụ linh lực liền cảm thấy thư thái không thôi có thể luyện được mười mấy canh giờ cũng không là gì. Đến khi mờ mắt, đã là trưa ngày hôm sau, mồ hôi dính ướt y phục, Sở Từ Ngôn nhũ mày liền trực tiếp đi tắm rửa. Coi như linh lực có thể nói ổn định trong đan điền, bây giờ thể lực cũng cần phải nâng cao, nghĩ liền làm Sở Từ Ngôn quyết định ra ngoài tản bộ vận động gân cốt. Nhấc chân đến phòng Ngân Phách lại không thấy bóng người, Sở Từ Ngôn liền thôi tự mình đi dạo cũng không đi quá xa biệt viện, địa phương này nàng vẫn chưa quen thuộc và lại con người ở đây cũng không tốt lành gì, nàng cũng không nên khinh suất gây phiền phức cho Ngân Phách nhưng chính nàng nghĩ như vậy cũng không phải ai cũng nghĩ như thế, nàng không đi theo phiền phức lý nào phiền phức lại tìm đến tận nơi. Thật đau đầu a!

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chỉnh phượng bắc nhã

“Là ai đây?”. Tiếng nói uyển chuyển hàm súc từ nữ tử hồng y cất lên cắt đứt tâm tình vui vẻ của Sở Từ Ngôn. Phượng Bắc Nhã hôm nay vận một thân hồng y thướt tha, nhìn liền muốn chọc đuôi mù nam nhân, chỉ cần một cái nhìn này mi cũng mười phần khuynh thành, đúng là không uống một câu đệ nhất mỹ nhân Xà tộc. Sở Từ Ngôn lười quản nàng ta liền không có dừng lại, Phượng Bắc Nhã nóng nảy lập tức chặn ở phía trước, ánh mắt lóe lên tia tức giận. Sở Từ Ngôn bị buộc phải dừng bước có chút khó chịu, mắt lạnh nhìn Phượng Bắc Nhã khoa tay múa chân.

“Người là muốn cái gì?”. Phượng Bắc Nhã trước mặt đây thật sự đã mài hết sự kiên nhẫn của Sở Từ Ngôn, nàng lạnh lùng lên tiếng.

“Người nhìn ta còn không mau hành lễ”. Ngón tay thon dài, nhắn mịn của Phượng Bắc Nhã chỉ thẳng vào mặt Sở Từ Ngôn, nàng ta ngông cuồng lên tiếng.

“Người là cái gì cần ta phải hành lễ, chẳng qua cũng chỉ là nữ nhi của một cái trưởng lão”. Sở Từ Ngôn chấp tay trước ngực, lạnh nhạt lên tiếng.

“Người...”. Phượng Bắc Nhã cơ hồ bụng đầy hỏa khí liền lần tới một bước tay tăng cường lực đạo kèm theo yêu lực muốn bỏ lên đầu Sở Từ Ngôn. Sở Từ Ngôn có chút tức cười, khinh thường nàng là nhân loại liền muốn trèo lên đầu nàng ngồi, há có thể dễ dàng như vậy. Ý niệm liền động trong Càn Khôn chỉ lấy ra một loại bột phấn màu đỏ đợi đến lúc Phượng Bắc Nhã đến gần liền vẩy ra, nàng ta chỉ kịp kêu thảm một tiếng liền biến trở về bản thể là một con Bạch xà có thể gọi là vô cùng nhỏ nếu so với bản thể của Ngân Phách, Sở Từ Ngôn liền rừng mình nhìn loại động vật đang ngo ngoáy ở kia, thật ra nhìn bản thể của Ngân Phách có bao nhiêu uy vũ đối đến trên người Phượng Bắc Nhã thật giống một con sâu chết gãy.

Aizz, Sở Từ Ngôn nàng thật sự không biết, đáng vẻ cùng kích thích của Xà tộc đều là nhờ vào tu vi a! Bột phấn mà Sở Từ Ngôn hạ là lấy được từ trong Thiên Thủ các, trong đó thứ gì đều có, dù sao cũng là tích góp từ mấy ngàn năm qua những vật dụng chuyên trị Xà vật bình thường đương nhiên không thiếu, và lại bên trong đều có chỉ dẫn cụ thể nàng liền không cần cất công tìm hiểu, vớ vết gần như toàn bộ Thiên Thủ các là một trong những việc làm khiến nàng vui vẻ nhất. Loại này gọi là Độc Sa chuyên trị Xà tộc làm họ chuyển về bản thể trong vòng một canh giờ mất hết yêu lực, tuy nhiên chỉ có thể sử dụng cho Xà tộc tu vi thấp, đối với tu vi cao hơn Sở Từ Ngôn đương nhiên sẽ xem xét dùng loại khác, tuy nhiên với nàng ta như vậy là đủ rồi, nếu độc chết nàng ta nàng sẽ rất mệt mỏi nha.

Nhìn Phượng Bắc Nhã nằm đó thoi thóp, tâm tình phúc hắc của Sở Từ Ngôn trời dậy, nàng cười cười rút thanh chủy thủ của Ngân Tu đưa cho đã lâu không sử dụng, đến bên cạnh nàng ta ngồi xuống cười lạnh, hai tròng mắt lóe sáng dị thường đặc biệt vui vẻ làm cho kẻ ẩn nấp trên nóc nhà gần đó khẽ nhoe nhệng cười.

“Đã lâu không sử dụng, thật có chút không quen tay”. Âm thanh của Sở Từ Ngôn không lớn không nhỏ vừa đủ lọt vào tai Phượng Bắc Nhã cùng người ẩn nấp kia. Một run rẩy sợ hãi, một thích thú xem diễn. Cánh tay Sở Từ Ngôn nhấc lên, một mảnh vải từ hồng sa bay lên sau đó tà tà rơi xuống đất. Phượng Bắc Nhã hốt hoảng, muốn kêu cứu cũng không có sức lực.

Lúc này, Sở Từ Ngôn đột nhiên có chút khó chịu, trong người nàng dường như có gì đó thúc đẩy lần át lý trí, bảo nàng giết chết nàng ta, khuyến khích nàng giết người, cỗ lực lượng này ở bên trong thiêu đốt sự kháng cự của nàng, chuyện gì thế này nàng dường như không thể kiểm chế bản thân, nàng muốn nhìn thấy máu à không chính cỗ lực lượng này mới chân chính khát máu. Chỉ là một giây phút mất khống chế Sở Từ Ngôn hai mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm Phượng Bắc Nhã liền hạ thủ tàn nhẫn nhưng có một cỗ lực lượng khác kịp thời đánh lui nàng, lúc này nàng mới kịp thời trấn tĩnh, lắc lắc đầu.

-“Hạ thủ lưu tình”. Chiêu thức đến trước tiếng nói ngăn cản liền lập tức theo sau, người này giờ vẫn ẩn nấp trên nóc nhà rút cuộc đi ra, người này không ai khác chính là Ân Huyền. Ân Huyền lo lắng nhìn Sở Tử Ngôn thất thần, hẳn biết nàng nhất định sẽ không hồ đồ xuống tay với Phượng Bắc Nhã ngay lúc này, nhưng lại không hiểu vì sao nàng đột nhiên biến đổi, nồng đậm sát ý như biến thành người khác liền xuống tay một cách ngoan độc, đó không phải tính cách của nàng, dù hẳn mới quen biết nàng nhưng tuyệt đối chắc chắn nàng không phải loại người độc ác.

-“Người không sao chứ?”. Ân Huyền mặc kệ Phượng Bắc Nhã còn nằm đó, tiến lên một bước bắt lấy cánh tay của Sở Tử Ngôn kéo nàng từ mờ mịt trở về.

-“Ta không biết”. Sở Tử Ngôn lắc đầu, sau đó liền kéo tay về.

-“Lo liệu cho nàng ta, ta mệt mỏi muốn trở về”. Sở Tử Ngôn buồn bực muốn về biệt viện, nói năng qua loa với Ân Huyền xoay người liền đi, bàn tay hắn một khắc trước vẫn còn cảm nhận được hơi ấm của nàng hiện tại lại trống không, trong lòng dâng lên chua xót.

-“Tiểu Ngôn”. Đúng lúc này, âm thanh làm người ta yên lòng của Ngân Phách vang lên kéo theo sự chú ý của Sở Tử Ngôn cùng Ân Huyền. Ngân Phách vội tới đem Sở Tử Ngôn bảo vệ trong lòng, mắt cũng không thèm nhìn Phượng Bắc Nhã cùng Ân Huyền liền ôm nàng rời đi. Sở Tử Ngôn lúc này vẫn còn thất thần, rút cuộc trên người nàng còn tồn tại bao nhiêu điều kỳ lạ, tuyệt nhiên thần bí kia hay cỗ lực lượng khát máu khi này đều khiến nàng nảy sinh nỗi bất an.

-“A Ngân, liệu sau này ta biến thành kẻ tàn bạo khát máu, giết người vô số thì phải làm như thế nào?”. Sở Tử Ngôn lúc này thật sự quá mệt mỏi, bao nhiêu bí ẩn nàng một chút không biết, không hay.

-“Không sao, ta thay người chịu trừng phạt”. Ngân Phách đau lòng vuốt ve mi tâm nhũn nhũn của Sở Tử Ngôn.

-“Người sẽ không chán ghét ta?”. Sở Tử Ngôn thuận miệng liền hỏi.

-“Làm sao sẽ, chẳng phải đã hứa hẹn rồi sao”. Ngân Phách thở dài đem Sở Tử Ngôn trở về phòng, lúc này nàng đang chìm đắm trong sự hoang mang của mình liền bỏ qua ánh mắt đau xót cùng bất đắc dĩ của Ngân Phách. Ngân Phách cứ ôm Sở Tử Ngôn như vậy cho đến khi ánh mắt mơ hồ của nàng trở nên trong suốt kiên định, nàng thật ra chỉ là một nhân loại nhỏ nhỏ vì phần tình cảm này liền quyết không sống an nhàn, mạng của mình còn có thể liều vậy nàng còn cần sợ cái gì, cái gì cũng không cần sợ chỉ cần nàng luôn giữ vững tín ngưỡng của mình thì chẳng có ai có thể thao túng nàng, chỉ cần nỗ lực hoàn thành tâm nguyện thì có phải không sẽ được hồi báo.

Sở Tử Ngôn nàng không sợ trời không sợ đất, chỉ duy nhất sợ rằng bản thân trở thành loại người mà chính mình ghét nhất, nàng chỉ muốn bảo hộ người thân không bao giờ có ý định muốn giết người như ngóc, nàng nhất định sẽ không, nhất định không. Thật ra, điều Sở Tử Ngôn lo sợ có trở thành hiện thực hay không không cần thiết nghĩ đến, quan trọng tâm tính của nàng có hay không chứa tạp niệm bị tâm ma quán nhiễu mà trở thành đại ác ma giết người như ngóc, chuyện của sau này thật sự khó nói hết được.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Kỳ hạn

“Ngân Tu như thế nào không thấy?”. Sau khi bình tĩnh, Sở Tử Ngôn cũng không tiếp tục truy vấn nữa liền muốn hỏi thăm chút tình hình của Ngân Tu, từ sau khi tạm biệt đêm đó cũng không còn gặp lại.

-“Không sao, chỉ là đi xử lý một số việc, rất nhanh sẽ trở lại”. Ngân Phách xoa nhẹ tâm lung của Sở Tử Ngôn khiến nàng thích ý không thôi liền nằm im mặc sức hưởng thụ.

-“Ta đi chuẩn bị một số thứ cho đêm nay”. Nói xong, Ngân Phách liền muốn đứng dậy, Sở Tử Ngôn bướng bỉnh ôm hắn càng chặt hơn không chịu buông tha.

-“Đừng nháo”. Ngân Phách sùng nịnh néo chớp mũi cao thẳng của Sở Tử Ngôn liền nói, nàng cười đặc biệt vui vẻ quyết định tiếp tục trêu chọc hắn một hồi nữa mới hạ hê nhưng người tính không bằng trời tính a.

-“Lời nói quả thật không làm người sợ, vậy thì ta tới...”. Ngân Phách lấp lửng cười tà mị đưa khuôn mặt gần sát chớp mũi của Sở Tử Ngôn cọ cọ liền muốn hôn nàng. Sở Tử Ngôn chợt nhớ ngày đó ở hang động mặt lập tức đỏ như trái táo chín, bật dậy xuống giường ầm ứ nhìn Ngân Phách đôi mắt sáng ngời của hắn, trêu chọc nàng luôn tìm thấy niềm vui a.

-“A Ngân, người...”. Sở Tử Ngôn bối rối, lời cũng không thể thốt ra, Ngân Phách cũng không nỡ trêu chọc nàng liền an ủi nàng vài câu rồi rời khỏi phòng.

Rất nhanh bầu trời đã đổi thành màu đen xuất hiện vài vì tinh tú nhỏ nhỏ, hôm nay trời không quá nóng lại có chút hơi lạnh ẩm ướt như dấu hiệu sắp mưa to. Sở Tử Ngôn ngây ngốc ở trong phòng cho đến khi Ngân Phách xuất hiện, nói nàng không lo lắng là giả, tuy nàng tin tưởng vào năng lực của hắn chỉ là

lần đầu trải qua liền không biết bản thân phải đối mặt với chuyện gì tiếp theo liền đứng ngồi không yên. Nhận ra được bất an của Sở Từ Ngôn, Ngân Phách chỉ âm thầm đau lòng không nói gì thêm, hẳn cần cho nàng sự yên tĩnh để bình tâm, những chuyện này chính bản thân thông suốt sẽ tốt hơn rất nhiều những lời an ủi xáo rỗng.

Sở Từ Ngôn chìm chìm nổi nổi trong mớ suy nghĩ của mình, sau khi ánh mắt chợt quét qua tia đau lòng cùng ảm đạm trong đôi mắt của Ngân Phách liền hoảng hốt, chính mình cứ nhiên xem nhẹ cảm xúc của hắn, trải qua chuyện này tin chắc không chỉ riêng bản thân nàng lo lắng, người lo lắng nhiều nhất có thể chính là hắn, nàng cười nhẹ liền đem bất an dần xuống, chỉ cần hắn cạnh bên nàng liền không cần sợ. Sở Từ Ngôn đứng dậy đến trước mặt Ngân Phách nhẹ nhàng để hắn ôm nàng vào lòng, qua lúc lâu tim dần dần bình tâm.

“Bất đầu thôi”. Sở Từ Ngôn kiên định lên tiếng, vẫn là quả cầu đỏ bay lơ lửng rơi xuống tay nàng. Sở Từ Ngôn liền tiếp nhận, không chần chừ nuốt xuống, hôm nay chính là ngày cuối cùng nàng dùng máu của Ngân Phách cũng là ngày thành bại cho 49 ngày qua. Theo bình thường, sau khi dùng máu nhất định sẽ sinh ra phản ứng bài xích khiến Sở Từ Ngôn đau đớn kịch liệt nhưng hôm nay lại không có đến như dự tính, nàng liền muốn đem nghi vấn hỏi Ngân Phách, hắn đương nhiên nhìn ra được nghi hoặc của nàng nhưng không có ý định giải đáp liền trầm mặc, có câu nói “Trước giông tố chính là trời yên biển lặng”, không có gì chính là nhất định có chuyện, chỉ là hắn không muốn nói nhiều khiến nàng phân tâm.

Rất nhanh, những nghi vấn của Sở Từ Ngôn liền có câu trả lời, lần này nàng thật sự không thể kiềm nén tiếng rên rỉ, đau quá, xương cốt dường như nhiều lần đứt đoạn rồi lại thần kỳ nối lại, mỗi một lần đều đau đớn dữ dội, xé gan xé thịt, cơn đau này quả thật là gấp mười lần những lần trước, nàng dường như cảm thấy máu của mình cuộn cuộn nóng hổi, đấu tranh cùng máu của Ngân Phách, mỗi lần va chạm tim đau nhói kịch liệt, nàng có thể nghe thấy nhịp tim đập đầy khó khăn của mình, mỗi lần hít thở chính là đau đến xé lòng. Ngân Phách đau lòng nhìn người ngọc sớm bị đau đớn làm cho mơ hồ, ôm nàng đặt trên giường, tìm lại nôn nóng tại sao còn chưa đến.

“Tiểu Ngôn, cố gắng đem yêu lực trong máu dồn về đan điền tu luyện”. Sở Từ Ngôn dùng chút lý trí còn lại ép mình bỏ qua đau đớn nghe theo lời Ngân Phách, nàng ngồi xếp bằng tay run rẩy đặt trên hai chân nhắm mắt tĩnh tâm cố gắng dồn ép yêu lực đang cuồng loạn trong người về đan điền, yêu lực không có cách nào bước qua được màn sương mù trong đan điền, nhiều lần nàng đều cố gắng đến hao hết sức lực vẫn không có cách nào, đau đớn không hề thuyên giảm mà ngày một nhiều hơn, nàng thật sự cảm thấy bất lực, nàng không có cách nào thông dẫn nguồn yêu lực kia dung hợp cùng linh lực tu luyện được trong những ngày qua. Hai nguồn lực lượng ngang bằng này không ngừng xâu xé, đánh phá trong cơ thể nàng, quyết liệt cự tuyệt dung hợp.

Lúc này, Ngân Tu đã lâu không thấy đột nhiên vội vàng chạy tới liền thấy Ngân Phách ngồi phía sau Sở Từ Ngôn, không ngừng cố gắng nắm bắt yêu lực trong cơ thể nàng giúp nàng dễ dàng thực hiện. Ngân Tu phi đến đem cây thảo dược nhanh chóng đưa vào miệng Sở Từ Ngôn, thảo dược vừa vào bụng một cỗ lực lượng trung hòa dễ chịu không ngừng bao lấy yêu lực cùng linh lực bên trong nàng hạn chế sự bài xích của chúng. Ngân Phách âm thầm cảm thấy may mắn vì cỗ linh lực trong đan điền của Sở Từ Ngôn nếu không có nó có lẽ yêu lực này trực tiếp phá hủy phủ ngũ tạng của nàng.

Ngân Phách tận lực điều chỉnh yêu lực của mình không chế triệt để cỗ yêu lực trong cơ thể Sở Từ Ngôn, lúc này đau đớn giảm bớt nàng liền có thời gian tập trung cho việc dung hợp. Sở Từ Ngôn tận lực điều khiển linh lực của bản thân bao quanh lấy yêu lực sau đó liền không chần chừ thu nhỏ khoảng cách tròn vẹn dung hợp hai cỗ lực lượng này. Ngân Phách cùng Sở Từ Ngôn thở phào nhẹ nhõm, Ngân Tu ở bên cạnh tim đã muốn rơi ra ngoài. Rất may, tất cả đều tốt. Sở Từ Ngôn thu hồi tu luyện, mở mắt liền nhìn thấy Ngân Tu.

“Những ngày nay không thấy người, là vì tim thứ này cho ta sao?”. Sở Từ Ngôn cảm kích nhìn Ngân Tu, thật cực khổ cho nó rồi.

“Không có việc gì, người tốt là được”. Ngân Tu vui vẻ đáp lời. Nhìn bộ dạng nhếch nhác của Ngân Tu, lớp da màu đen bị trầy xước không nhẹ còn đọng chút vết máu, Sở Từ Ngôn liền áy náy không thôi.

“Thật sự cảm ơn người”. Sở Từ Ngôn chân tâm cảm tạ, đem mỗi một việc của Ngân Tu làm cho mình khắc ghi trong lòng. Ngân Tu suy nghĩ, nhớ hôm đó sau khi hội ngộ cùng Thánh quân, người liền ra lệnh bảo nó đi tìm loại thảo dược tên là Bích Ương thảo nghe nói là muốn giúp Sở Từ Ngôn dễ dàng dung hợp yêu cùng linh lực thế là nó không quản đường xa đi tìm dù chỉ có một thông tin duy nhất – Bích Ương thảo ở Vong cốc. Tuy quá trình không có nhiều nguy hiểm chỉ là lại có chút hiểm họa làm trễ nãi hành trình để nàng chịu nhiều đau đớn, nó liền ảo não không thôi, cho đến bây giờ khi nàng đã không sao rồi cuộc nó cũng buông xuôi được lo lắng.

“Cực khổ cho người, lui xuống nghỉ ngơi trước đi”. Ngân Phách lúc này mới hạ lệnh cho Ngân Tu cáo lui, sau đó dìu Sở Từ Ngôn nằm xuống giường, đích thân mình đi xuống dùng khăn tay thấm nước ấm lau sơ qua mồ hôi cho nàng, xuống bếp nấu một chén cháo nóng bồi nàng ăn hết mới thôi. Ngân Phách sùng nịnh nhìn Sở Từ Ngôn ngoan ngoãn lại có chút lười biếng, cười nhẹ cho đến khi xảy ra một chuyện chính hắn cũng không lường trước được.

“A Ngân, ta muốn hôn”. Sở Từ Ngôn đột nhiên ôm lấy cổ Ngân Phách khi hắn đang cúi xuống kiểm tra thân thể của nàng. Sở Từ Ngôn môi mỏng hé mở khiêu khích Ngân Phách khiến hắn phút chốc lạc mất hồn phách, trong lòng nghi hoặc không lẽ đây là di chứng sau khi dung hợp máu của hắn khiến nàng đột nhiên chủ động như vậy. Môi lưỡi giao hòa, tim dường như chung nhịp đập, trong lúc vô tình ánh mắt Sở Từ Ngôn lóe lên tia tình nghịch, trong lòng dấy ý vạ phần, không chỉ có hắn mới trêu chọc được nàng, không thấy chính nàng đang đùa bỡn mà ai kia lại không hay biết sao. Một đêm này, có người dấy ý dặt dẹo có người lại ngây ngốc bị trêu đùa, chỉ là ngay lúc sau Ngân Phách từ bị động chuyển thành chủ động đem Sở Từ Ngôn hôn đến mây mù giăng lối, mặt đỏ tía tai. Sở Từ Ngôn âm thầm oán trách, trời tạo nghiệt có thể sống, tự gây nghiệt không thể sống a.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Đại lục viễn sinh

Trải qua một đêm dài vô, Sở Tử Ngôn mệt mỏi trải qua giấc ngủ không mộng mị đến giữa trưa ngày hôm sau, cũng không hề biết đêm qua sau khi nàng thiếp đi Ngân Phách rời khỏi phòng khi nào. Sở Tử Ngôn lười biếng bước xuống giường tay trái đầm nhẹ vào vai phải, xoay xoay thắt lưng thư giãn gân cốt, cả người đều đau nhức ê ẩm đến khó chịu. Đột nhiên, trên Cán Khôn chỉ xuất hiện một luồng sáng trắng, Sở Tử Ngôn cười cười trở lại giường ngồi xếp bằng động linh lực mạng Tiểu Mao ra ngoài, nó vừa ra khỏi liên âm ỉ không thôi.

“Cái nơi quái quỷ gì lại nóng như thế”. Tiểu Mao ai oán lớn tiếng, ở bên trong Cán Khôn chỉ ngày ngày tu luyện đến phát ngáy mới dùng yêu lực của mình thông qua bên ngoài liên lạc với Sở Tử Ngôn nhả nhừ năng mạng nó ra ngoài đổi gió, ai lại biết được bên ngoài thời tiết lại nóng bức khó chịu như vậy, nếu biết sớm nó thả ngực trong Cán Khôn chỉ cho tới khi tu luyện tới trình độ bỏ qua sự khắc nghiệt của thiên nhiên.

“Cũng do ngươi muốn ra ngoài, lại muốn trách ta”. Sở Tử Ngôn giả bộ hờn dỗi liền khiến Tiểu Mao lập tức thay đổi khẩu khí chân chó đi theo vuốt ve.

“Hôm qua trải qua kỳ hạn không sơ suất gì chứ?”. Tiểu Mao chợt nhớ đến liên hồi, thật tình khẩn trương chờ đợi đáp án của Sở Tử Ngôn, nàng rung mình hồi tưởng hôm qua trải qua kỳ hạn suýt chút nữa dâng cái mạng nhỏ cho Diêm vương, đã ăn không biết bao nhiêu là khổ nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tiểu Mao, nàng cảm thấy rất đáng giá.

“Không sao, coi như thuận lợi, ta điều khí cho ngươi xem một chút”. Sở Tử Ngôn xếp bằng trên giường, tay vận khí sau đó đặt lên trên hai đầu gối, nhắm mắt tập trung đem nguồn linh lực cùng yêu lực hôm qua dung hòa được tản ra làn khói trắng đục lơ lửng trên đỉnh đầu. Tiểu Mao vui vẻ cùng kích động vì Sở Tử Ngôn đã có thể thuận thực nắm bắt cùng điều khiển được nguồn lực lượng này, quá trình tu luyện của nàng sẽ trở nên dễ dàng không chỉ một phần. Sở Tử Ngôn thu hồi, mở mắt liền nhìn thấy ánh mắt cực độ hưng phấn của Tiểu Mao trong lòng cũng rất vui vẻ.

“Ngươi tu luyện như thế nào, có gặp trở ngại gì không?”. Sau đó, Sở Tử Ngôn cũng không quên hỏi thăm chút quá trình tu luyện của Tiểu Mao, nó từng nói trong Thiên Hồ tộc nó vẫn chưa có chỗ đứng vì vậy rất muốn cố gắng tu luyện mới có thể rạng danh dòng tộc trở thành như mẫu thân của nó vậy, nàng cũng được biết khi Thiên Hồ tu luyện đến trình độ cao nhất sẽ thay đổi bộ dáng to lớn cùng hùng vĩ như vị Thiên Hồ tại Huyền Băng thành, điều đó chính là mong muốn của Tiểu Mao, nàng cũng vì vậy mà kỳ vọng nó sẽ nhanh chóng thực hiện được, nàng cùng Tiểu Mao nhất định sẽ trở nên cường đại, cùng nhau đồng hành chặng đường phía trước.

“Gặp chút phiền toái, nhưng ta sẽ nỗ lực, ngươi yên tâm”. Nhìn tia sáng kiên định rực rỡ trong đôi mắt màu hổ phách của Tiểu Mao, Sở Tử Ngôn gật đầu tin tưởng, toàn bộ tín nhiệm đáp trả nó.

“Ta phải trở về thôi, thật sự không thể chịu được cái nóng này”. Sở Tử Ngôn cười cười, liền dùng linh lực mở cánh cửa mật trong Cán Khôn chỉ đưa Tiểu Mao vào bên trong, sau đó liền muốn ra ngoài hít thở không khí. Địa phận cung điện Xà tộc, Sở Tử Ngôn vốn chưa quen thuộc đành chỉ có thể lòng vòng xung quanh nơi ở, thần nhiên ngắm nhìn trời cùng cây cảnh hoàn toàn không có ý định tò mò thám thính mọi nơi mà hại người hại mình.

“Sở cô nương”. Đang chăm chú nhìn những đóa hoa màu đỏ trong vườn, tiếng Ngân Mặc vang lên, Sở Tử Ngôn xoay người liền nhìn thấy ánh sáng chợt lóe trong mắt hắn.

“Đại trưởng lão đại giá quang lâm là có việc gì?”. Sở Tử Ngôn cũng không dám quá mức thân mật trò chuyện với Ngân Mặc, dù nơi đây là nơi nàng ở nhưng cũng không thể không cảnh giác tai mắt của Xà vương liền không mặn không nhạt đối đáp cùng hắn.

“Xà vương phân phó ta đến xem xét tình hình bên đây, xem Thánh quân cùng cô nương như thế nào”. Ngân Mặc không kiêu ngạo không siểm nịnh lên tiếng.

“A, đa tạ Xà vương chiếu cố, vất vả cho Đại trưởng lão ngươi rồi, Xà vương thật sự coi trọng Thánh quân”. Sở Tử Ngôn khiêu mi nghi hoặc, đường đường là Đại trưởng lão Xà tộc lại được phân phó công việc này, chỉ có hai trường hợp, thứ nhất Ngân Mặc đã bị Xà vương nghi ngờ có ý muốn thăm dò thực hư, thứ hai Ngân Mặc đã thành công trở thành cánh tay đắc lực của Xà vương. Giả thuyết thứ hai có vẻ khả quan, bởi cách làm của Ngân Phách cùng sự dụng tâm kín đáo của Ngân Mặc không thể nào dễ dàng bại lộ như vậy dù Xà vương là một người tâm kế tuy nhiên nàng vẫn tin tưởng năng lực của đám người Ngân Phách hơn.

“Được Xà vương coi trọng là phúc phận của Ngân Mặc ta”. Ngân Mặc hiểu ý nhìn như vô tình tiết lộ giải đáp cho Sở Tử Ngôn, nàng liền cười nhẹ cũng không biểu hiện gì nhiều.

“Xà vương còn phân phó ta giúp cô nương quen thuộc nơi này”. Ngân Mặc tiếp tục lên tiếng.

“Vậy thì ta đây cung kính không bằng tuân lệnh”. Sở Tử Ngôn vui vẻ trong lòng, ở mãi trong viện quả thật có chút buồn chán đi cùng Ngân Mặc khiến nàng an tâm hơn. Ngân Mặc làm động tác mời, người trước ta sau bước ra khỏi đại môn.

“Chú ý an toàn”. Giọng nói của Ngân Mặc vang lên bên tai Sở Tử Ngôn, nàng nhũn mảy, âm thanh này rất gần...đúng rồi, chính là truyền âm nhập mật. Ngân Mặc là đang cảnh báo Xà vương đã bắt đầu đánh chủ ý trên người nàng bảo nàng cẩn thận, nàng cũng không biểu hiện sự kinh ngạc ra ngoài liền bất giác gật gật đầu, Ngân Mặc nhìn thấy liền hài lòng. Ngân Mặc cùng Sở Tử Ngôn song song đi cùng nhau cho đến khi trước mắt nàng xuất hiện dòng chữ “Khai Dương bảo điện”, nếu như nói chánh điện của Xà vương hùng vĩ, tráng lệ thì tòa bảo điện Khai Dương trước mặt này lại mang hơi thở xa xưa, cổ kính. Ngân Mặc là cố ý mang Sở Tử Ngôn đến đây, nhất định có dụng ý khác.

“Bên trong có thứ ngươi cần, hai canh giờ nữa ta trở lại tìm ngươi”. Lại một lần truyền âm nhập mật, tiếng nói trầm khàn hữu lực của Ngân Mặc vang vọng bên tai Sở Tử Ngôn.

-“Nơi này rất có phong cách xưa cổ, ta có thể vào tham quan không? Nhìn qua không tệ, chắc là sẽ tốn chút thời gian, hai canh giờ sau người có thể quay lại tìm ta, ta thật sự không thông thuộc đường đi”. Sở Tử Ngôn giả vờ hiểu kỳ với Khai Dương bảo điện đem sự cố ý dẫn dắt của Ngân Mặc trở thành hứng thú bất chợt của mình ái ngại lên tiếng. Ngân Mặc gật đầu liền dời bước chân để lại một mình Sở Tử Ngôn đứng trước tòa bảo điện mỉm cười, thong dong bước vào.

Bên trong Khai Dương điện chất đầy những tấm thẻ tre lớn nhỏ khác nhau, cả một tòa bảo điện toàn bộ duy nhất là những thứ này, Sở Tử Ngôn bước đến từng kệ tay nhẹ lướt qua những tấm thẻ tre trên đó nghỉ hoặc, Ngân Mặc muốn nàng đến đây là vì những thứ này sao? Tiến tới thêm vài bước, phía trung tâm bảo điện thu hút tầm mắt của Sở Tử Ngôn, một tấm thẻ tre dày cộm to lớn treo lơ lửng trên không trung, nàng không tự chủ hướng đó mà đi tay đưa về phía tấm thẻ tre, phía trước lập tức xuất hiện một luồng sáng khi nàng nhìn rõ, những dòng chữ lần lượt chậm chậm hiện ra, đập vào mắt nàng là bốn chữ “Đại lục Viễn Sinh”, ánh mắt hưng phấn nhìn vào nội dung bên trong tấm thẻ tre nàng vui mừng không thôi, đây chính là tất cả ghi chép về đại lục Viễn Sinh được lưu truyền từ thượng cổ đến nay của Xã tộc.

Từ khi trở về với thể xác, đại lục Viễn Sinh chính là dấu hỏi trong lòng Sở Tử Ngôn, nàng chưa từng biết tại đại lục này ẩn chứa điều gì, tồn tại thứ gì, to lớn cỡ nào, một chút nữa thôi nàng nhất định có thể tường tận hiểu rõ, nàng cũng âm thầm cảm tạ Ngân Mặc, những kiến thức này rất hữu ích cho con đường tìm kiếm thân thể của nàng. Hưng phấn dào dạt lướt qua những dòng chữ hiện ra rồi biến mất, Sở Tử Ngôn đã đại khái có nhận định riêng của mình về đại lục Viễn Sinh này.

Đại lục Viễn Sinh bao gồm lục tộc đang ngự trị, mỗi tộc chiếm cứ một phương, nước sông không phạm nước giếng, ngoài Nhân tộc của Sở Tử Ngôn cùng Yêu tộc của Ngân Phách còn có Ma tộc, Thiên tộc, Thần tộc và cuối cùng là Ân tộc. Nhân tộc lấy Đế ngự trị, khi nhắc đến điều này trong lòng Sở Tử Ngôn thoáng qua sự chua xót nhàn nhạt. Yêu tộc xưng Vương gồm Xã Vương, Hồ Vương cùng Hồ Vương ngoài ra còn có các Yêu tộc tối cao, Ngân Tuyết linh xà của Ngân Phách chính là một ví dụ điển hình. Ma tộc có Ma hoàng thống trị một phương. Thiên tộc có Thiên quân một mình một cõi nắm giữ thiên quyền. Thần tộc lại phân chia thế lực thành Đông Thần, Tây Thần, Nam Thần cùng Bắc Thần chiến tướng, tương truyền Nam Thần chiến tướng đã chết, sau đó Bắc Thần cũng bất vô âm tín, hiện nay toàn bộ thế lực của Thần tộc đều thuộc về Tây Thần, Đông Thần còn tồn tại chỉ như bù nhìn. Về phần Ân tộc, trong thẻ tre không đề cập nhiều chủ yếu đa phần được mô tả bằng hai chữ “bí ẩn”, tương truyền Ân tộc tồn tại những con người có tu vi siêu việt của ngũ tộc trên Viễn Sinh nhưng không ai biết thật hư chuyện này như thế nào, tuy nhiên khi nhắc đến Ân tộc người khác đều sinh ra sự e sợ và kiêng kỵ.

Sau một ngàn năm, trên đại lục Viễn Sinh sẽ dấy lên một hồi máu tươi, bởi vì Ân tộc ngồi ngoài cuộc cho nên chỉ có ngũ tộc phân tranh, đánh đánh giết giết nhuộm một màu thê lương, nhưng không ai nghĩ sẽ bác bỏ điều này, chỉ có một ý niệm chính là người thắng chính là người mạnh, hằng năm các tộc đều cùng có thế lực, tìm kiếm nhân tài phát dương quang đại dòng tộc, Sở Tử Ngôn cười lạnh Ân tộc thật có thể bàng quang đứng nhìn sao hay chính là đợi các tộc khác suy yếu liền một mẻ cường hết, nàng nghĩ ra được điều này thì chắc chắn những người kia cũng hiểu rõ, chẳng qua là vì cái lợi trước mắt tranh giành người chết ta sống mà thôi.

Qua tấm thẻ tre Sở Tử Ngôn còn được biết đến một khái niệm chính là Cửu Ngục, bờ Thủy Hà ngày đó nàng rơi xuống chính là địa danh đầu tiên được liệt trong Cửu Ngục, trong thẻ tre có giải thích thứ tự sắp xếp các địa danh này chính là phân biệt từ nguy hiểm đến cực kỳ nguy hiểm, địa danh đầu tiên đã nguy hiểm như vậy 8 địa danh còn lại sẽ đáng sợ như thế nào, nhưng chính nàng lại không biết chính mình sẽ có một ngày dùng một cái tên trong Cửu Ngục đánh dấu thân phận của nàng nhưng đó là chuyện của sau này.

Khép lại tấm thẻ tre, Sở Tử Ngôn cảm khái trước sự to lớn của đại lục Viễn Sinh, những nơi nàng từng đi qua trong suốt thời gian làm linh hồn cũng như lúc hồi sinh chưa bằng một phần ngàn đại lục này. Sở Tử Ngôn thờ dài, nhận thấy sự phức tạp của lục tộc nơi đây, rốt cuộc nàng chân chính thuộc dòng tộc nào? Đọc xong tấm thẻ tre to lớn này, Sở Tử Ngôn mới mất một chút chỉ có thể ngày mai lại đến tìm hiểu những thứ khác, bước chân ra khỏi Khai Dương điện mới phát hiện trời đã sụp tối, ít nhất cũng phải 3 4 canh giờ trôi qua, trước mắt nàng không phải là Ngân Mặc mà chính là vị đại nhân đêm qua càn quấy, mặt Sở Tử Ngôn ửng hồng trực tiếp bỏ mặc Ngân Phách, hần cười cười nắm lấy bàn tay hơi lạnh của nàng dẫn đi.

-“Ta không ngờ Viễn Sinh lại to lớn đến vậy!”. Sở Tử Ngôn mở miệng cảm thán.

-“Nha đầu ngốc”. Ngân Phách cười tà mị, nắm bàn tay Sở Tử Ngôn dùng sức, ánh mắt khóa chặt nàng.

-“Nơi nào Tiểu Ngôn ở, nơi đó Ngân Phách cùng”. Giọng nói hữu lực đầy nam tính của Ngân Phách rót vào tai Sở Tử Ngôn như một dòng nước êm à chảy trong lòng nàng sau đó lan rộng rồi dần dần hòa làm một, thấm nhuần không thể nào tách ra. Hắn là muốn nói cho nàng biết, dù Viễn Sinh bao la rộng lớn như thế nào, cùng trời cuối đất nàng ở đâu hắn sẽ ở đây.

-“Được”. Sở Tử Ngôn nhìn lại Ngân Phách lưu loát đáp lời, ánh mắt như lưu ly khắc ghi hình bóng hắn ngăn lệ long lanh, động lòng đến mức đem trái tim hắn như đắm chìm trong đó không bao giờ muốn thoát ra. Ngân Phách cùng Sở Tử Ngôn cứ như vậy im lặng trải qua cảm giác yên bình của cả hai, phía xa có cái nhìn một tàn độc hai phần uất quan sát cảnh tượng hòa hợp trước mắt. Ngân Phách cười lạnh, lười quan đến hai con chuột núp phía sau, tận lực chú tâm sưởi ấm người bên cạnh.

-“Vì cái gì, Phách ca ca lại ôn nhu với nha đầu đó như thế”. Phượng Bắc Nhã gan tị giẫm chân xuống đất.

-“Cần gì phải vội, nha đầu đó nhất định sẽ chết nhanh thôi”. Ánh mắt oán độc của Lục Nhan bắn thẳng đến Sở Tử Ngôn đã đi ở phía xa.

-“Không cần nàng ta chết, chỉ cần đừng xuất hiện trước mặt Phách ca ca là được”. Tính tình Phượng Bắc Nhã trước giờ có chút ngang ngược do được nuông chiều từ nhỏ nhưng về phần nham hiểm độc ác thật không bằng một phần mười của Lục Nhan.

-“Hừ, người ngốc sao, người không nhìn thấy Ngân Phách đối với nàng ta như thế nào sao, chỉ cần nàng ta còn sống Ngân Phách sẽ không bao giờ nhìn người”. Câu nói này triệt để đánh gục sự lương thiện còn sót lại của Phượng Bắc Nhã, nàng ta do dự gật đầu. Lục Nhan âm thầm cười lạnh tất cả sắp bắt đầu, Sở Tử Ngôn người chịu chết đi.

Chương 42: Kết thân cùng lục nhiệm

Sáng sớm hôm sau, Sở Tử Ngôn vẫn tiếp tục đi đến Khai Dương bảo điện, bên trong chứa đựng kho tàng kiến thức rộng lớn kích thích sự học hỏi của nàng, lần này nàng đã có thể thông thuộc đường đi cho nên quyết định tự mình đến đây. Lần thứ hai đứng trước đại môn rộng lớn mà xưa cổ của Khai Dương bảo điện, Sở Tử Ngôn liền có cảm giác gắn kết lạ thường không còn cảm thấy xa lạ như lần đầu.

Bước vào bên trong, Sở Tử Ngôn tận dụng thời gian triệt để nắm vững các kiến thức trên những chiếc thẻ tre, đi qua một kệ gỗ chiếm diện tích không lớn lắm, từng chồng thẻ tre được đặt ngay ngắn có trật tự thu hút ánh nhìn của nàng, cảm một quyển thẻ tre nằm bên trái kệ gỗ ánh mắt nàng lóe lên tia sáng hứng thú, nét chữ rồng bay phượng múa, mạnh mẽ như rồng, uyển chuyển như phượng – Đan dược bí phương, quyển thẻ tre này chỉ dẫn là dành cho người bắt đầu vào con đường luyện đan dược từ việc cần có tu vi đến đâu, luyện dược cần những thứ gì, người bắt đầu luyện nên luyện đan dược gì và một số đan phương hạ phẩm. Nghiền ngẫm quyển thẻ tre một hồi, dường như Sở Tử Ngôn ý thức được hình như những chỉ dẫn này nàng đã gặp ở đâu, trong đầu chợt lóe một ý niệm nàng lập tức phân tán một tia linh lực đi vào Càn Khôn chi.

Đối với bên trong Càn Khôn chi, Sở Tử Ngôn cũng không quá hứng thú, ngoài những đồ vật lấy được từ Thiên thủ các ngoài ra chẳng có gì cả, nói đúng hơn Càn Khôn chi đơn thuần là một túi đựng vô hạn mà thôi, nàng cũng không có ý định làm phiền Tiểu Mao tu luyện nên liền âm thầm tự mình tìm kiếm thứ cần đến. Cảm trên tay thêm một quyển thẻ tre, lần này Sở Tử Ngôn liền muốn cười thật to, đây là nửa quyển còn lại với quyển ban này, nếu nói quyển thẻ tre thứ nhất chính là sơ nhập đan dược sư thì quyển còn lại này chính là trân phẩm trong trân phẩm, từng bước luyện thành đan dược đều được tỉ mỉ viết ở đây ngoài ra còn có những chú ý tránh việc luyện đan thất bại, đặc biệt việc chỉ dẫn tạo ra đan dược thượng phẩm với tỷ lệ vô cùng cao, nàng hài lòng gật gật đầu.

Chỉ có một điều Sở Tử Ngôn không hề biết, thật ra quyển đầu của Đan dược bí phương chính là trân bảo cầu không được với không tới, chẳng qua Xà tộc lại cho rằng nếu không đầy đủ chỉ có thể là phế phẩm cho nên mới không ngần ngại vứt vào Khai Dương bảo điện, nhưng lại không thể nào ngờ được nàng chân chính sở hữu quyển thứ hai, nếu biết điều này chắc chắn nàng sẽ cao hứng đến cười suốt ngày. Thu lại linh lực, Sở Tử Ngôn mở mắt tiếp tục tìm kiếm những quyển thẻ tre khác, bên phải kệ gỗ cũng có một chồng thẻ tre tương tự, nàng lật lật một hồi cho đến khi cầm lấy quyển thẻ tre có vẻ cũ kỹ bị những thẻ tre khác chồng chất lên, quyển thẻ tre này hình như bị mất một nửa tên, tên cũng đã mờ khiến nàng không thể nhận dạng là chữ gì, bên trong lại là kiến thức khiến nàng vui mừng không thôi, từng hình ảnh của những chiếc dược đỉnh cùng công dụng, lợi hại của chúng đều được cụ thể đưa ra, thì ra dược đỉnh cũng chia thành 3 loại hạ, trung cùng thượng phẩm. Một chiếc đan lò màu đồng điêu khắc những dải mây uốn lượn thu hút ánh mắt của Sở Tử Ngôn, bề nổi là những dải mây trời dạt phiêu bồng, bề chìm lại có thể nhìn thấy những đường gân gắn kết từng dải mây lại với nhau, tay cầm uốn cong ôm chặt lấy thành đỉnh, phía trên còn điêu khắc hình bạch long bay lượn uy vũ cùng phượng hoàng vờn cánh cao quý. Sở Tử Ngôn đưa tay vuốt nhẹ hình ảnh dược đỉnh trên thẻ tre than thớ, quả nhiên là thượng phẩm, chỉ có thể cầu không thể có.

Tìm hiểu một hồi về quá trình trở thành đan dược sư, Sở Tử Ngôn nói không hứng thú chỉ là gạt người, nhưng hiện tại bản thân nàng thật sự chưa đủ năng lực thực hiện chỉ đành thờ dài gát qua một bên chuyên tâm tu luyện linh lực cùng yêu lực trong cơ thể, việc tạo ra đan dược phần nhiều đều dựa vào tu vi của người luyện dược. Đi một vòng nữa, coi như cả Khai Dương bảo điện những gì cần hiểu, cần biết Sở Tử Ngôn đều đã trải nghiệm liền muốn rời khỏi, thời gian trôi qua thật nhanh, sáng sớm bước vào Khai Dương đến khi bước ra đã là hoàng hôn.

Đi đến đình nghỉ mát, Sở Tử Ngôn liền muốn dừng chân tạm nghỉ ngơi một lát, bên trong đình phát ra tiếng đàn du dương thấm đẫm vào ruột gan, khi đến gần nàng liền nhìn thấy Lục Nhiệm. Sở Tử Ngôn khi nhận biết được người trong đình liền quay người muốn đi vì ngại chuốc thêm phiền toái thì Lục Nhiệm đã nhìn thấy nàng, vội vã hướng tới gọi một tiếng: “Sở cô nương” khiến nàng không dừng lại không được.

– “Quấy rầy Nhị công chúa”. Sở Tử Ngôn lạnh nhạt đáp lời.

– “Sở cô nương không cần khách khí, mời ngồi?”. Nhận ra được sự xa cách trong giọng nói của Sở Tử Ngôn, Lục Nhiệm vẫn thản nhiên xem như không có gì.

– “Lần trước ở bờ Thủy Hà, là ta nôn nóng khiến người bị thương, ta thật tâm xin lỗi”. Lục Nhiệm chân thành hướng Sở Tử Ngôn xin lỗi, nàng cũng có thể nhìn thấy được sự thành tâm của Lục Nhiệm.

– “Đã qua rồi, không cần tự trách”. Sở Tử Ngôn nàng cũng không phải loại người hẹp hòi, có thể cho qua liền không cần so đo.

– “Tốt, ta lấy trà thay rượu kính người một ly”. Lục Nhiệm sáng khoái nâng ly trà hương Sở Tử Ngôn, nàng tươi cười gật đầu.

– “Ha ha, Nhị công chúa không ngại bản trưởng lão cùng tham gia chứ?”. Sở Tử Ngôn nhún mày trước sự xuất hiện đột ngột của Phượng Kiều, Lục Nhiệm cũng không thể nào vui nổi.

– “Nhị trưởng lão khách khí rồi”. Lục Nhiệm lạnh nhạt đáp lời khiến Phượng Kiều ầm ầm tức giận, sau khi ánh mắt quét qua người Sở Tử Ngôn liền lóe lên tia chiếm hữu mạnh mẽ.

– “Nhị công chúa, lần sau gặp lại ta sẽ đón tiếp người chu đáo, ta còn có chuyện xin cáo từ”. Sở Tử Ngôn cảm thấy không thể đối diện với vẻ mặt đói khát của Phượng Kiều chỉ có thể kiềm nén tức giận hướng Lục Nhiệm cáo lỗi liền muốn rời đi nhưng mọi chuyện đâu phải nàng muốn là được.

-“Đứng lại”. Phụng Kiều lạnh lùng lên tiếng.

-“Nhị trưởng lão có gì chỉ giáo”. Sở Tử Ngôn không quay đầu tiếp lời.

-“Nơi này là địa bàn của Xà tộc, không phải nơi người hồ nháo”.

-“Ta hồ nháo sao?”. Sở Tử Ngôn thật muốn cười.

-“Người tưởng dựa vào Ngân Phách là có thể an ổn không lo ở đây, nằm mơ! Ngân Phách chỉ là một đứa con...”

-“Nhị trưởng lão”. Sở Tử Ngôn gần từng tiếng cắt ngang câu nói tiếp theo của Phụng Kiều.

-“Đường đường là vương tử của Xà vương lại bị người bôi nhọ, là ai hồ nháo, hả? Người nói như vậy, chẳng khác nào sỉ nhục Xà vương, sỉ nhục cả Xà tộc”. Sở Tử Ngôn lạnh lùng lên tiếng khiến khuôn mặt Phụng Kiều tức giận vằn vẹo đến đáng sợ.

-“Nực cười, ta sẽ cho người biết ở Xà tộc ta chính là trời”. Phụng Kiều vừa dứt lời liền vận yêu lực muốn bắt lấy bả vai Sở Tử Ngôn, nàng liền cảm thấy một trận đau nhức từ bả vai truyền đến toàn thân, lông mày nhíu lại.

-“Đủ rồi, Sở cô nương là khách quý của Hồ tộc”. Cầu nói kèm theo yêu lực của Lục Nhiễm quả thật chẳng thể dằn động được Phụng Kiều, chỉ là 4 từ “khách quý Hồ tộc” khiến hắn nói lòng lực đạo.

-“Ta đường đường là Nhị công chúa Hồ tộc, cũng không phải loại hữu danh vô thực, Nhị trưởng lão nên nhớ lần này là Xà tộc muốn cầu hòa”. Lục Nhiễm lạnh lùng đe dọa Phụng Kiều khiến hắn đành chỉ việc dằn thương Sở Tử Ngôn, bả vai chột nhẹ nhưng vẫn rất đau đớn.

-“Là ta không đúng, kính mong Nhị công chúa tha lỗi”. Phụng Kiều tuy ngồng cuồng vô độ nhưng đường đường là một trong Thất lão hộ tộc của Xà tộc, vận mệnh cùng an nguy của Xà tộc hắn không thể không lo, hiện tại chỉ có thể nhượng bộ.

-“Ta xin cáo lui trước”. Phụng Kiều chấp tay cáo lui, ánh mắt nham hiểm quét qua người Sở Tử Ngôn sau đó rời khỏi.

-“Người không sao chứ?”. Lục Nhiễm lo lắng hỏi.

-“Đa tạ”. Sở Tử Ngôn mỉm cười cứng nhắc, môi mím chặt chứng tỏ đau đớn không ít.

-“Không sao là tốt rồi”.

-“Ta nợ công chúa một ân tình”. Sở Tử Ngôn cười khổ.

-“Không cần khách khí, Tử Ngôn”. Lục Nhiễm chân thành hướng ánh mắt nhìn Sở Tử Ngôn.

-“Được”. Sở Tử Ngôn mỉm cười không nói nhưng trong lòng đã tiếp nhận người bằng hữu này rồi. Lục Nhiễm tuy là Nhị công chúa Hồ tộc quyền khuyh cả một tộc nhưng trên người mang theo hơi thở cương trực cùng chính khí, không có vẻ ngang ngược của Lục Nhan cũng không nhu nhược như Phụng Bắc Nhã, đáng để kết giao.

Một mình trở về, Sở Tử Ngôn tay trái ôm lấy bả vai nặng nề bước đi trong lòng một mực buồn bực, nàng vẫn còn quá yếu vẫn chưa đủ năng lực bảo vệ mình, nếu lúc này không có Lục Nhiễm ra tay nàng cũng không thể toàn thân trở về, nếu không thể nhanh chóng biến cường nàng nhất định sẽ trở thành mục tiêu mà kẻ địch công kích Ngân Phách.

-“Người làm sao vậy?”. Sở Tử Ngôn chán nản nhìn một thân y phục sạch sẽ của người vừa mới phát ra tiếng nói trước mặt.

-“Không có chuyện gì?”. Sở Tử Ngôn lạnh nhạt lách qua người Ân Huyền đi về phía trước. Một tay Ân Huyền bắt lấy bả vai bị thương của Sở Tử Ngôn khiến nàng bị đau cau mày thật chặt.

-“Người muốn cái gì”. Trước là Phụng Kiều sau là Ân Huyền thật sự đã mài hết sự nhẫn nại của Sở Tử Ngôn, nàng lạnh lùng đáp lời.

-“Là Phụng Kiều?”. Ân Huyền nhíu mày nghi hoặc.

-“Không cần người quản”. Sở Tử Ngôn lên tiếng. —“Còn nữa, đừng theo ta”.

Gắt gao nhìn bóng lưng nhỏ bé nhưng lại quật cường khiến lòng người đau xót của Sở Tử Ngôn, hai tay Ân Huyền nắm thành quả đấm, trong ánh mắt hàm chứa bất đắc dĩ cùng đau lòng mà chính hắn cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ngân phách không vui

Trở về phòng mệt mỏi tựa vào thành giường, lúc này khi lực chú ý tập trung vào bả vai Sở Tử Ngôn chân chính cảm nhận sự đau nhức truyền đến, nàng cắn răng kéo vạt áo trên vai xuống một mảng xanh tím ghê rợn liền xuất hiện, hoàn toàn không có lấy một vết thương hay máu chảy đầm đìa nhưng chính bản thân nàng biết xương cốt nơi bả vai chắc chắn đã vỡ vụn.

Sở Tử Ngôn cười khò, lần trước vận may đúng lúc khiến đóa tuyết liên thần bí kia xuất hiện nàng mới có thể tránh được một kiếp nhưng không phải lúc nào cũng phải dựa vào may mắn, bản thân thật sự quá yếu đến một chút yếu lực xuất phát từ Phượng Kiều nàng cũng không chịu nổi. Ngồi xếp bằng trên giường, nàng nhắm mắt vận dụng nguồn lực trong cơ thể muốn trị thương, mồ hôi từ trán trơn trơn nhàn nhàn giọt trượt từ hai bên má xuống cằm, sau đó chảy xuống cổ thấm ướt bả vai, mí mắt nhũn nhũn chứng tỏ việc trị thương vô cùng vất vả, mỗi mòng tái nhợt mím chặt có thể nhìn ra đau đớn không giảm đi nhiều, nàng tập trung thúc đẩy hai dòng lực trong đan điền đến vị trí bị thương chậm chậm giảm bớt đau đớn. Sau một canh giờ trôi qua, mí mắt nặng trĩu nhẹ mở, Sở Tử Ngôn thở hắt bước xuống giường muốn đi tắm, khi trở ra đã nhìn thấy Ngân Phách ngồi tại đó, bất giác có chút giật mình.

-“Đến từ khi nào vậy?”. Sở Tử Ngôn cười cười trước ánh mắt không vui của Ngân Phách.

-“Qua đây”. Ngân Phách hừ nhẹ phát tay ý bảo Sở Tử Ngôn tới, nàng như chú mèo con nghe lời chậm chậm bước đến trước mặt hắn. Ngân Phách nhanh chóng đặt Sở Tử Ngôn vào lòng, tay thuần thục kéo vạt áo trên vai nàng xuống nhũn nhũn nhìn vết thương vẫn còn xanh tím nhàn nhạt, nàng giật mình muốn thoát lại bị hắn gắt gao ôm chặt.

-“Không có việc gì, ta đã trị tốt rồi”. Sở Tử Ngôn an phận không dám nhúc nhích sợ lại chọc giận vị đại nhân này. Ngân Phách trầm mặc bàn tay lạnh như băng dùng yếu lực vuốt ve vết thương trên bả vai, Sở Tử Ngôn cảm thấy bàn tay hắn ấm áp lại thoải mái vô cùng chẳng mấy chốc bả vai non mềm hoàn mỹ không tì vết đã trở lại.

-“Tại sao ngươi biết”. Sở Tử Ngôn thật ra cất lực muốn trị khỏi vết thương chính là không muốn Ngân Phách vì mình mà bận tâm, chút chuyện nhỏ này lại đi âm ỉ hấn nàng thật sự không cần dùng khuôn mặt này đi gặp người rồi, hơn nữa đây là địa bàn của người khác dù Ngân Phách hấn cường đại như thế nào nhưng thêm một việc chi bằng bớt một việc.

-“Hừ, nếu ta không biết ngươi có định nói hay không”. Ngân Phách không vui lên tiếng.

-“Thật không có chuyện gì nghiêm trọng”. Sở Tử Ngôn nhìn thẳng vào mắt Ngân Phách muốn chứng minh độ chân thật trong câu nói của mình, có lẽ bây giờ nàng là mục tiêu cho kẻ khác khi dễ nhưng sẽ có một ngày nàng nhất định sẽ trả lại gấp bội, không là gấp trăm gấp ngàn lần.

-“Ngươi không cần đối phó Phượng Kiều, giao cho ta ta nhất định không phải loại người mặc người khác khi dễ”. Nhận thấy sát khí lóe qua trong đôi mắt mầu, Sở Tử Ngôn lập tức bác bỏ ý nghĩ này của Ngân Phách, lần trở về Xà tộc này nàng biết hẳn nhất định có chuyện quan trọng hơn phải thực hiện, không thể vì nàng mà sai phạm.

-“Được, làm những gì ngươi thích, còn nữa ta chính chỗ dựa của ngươi”. Ngân Phách điểm nhẹ mũi của Sở Tử Ngôn trịnh trọng tuyên bố, tuy nhiên có thực hiện hay không là chuyện của hắn, đã thương nàng đương nhiên Phượng Kiều nên có năng lực gánh chịu. Sở Tử Ngôn lúc này nào nhận ra biến hóa của Ngân Phách nàng cúi đầu không đáp lời chỉ mím môi cười nhẹ, hẳn nói nàng thích gì thì làm nấy, bất chấp hậu quả hẳn sẽ luôn là chỗ dựa phía sau cho nàng dựa dẫm, gánh vác tất cả những điều nàng làm.

-“Còn đau không?”. Ngân Phách xót xa nhẹ nhàng thì thầm bên tai Sở Tử Ngôn.

-“Không đau, một chút cũng không”. Sở Tử Ngôn hải hước đáp lời, ánh mắt khen ngợi năng lực lợi hại của Ngân Phách. Nhưng có một chuyện kỳ lạ xảy ra, sau khi Ngân Phách rời khỏi, nụ cười trên môi Sở Tử Ngôn chợt tắt, ánh mắt nàng lóe lên tia sát ý mãnh liệt, môi dâng lên tia cười lạnh lẽo thấu xương, một giọng nói từ tâm nàng vọng ra, dường như của nàng lại hình như không phải: Giết Phượng Kiều, giết hắn, đem tất cả những gì hắn thiếu nàng phải trả bằng máu.

Sở Tử Ngôn giật mình lắc đầu, những ý nghĩ ban nãy đến một cách đột ngột trong phút chốc chiếm cứ lý trí của nàng, chuyện gì đã xảy ra? Cảm giác lạ lùng này giống hệt với lần đã thương Phượng Bắc Nhã, nàng cảm thấy bên trong cơ thể mình tồn tại một con quái thú tàn nhẫn, khát máu, cuồng bạo không ngừng chi phối suy nghĩ của nàng, cảm giác này càng rõ ràng khi chính bản thân nàng tức giận cùng phần nộ. Bàn tay nhỏ bé đặt tại lồng ngực, Sở Tử Ngôn kiểm chế nhịp tim đập nhanh của mình, sau khi lấy lại bình tĩnh liền không muốn suy nghĩ nhiều nữa chuyên tâm tu luyện.

Lần này, tu luyện có vẻ tiến triển nhiều hơn một bậc, linh lực cùng yếu lực trong cơ thể nàng không ngừng hỗ trợ cho nhau, quá trình tu luyện toàn bộ tam quyền hạ phổ trong Cửu Mạch nhanh hơn không chỉ một phần, nàng đang chuẩn bị vận dụng nguồn lực dư thừa tiếp tục tu luyện các tam quyền trung phổ. Sau khi luyện thành tam quyền hạ phổ Sở Tử Ngôn đã cảm thấy rất nhiều kinh mạch của mình đều được nguồn lực trong đan điền chảy xuôi đến cứng cáp, thêm nữa kinh mạch dễ dàng hấp thu sức mạnh của nguồn lực truyền đến toàn thân khiến cả cơ thể nàng luôn cảm thấy năng lượng tràn trề.

Bước đầu, tu luyện quyền Tứ Mạch trung phổ, Sở Tử Ngôn vui vẻ tận dụng nguồn lực trong cơ thể chảy xuôi các kinh mạch còn lại sau đó không ngừng tích tụ thêm nhiều nguồn lực hấp thu được tập trung vào đan điền, trên đầu nàng xuất hiện từng làn khói trắng nhờ nhờ tán ra đây là những tạp chất được loại trừ giúp quá trình tu luyện của nàng thuận lợi hơn rất nhiều. Nhưng có một việc luôn khiến Sở Tử Ngôn bức dọc, dù nàng cố gắng tích tụ bao nhiêu linh lực cùng yếu lực lại không có cách công phá dải sương mù chiếm cứ trong đan điền, nàng chỉ có thể trước hết bỏ qua tiếp tục luyện thành quyền Mạch phổ.

Kiên trì cả một buổi tối, Sở Tử Ngôn không ngừng càn quét tất cả linh lực cùng yếu lực hấp thu được áp vào đan điền khiến đan điền chứa đựng đến cực đại, nàng vui vẻ tập trung nâng cao các kinh mạch cho đến khi điều kỳ diệu xảy ra, các kinh mạch trong cơ thể nàng như lang hồ đối khát không ngừng hấp thụ nguồn lực bên trong đan điền khiến nàng không cần tốn nhiều công sức, chúng tham lam không ngừng đòi hỏi năng lượng khiến nàng

không có cách nào khác chính là tập trung bỏ sung cho chúng ăn no.

Rạng sáng ngày hôm sau, Sở Từ Ngôn mở mắt cười cực kỳ vui vẻ đem Tam quyền trung phổ vứt vào Càn khôn chi, đại công cáo thành, ngày mai lại tiếp tục luyện tiếp tam quyền thượng phổ, như vậy con đường tu luyện sau này sẽ dễ dàng thêm dễ. Thật ra, những người mong muốn có tu vi cao nhanh chóng sẽ không chọn lựa việc luyện thành Cửu Mạch phổ làm bước đệm để tu luyện vì mất rất nhiều thời gian đồng thời không biết rõ lợi hại sau khi luyện thành cho nên lựa chọn trực tiếp bỏ qua, đối với Sở Từ Ngôn thì khác, đối với việc tu luyện căn cơ chính là mấu chốt bền vững, nếu như nóng nảy nhất định sau khi đạt được mức độ nào đó sẽ không thể tiến triển thêm nữa, cái nàng cần không chỉ mạnh hơn mà còn phải mạnh hơn tất cả, vì vậy nàng rất nghiêm túc luyện thành Cửu Mạch phổ này. Nghĩ đến việc bỏ ra nhiều thời gian như vậy sắp nhận được trái ngọt bảo Sở Từ Ngôn không vui sao được liền mỉm cười to.

Trong đầu vừa động, Sở Từ Ngôn liền tiến vào Càn Khôn chi xem xét nếu luyện xong Cửu Mạch phổ nên bắt đầu luyện thêm thứ gì, bảo tàng ngàn năm của Thiên hồ cũng không phải là thứ vô dụng, bên trong chứa đựng đồ vật trân quý và rất rất trân quý mà thôi. Sở Từ Ngôn vui vẻ cười trộm trong lòng vì hành động cần quét cao tay của mình mặc kệ Nhạc Phong Hoa tại Huyền Băng thành oán khí ngập trời. Bên trong Thiên Thủ các cũng không có nhiều bí kíp tu luyện đa phần là những vật phẩm mang giá trị vật chất, một số dược liệu mà Sở Từ Ngôn không biết tên cùng các thứ độc dược linh tinh như lần sử dụng để đối phó Phượng Bắc Nhã, nàng yếu xiu tìm kiếm xung quanh vẫn không có bí kíp nào hữu dụng với nàng lúc này, một số dược liệu kia chỉ có thể sau khi nàng nâng cao tu vi có khả năng luyện được lại vào xem một chút.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Đại vương tử hồ Tộc

Trải qua một đêm, vết thương trên bả vai Sở Từ Ngôn đã khá hơn nhiều không còn đau nhức như ban đầu, nàng thông thả dạo bước trong viện cũng không có ý định ra ngoài lại xui xẻo rước thêm phiền phức cho mình. Chỉ là một lúc sau Lục Nhiễm cùng nha hoàn theo sau tự mình đến cửa, Sở Từ Ngôn đương nhiên là tươi cười tiếp đón, nhận ân tình của người nàng cũng không có quên.

-“Vết thương như thế nào”. Lục Nhiễm chân thành thăm hỏi.

-“Rất tốt”. Nhìn ra sự lo lắng thật tâm trong đôi mắt của Lục Nhiễm, Sở Từ Ngôn tự nhiên cũng không có trả lời qua loa cho qua chuyện, nàng hiềm khi vui vẻ, tinh thần phấn chấn vừa nói vừa cười cùng Lục Nhiễm khiến bầu không khí đôi bên trở nên hòa hợp tự nhiên.

-“Ngươi nên cẩn thận Phượng Bắc Nhã, à... còn có Lục Nhan”. Nói chuyện phiếm được một hồi, Lục Nhiễm mới thận trọng nhắc nhở Sở Từ Ngôn.

-“Ta biết”. Sở Từ Ngôn gật gù đầu. -“Ngươi không cần suy nghĩ nhiều, ngươi là ngươi, nàng là nàng vốn không liên quan”. Sở Từ Ngôn nàng là người ân oán phân minh, dù bọn họ là tỷ muội nàng cũng không thể chấp mũi Lục Nhiễm cũng muốn hãm hại nàng, chỉ là nàng thật không biết nếu Lục Nhan ra tay tàn độc nàng có thật sự vì Lục Nhiễm mà bỏ qua cho nàng ta hay không? Nàng vốn không phải người thiện tâm lại càng không đứng nhìn người khác ép mình vào đường cùng mà không làm gì, chỉ mong Lục Nhiễm không cô phụ lòng tin của nàng, ít nhất nàng ta nên đứng ngoài cuộc như vậy sẽ không khó xử. Đúng lúc này, thị vệ đi bên cạnh Lục Nhiễm đi tới, lần này không ai khác chính là người kia, người từng bảo vệ Lục Nhiễm trong trận giao chiến cùng đám người xà tộc ngày ấy.

-“A Tinh, có chuyện gì sao?”. Lục Nhiễm lạnh nhạt hỏi khiến ánh mắt của A Tinh lóe lên tin khổ sở. Sở Từ Ngôn trầm mặc chứng kiến, mỗi mòng khe nhếch môi vị nhìn một màn tình ý trước mắt, chắc chắn mối quan hệ của hai người không đơn giản chỉ là quan hệ chủ tử và thuộc hạ.

-“Nhị công chúa, Đại vương tử đã đến”. A Tinh nhanh chóng giấu đi khổ sở trong lòng, bình tĩnh đáp trả. Sở Từ Ngôn nghi hoặc, vốn chỉ đến là để giải hòa hai tộc như thế nào những nhân vật trọng yếu của Hồ tộc đều đến đây.

-“Ta biết”. Lục Nhiễm nhú mày sau đó hướng Sở Từ Ngôn thăm dò.

-“Ngươi có muốn đi cùng?”. Sở Từ Ngôn phát giác ý đồ của Lục Nhiễm trong lòng lập tức muộn phiền, mơ hồ đoán được nàng ta một mực muốn mang nàng theo là vì điều gì. Mặc dù mới chỉ qua 15 tuổi nhưng từ nhỏ linh hồn phiêu bạt thiên hạ có cái gì chưa từng thử qua, thậm chí đã không ít lần đau lòng thay cho những đoạn tình yêu mệnh khổ, yêu thích đối với nàng không phải không rõ chỉ là chưa từng trực tiếp ném trái. Ý định bà mỗi rõ ràng như vậy, Sở Từ Ngôn không muốn biết cũng khó, đang muốn từ chối Lục Nhiễm đã kéo tay nàng bước đi, nàng chỉ có thể miễn cưỡng đi theo, cũng không có việc gì, nhìn một chút Đại vương tử dưới một người trên vạn người ở Hồ tộc là cái dạng gì. Được Lục Nhiễm giao cho một con hắc mã, Sở Từ Ngôn chậm chạp bước lên, kỳ thật nàng không quá am hiểu kỹ thuật cưỡi ngựa chỉ có thể kiềm chế lo lắng điều khiển dây cương từng chút một, cũng may không có đi xa, phía trước Sở Từ Ngôn đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa rất đồ sộ bình thường, xung quanh xe ngựa có 4 thị vệ cưỡi hắc mã, một nam nhân từ y bước ra từ cửa xe cười nhẹ cùng Lục Nhiễm.

-“Đại ca”. Lục Nhiễm không kiềm chế được hưng phấn chưa đến gần đã kêu to. Nam nhân kia khiến cho Sở Từ Ngôn có chút thất vọng, dung mạo của Lục Nhan cùng Lục Nhiễm chính là cực phẩm nhưng đại ca của các nàng lại chỉ sở hữu dung mạo bình thường có thể gọi là anh tuấn một chút, nhưng điều đặc biệt nhất của hắn chính là đôi mắt thể hiện sự cơ trí cùng thâm sâu khó lường. Ánh mắt Lục Phong Thương lướt qua Sở Từ Ngôn sau đó cũng không hề có thêm biểu hiện gì.

-“Đại ca sao ngươi lại đến đây, Xà tộc bên ngoài chính là liên minh nhưng thật sự lại âm hiểm xảo trá, ngươi đến như vậy sẽ gặp nguy hiểm”. Lục Nhiễm

nhảy xuống ngựa liền nhanh chân hướng đến vị trí của Lục Phong Thương lo lắng nói. Sở Tử Ngôn đồng thời không nhanh không chậm bước đến phía sau Lục Nhiễm, nếu đã mang năng theo cũng không thể bảo nàng tìm ngọc ngách khi gió gì đó chui vào cho bọn họ hàn huyền tâm sự a.

“A, Đại ca đây là Sở Tử Ngôn bằng hữu của ta, Tử Ngôn đây là đại ca của ta Lục Phong Thương”. Đường như nhận thấy sự bất cần của mình, Lục Nhiễm a một tiếng liền giới thiệu hai người. Lục Phong Thương cùng Sở Tử Ngôn thoáng nhìn nhau sau đó đồng thời gật đầu xem như chào hỏi.

“Tiểu Nhiễm, không nên trì hoãn ở đây và lại hôn sự của A Tinh đã định rồi”. Vốn dĩ lo lắng an nguy muội muội sau khi trở về sẽ bị Xà tộc gây nguy hiểm. Ngay tại địa phương dùng sức mạnh để sinh tồn, bọn họ chính là tinh anh trong tinh anh đáng để toàn tộc bồi dưỡng, sự giao đấu ngầm của các tộc tuy không lộ liễu nhưng vô hình chung đã xuất hiện những tinh anh của các tộc chết không minh bạch, vì vậy không thể loại trừ việc Lục Nhiễm sau khi rời khỏi địa phận Xà tộc, Xà vương có ý định giết hại hay không cho nên hẳn tự mình đích thân đến âm thầm hộ tống nàng trở về. Về phần Lục Nhiễm cùng A Tinh, sau khi nghe xong câu nói của Lục Phong Thương liền kinh ngạc không thôi, Sở Tử Ngôn rõ ràng nhìn thấy sự căng co trong ánh mắt của Lục Nhiễm.

“A Tinh, chúc mừng ngươi”. Sau khi hít sâu một hơi, Lục Nhiễm quay lưng nói với A Tinh sau đó liền kéo Sở Tử Ngôn lên ngựa trở về.

“Ngươi đi theo nàng, khi nào trở về bảo thuộc hạ thông báo với ta, ta hộ tống bọn ngươi”. Lục Phong Thương hướng A Tinh giao phó nhưng ánh mắt vẫn lại dõi theo bóng lưng cô độc của Lục Nhiễm nặng nề thờ dài, Tiểu Nhiễm muội cần gì khổ sở chính mình như vậy.

“Vâng”. A Tinh sa sút tinh thần leo lên ngựa đuổi theo. Tâm tư của Lục Phong Thương lúc này trở về trên người Sở Tử Ngôn, Lục Nhiễm trước giờ tính tình lạnh nhạt lại quý tộc, nàng sẽ không tùy tiện nhận bằng hữu, vị Sở cô nương này là người như thế nào.

Cảm thấy đi được một khoảng khá xa, cơ hồ không còn nhìn thấy đoàn người phía sau, lúc này Lục Nhiễm mới thả chậm cước bộ cưỡi ngựa đi song song Sở Tử Ngôn.

“Ngươi để ý?”. Sở Tử Ngôn bình thản hỏi một câu lại khiến tim Lục Nhiễm đập nhanh kịch liệt.

“Ta...ta không có”. Lục Nhiễm lúng túng trả lời khiến tất cả tâm tư đều bị Sở Tử Ngôn nắm bắt triệt để.

“Lục Nhiễm, sẽ có những quyết định khiến chính mình hối tiếc cả đời, cho nên ngươi nên thận trọng suy nghĩ”. Sở Tử Ngôn nghiêm túc khuyên nhủ, trong lòng nàng luôn xem Lục Nhiễm là bằng hữu, nàng thật sự không muốn nhìn nàng ta khổ sở nhưng quyết định vẫn phải do nàng ta tự định đoạt.

“Ta...ta nhất định sẽ không hối hận”. Lục Nhiễm không thành thật trả lời làm sao có thể qua được mắt Sở Tử Ngôn, nàng cũng chỉ cười không đáp, mỗi con người đều có nỗi khổ riêng của chính mình chỉ là chính lúc ấy bản thân quyết định thuận theo trái tim hay vì cái gọi là đạo nghĩa mà phá hủy hết thảy.

“Biểu hiện của ngươi quá rõ ràng”. Sở Tử Ngôn vẫn đạm phong khinh nhàn nhìn mây trắng lượn lờ trên bầu trời hoàn toàn xem nhẹ khuôn mặt ửng đỏ của Lục Nhiễm, còn đâu một vị công chúa lạnh lùng cao ngạo của Hồ tộc.

“Tử Ngôn, ngươi chỉ mới 15 tuổi hiểu cái gì chứ”. Lục Nhiễm giận dữ thúc chân vào bụng ngựa phi nhanh về phía trước hoàn toàn bỏ mặt Sở Tử Ngôn. Sở Tử Ngôn sờ sờ mũi có chút chột dạ cảm thấy bản thân mình có lẽ chính là già trước tuổi, nhưng trách làm sao được suốt nhiều năm qua lưu lạc tứ phương nhìn thấu thế thái nhân tình có lẽ bản thân nàng vô hình chung đã học cách thấu hiểu cảm xúc của người khác, biết họ muốn gì cần gì đau khổ vì gì. Sở Tử Ngôn thờ dài cũng ra sức thúc ngựa về phía trước. Sau khi đuổi kịp Lục Nhiễm, nàng ta cũng không có ý định bỏ chạy nữa mà cùng Sở Tử Ngôn thông thả trở về, lúc này A Tinh phi ngựa cấp tốc đuổi kịp hai người, nàng bắt gặp bóng lưng Lục Nhiễm đột nhiên căng thẳng liền muốn chọc ghẹo một phen nhưng cuối cùng ngại tiểu cô nương nhà người ta đa mặt mông không chịu được đành nhìn xuống.

“Nhi công chúa”. A Tinh thờ hồng học lên tiếng.

“Chuyện gì?”. Lục Nhiễm vẫn dùng thái độ cao lãnh như thường đáp lời.

“Ta...ta sẽ không thành hôn”. A Tinh dường như lấy hết khí lực mới có thể nói hết được câu này, Sở Tử Ngôn sớm đã không nhìn được nhoeo miệng cười liền nhanh chóng phi ngựa hướng Xà cung mà chạy để lại không gian hai người.

Trở về với Lục Phong Thương, sau khi đoàn người Sở Tử Ngôn rời đi hẳn cũng không trì hoãn mà đi về một phương hướng nào đó, một đầu đen buông xõa trên y phục màu tím, ánh mắt sâu xa như suy nghĩ điều gì đó sau đó đôi môi khẽ nhếch lên nụ cười thích thú pha lẫn sự tàn nhẫn khiến trái tim người khác lạnh lẽo.

“Lam, ta muốn thông tin về nàng”. Lục Phong Thương đưa tay nhẹ vuốt lọn tóc đen trước ngực, phong thái ung dung nhưng lại khiến người khác cảm giác nguy hiểm chớ gần.

“Vâng, chủ tử”. Lam nghe mệnh lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Lục Phong Thương tựa người vào thành xe nhắm mắt dưỡng thần, âm thầm mưu tính lần này đến Xà tộc, hẳn cũng nên tặng Xà vương một phần đại lễ. Sau khi lần đó tuy thành công đột phá nhưng sự quấy nhiễu của Xà tộc, Lục Phong Thương hẳn cũng không quên món nợ này, những gì bọn họ nợ hẳn cũng nên trả rồi. Sau đó Lục Phong Thương lại nhớ đến muội muội nhà mình nhìn không được đau lòng, Lục Nhiễm chính trực như vậy nên như thế nào cho phải, về phần Lục Nhan hẳn không lo lắng bởi vì nàng ta giống như hẳn đều là những người tàn độc.

Đi phía trước, Sở Tử Ngôn không ngừng suy nghĩ về sự xuất hiện của Lục Phong Thương, bề ngoài ung dung cơ trí nhưng nàng mơ hồ cảm nhận sự nguy hiểm xung quanh người nam nhân này, không phòng không được là ý thức đầu tiên khi nàng nghĩ về hắn. Lục Phong Thương đến chắc chắn không phải chỉ chú trọng an nguy của Lục Nhiễm, nàng cảm giác được sát ý mãnh liệt của hắn khi nhắc đến Xà tộc. Trong lúc suy nghĩ, Sở Tử Ngôn không biết phía

trước mình đã có người chờ sẵn, nàng nhủ mày nhìn đám người trước mặt, hóa ra là Lục Nhan cùng Phụng Bắc Nhã, bọn họ xem nàng là quả hồng mềm dễ trêu chọc sao, thật là chọc hết nhẫn nại của nàng rồi. Hôm nay cô nải nải ta sẽ cho các người biết cái gì là không nên trêu chọc, đánh không lại thì đừng đùa, đùa không đùa được thì đừng ám khí, đầu sao nàng nhiều nhất chính là những thứ bất quá này, tóm lại hôm nay bọn họ định sẵn sẽ không được trở về nguyên vẹn.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Hắc y nhân thần bí

Sở Tử Ngôn giữ chặt cương ngựa dừng lại, hít một hơi lạnh nhìn đoàn người ngựa phía trước, khí thế bậc này thật là quá xem trọng nàng rồi. Lục Nhan cùng Phụng Bắc Nhã đều cười bạch mã hung hăng phô trương thanh thế, cực kỳ hả hê trông chờ vào dáng vẻ xin tha của Sở Tử Ngôn, bọn họ khó khăn lắm mới chờ được cơ hội nàng rời khỏi Xà điện, Ngân Phách cũng không ở bên cạnh, một thân một mình chạy ra bên ngoài chẳng khác nào tự tìm đường chết.

“Lên cho ta”. Phụng Bắc Nhã phát tay cho đám thuộc hạ phía sau đồng loạt xông lên.

“Nhớ kỹ, chỉ cần còn sống là được”. Lục Nhan bồi thêm một câu tàn độc. Sở Tử Ngôn lạnh lùng nhìn hết thấy, mệnh lệnh này đủ âm độc đi, nàng thật sự không thể hiểu mình đã vô tình chuốc thù oán với Lục Nhan từ khi nào, nếu như Phụng Bắc Nhã muốn nàng chết thì Lục Nhan càng tàn độc hơn chính là muốn si nhục nàng cho đến chết. Sở Tử Ngôn không hề có thể tưởng tượng nổi, đối với loại người tâm tính vận vẹo như Lục Nhan thì chẳng làm gì cũng có thể bị ghi hận, và lại chuyện mất mặt lần trước ở khách trạm nàng ta trực tiếp gom mọi tội danh đổ hết lên đầu nàng.

“Như vậy có được không?”. Phụng Bắc Nhã do dự nhìn Lục Nhan, nàng ta chỉ muốn Sở Tử Ngôn không xuất hiện trước mặt Ngân Phách cũng không muốn dây dưa thêm chuyện, dù sao đây cũng là lần đầu nàng ta hại người, quả thật có chút bất an.

“Không sao, tiếp theo để ta là được”. Lục Nhan cười lạnh nhìn đám thuộc hạ Xà tộc đang tiến về phía Sở Tử Ngôn tùy tiện đáp lời.

Sở Tử Ngôn bình tĩnh đánh giá đám người đang tiến tới một lượt, nàng không biết nên cảm kích bọn họ khinh người quá đáng hay mừng bọn họ ngu ngốc, cư nhiên đem đến một đám thuộc hạ không một chút đe dọa, nàng hoàn toàn có thể nhìn ra được tu vi của chúng, rất đơn giản nàng rất may trên họ một bậc. Sở Tử Ngôn đỡ khóc đỡ cười nhìn một màn này nhưng cũng không hề lơ là, bọn chúng tuy năng lực không cao nhưng người đông thế mạnh, khả năng thực chiến của nàng vẫn chưa ổn lặn này nên rèn luyện một chút. Xong vào giữa vòng vây, Sở Tử Ngôn rút chủy thủ bên người lập tức ra tay, ban đầu sử dụng có chút không quen, thủ pháp không lưu loát chỉ có thể làm rách lớp quần áo của bọn chúng, nhưng càng đánh càng quen lâu dần những chiêu thức nàng ta tay đều nhanh chuẩn, một kích trí mạng.

Lục Nhan nhìn một màn này mắt kiên nhẫn, liền phi thân lao vào cuộc chiến hướng đến Sở Tử Ngôn công kích, lúc này nàng một bên đối phó đám thuộc hạ còn lại của Xà tộc, một bên cất lực phân tán chú ý né tránh những chiêu thức của Lục Nhan, trong đầu ý niệm chợt động, nắm chặt một loại bột phấn màu đỏ vung lên không trung, Phụng Bắc Nhã vừa thấy liền run sợ, kêu to một tiếng “Cẩn thận” sau đó dùng yêu lực tạo chút gió cuốn hết đám bột phấn tán ra, nhưng thuộc hạ còn lại của nàng vẫn phải bỏ mạng.

Cuộc chiến lúc này chỉ còn lại ba người, trận thế đôi co đến căng thẳng, Lục Nhan cầm kiếm, Phụng Bắc Nhã dùng tiên, đồng loạt xông lên công kích Sở Tử Ngôn, lúc này trận chiến chính thức bắt đầu, nàng một mực bình tĩnh xem xét các chiêu thức của các nàng tung ra, rất may phối hợp không ăn ý nhiều lần nàng đều dựa vào những kẽ hở này mà tránh thoát.

Lục Nhan cùng Phụng Bắc Nhã vô cùng kinh ngạc, hai nàng đã hợp sức cư nhiên chỉ đánh ngang tay Sở Tử Ngôn, Lục Nhan nóng lòng phi thân lên trước tập trung bên trên, Phụng Bắc Nhã hiểu ý công kích bụng cùng chân của nàng. Về mặt Sở Tử Ngôn ngưng trọng cư nhiên nhanh như vậy đã nhìn ra khuyết điểm, chiêu chiêu đều không ngừng đến, nàng liên tiếp lui về sau trên người cũng có vài vết thương lớn nhỏ, đối phương cũng không khá hơn là bao, lúc này nàng chỉ có thể dồn toàn bộ công kích về phía Lục Nhan vai và cổ nàng ta đều xuất hiện những vết thương do chủy thủ gây ra, chân không ngừng lui né tránh chiêu thức của Phụng Bắc Nhã tuy nhiên trên đùi nàng vẫn không tránh khỏi thương tích, máu âm ỉ chảy ra.

Bình khí mà bọn họ sử dụng ít nhất cự ly công kích có khoảng cách xa hơn chủy thủ của nàng, mỗi lần muốn đánh trúng đối phương cần rút ngắn cự ly, nhưng chỉ sai sót một tý sẽ khiến nàng chết không có chỗ chôn. Lấy ra trong người kim châm, từ trước đến nay Sở Tử Ngôn chưa từng dùng đến không biết có bao nhiêu hữu dụng, chỉ có thể cố hết sức dùng chiêu này duy trì khoảng cách với đối phương, giằng co lâu như vậy dường như muốn rút hết khí lực của nàng, rót yêu lực vào châm nàng vận lực phóng xuất phi châm về hướng đối phương, trong tình huống bất ngờ xuất hiện ám khí, Lục Nhan cùng Phụng Bắc Nhã chỉ có lui về sau né tránh, quả thật không sai trình độ của nàng vẫn chưa thể điều khiển vị trí của châm nhưng như vậy cũng có thể trì hoãn một chút thời gian. Lục Nhan cùng Phụng Bắc Nhã cũng không khá bao nhiêu, bọn họ chính là dùng toàn lực chiêu chiêu dốc sức tiến tới, chuyện giằng co lâu như vậy khiến họ không thể nào cười nổi.

Lúc này, A Tinh cùng Lục Nhiễm một đường trầm mặc trở về, sau khi nghe tiếng binh khí va chạm, Lục Nhiễm liền căng thẳng nghĩ nghĩ sau đó nhanh chóng thúc ngựa lao vào phía trước, vừa đi vừa nói:

“Không tốt, Tử Ngôn có thể xảy ra chuyện”. Lục Nhiễm cau mày không dám nửa bước chần chừ, A Tinh sắc mặt liền nghiêm trọng nhanh chóng đuổi theo.

Lục Nhan khuôn mặt vặn vẹo đáng sợ, nàng ta vô cùng tức giận cùng mài hết kiên nhẫn, trong người lấy ra một chiếc hộp gỗ, sau khi mở nắp ra một mùi hôi thối kinh tởm xông ra ngoài liền dẫn đến một trận nôn khan của Phụng Bắc Nhã bên cạnh, nàng ta liếc mắt xem thường, bên trong hộp là một con sâu màu đen xung quanh nó dường như có thể nhìn thấy một đám khói đen mờ mờ, Phụng Bắc Nhã nhìn mình vừa nhìn liền biết đám khói đen đó chính là cỏ độc nuôi dưỡng rất lâu.

-“Tiểu trùng, đi tới giết chết nàng ta, nhanh!”. Lục Nhan nhanh chóng thả độc trùng ra ngoài, nó lấy tốc độ nhanh như thiểm điện tiến về phía Sở Tử Ngôn, do kích thước độc trùng quá nhỏ bản thân nàng chỉ có thể nhìn thấy chiếc hộp gỗ hoàn toàn không hề hay biết vật bên trong đang từng bước một tiến tới.

Lục Nhan vui vẻ nhìn Sở Tử Ngôn đứng bất động nơi đó, chỉ có nàng ta biết vị trí của trùng độc, bởi vì giữa trùng độc cùng chiếc hộp nàng đang cầm có một sợi tơ nhìn như mỏng manh nhưng lại là thứ giam cầm độc trùng, nhìn độc trùng càng ngày càng gần Sở Tử Ngôn, Lục Nhan cực kỳ hả hê. Đúng lúc này, một trận gió ập tới đem nguy cơ của Sở Tử Ngôn giải trừ, độc trùng ban này luôn không ngừng tiến về phía nàng nay lại nằm trong tay một tên hắc y nhân lạ mặt, Lục Nhan hoảng hốt tự nhiên người đó có thể nhìn thấy độc trùng của nàng ta, hơn thế nữa chính là dùng tay bắt lấy nó, nhận thấy ánh mắt của Lục Nhan hắc y nhân liền khinh thường hừ một tiếng.

-“Nha đầu, ta cứu ngươi một mạng!”. Nói xong, tên hắc y nhân đó lập tức như một làn khói bí ẩn biến mất vô tung vô ảnh. Lục Nhan ngơ ngác nhìn tràng diện này, sau đó nhìn dây tơ kết nối với độc trùng đã đứt liền đem ánh mắt âm độc quét tới Sở Tử Ngôn, đúng vậy là do nàng, nếu như không có nàng nàng ta sẽ không sử dụng độc trùng của sư phụ, lần này làm mất nhất định sư phụ sẽ không bỏ qua cho nàng ta. Nghĩ là làm, Lục Nhan liền mạng tiến đến trước Sở Tử Ngôn liền bị một kiếm ngăn cản.

-“Dừng tay”. Lục Nhiễm kịp lúc đỡ một kiếm này của Lục Nhan, ánh mắt không giấu nổi tức giận cùng trách cứ nàng ta.

-“Lục Nhan, ngươi có biết ngươi đang làm gì không?”. Lúc này, Lục Nhiễm gọi cả tên lẫn họ của Lục Nhan chứng tỏ nàng đang vô cùng tức giận.

-“Đi thôi”. Quát xong cũng không quản Lục Nhan có biểu hiện gì, Lục Nhiễm liền quay người nói chuyện với Sở Tử Ngôn, nàng gật đầu nhưng tâm trí đã bay theo người hắc y nhân kia, tên ấy thật sự đã cứu nàng một mạng, cho dù không nhìn thấy nhưng nàng vẫn một mực cảm giác nguy hiểm áp bách vừa rồi.

-“Không sao chứ?”. Sở Tử Ngôn một mực trầm mặc làm cho trái tim Lục Nhiễm lo lắng không yên, nàng sức tình liền nhẹ lắc đầu, nếu chuyện này có thể hù dọa được nàng quả thật nàng sẽ xem thường bản lĩnh của mình chết mất, chẳng qua là những hình ảnh của hắc y nhân ban này vẫn luôn dây dưa mãi trong đầu nàng, nàng thật sự hiểu kỳ đến phát bực. Lục Nhiễm nhìn nhìn Sở Tử Ngôn vẫn như người mất hồn nhiều lần muốn lên tiếng an ủi nhưng lại thôi, thăm thò dài cùng kiên quyết sau khi trở về sẽ xử lý Lục Nhan, không cho phép nàng ta gây phiền toái cho Tử Ngôn nữa. Về đến Xà tiện, Lục Nhiễm cùng Sở Tử Ngôn phân ra ai về chỗ nấy, vừa về đến phòng liền gấp ngay cái mặt thối của Ngân Tu.

-“Ngươi lại chạy đi đâu?”. Ngân Tu tức giận.

-“Còn có thể đi đâu, cùng Lục Nhiễm đi dạo một chút”. Sở Tử Ngôn trả lời qua loa.

-“Ngươi... ngươi bị thương?”. Lúc cảm nhận được hơi thở của Sở Tử Ngôn từ xa, Ngân Tu liền bắt chập máng chửi, nhưng khi hoàn toàn nhìn đến nàng một thân nhếch nhác, quần áo không hoàn chỉnh lại thấm máu, nó liền lập tức nhảy dựng lên.

-“Không có việc gì”. Sở Tử Ngôn lập tức đưa tay ngăn cản việc Ngân Tu nhào đến, tuy vết thương không đáng ngại nhưng động chạm vào cũng rất đau a.

-“Rốt cuộc là có chuyện gì, ngươi thật luôn làm người khác lo lắng”. Ngân Tu sốt ruột, mắt đen nhò lảo liên quét khắp trên dưới cơ thể Sở Tử Ngôn khiến nàng một trận rùng mình.

-“Được rồi, xin lỗi... đừng nói với hần”. Ngân Tu liền hiểu từ “hần” trong miệng Sở Tử Ngôn là ai, nếu như Ngân Phách xuất quan phát hiện việc nàng bị thương như vậy, không biết sẽ tức giận đến dường nào, nhưng nhìn đến ánh mắt tha thiết cầu xin của nàng nó chỉ có thể bắt lực gạt đầu. Nhận được đáp án như ý, Sở Tử Ngôn trực tiếp bỏ qua Ngân Tu đi đến bên giường ngồi xuống.

-“Ngươi làm gì?”. Ngân Tu nghi hoặc hỏi.

-“Tu luyện”. Sở Tử Ngôn dứt khoát không để ý đến Ngân Tu nữa trực tiếp tiến vào cảnh giới của mình, sau mỗi lần giao tranh nàng luôn tự ý thức được bản thân thật sự còn quá yếu, lúc này đây nàng thật sự chính là điên cuồng tu luyện không muốn lãng phí thêm một chút thời gian nào nữa, cảm giác bị người khác luôn xem mình là quả hồng mềm tùy ý bóp méo thật không dễ chịu chút nào, càng nghĩ tâm nàng càng tĩnh liền cảm thấy đan điền hấp thụ rất nhiều linh khí tốc độ cũng rất nhanh. Ngân Tu nằm một bên cái hiểu cái không, ngơ ngác nhìn Sở Tử Ngôn cứ như vậy tu luyện trong cái bộ dạng này liền không nói nên lời, sau đó quán quanh thân người nằm ngay tại bàn trông chừng cho nàng. Ngân Tu sẽ lại không ngờ đến, quá trình tu luyện của Sở Tử Ngôn lần này lại kéo dài ba ngày ba đêm.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Duy chỉ của ngươi

Sau ba ngày, cánh cửa mật thất nơi Ngân Phách bế quan rốt cuộc dần dần mở ra, mấy ngày qua hẳn chính là nỗ lực bảo trụ kết giới giữa phong ấn và tu vi của mình nhằm trong lúc lấy được bí pháp gia cố thì có thể nắm chặt hơn mấy phần, hẳn chính là dùng mạng của mình để thử vận may vì trước đây vẫn chưa có ai thành công nhưng vừa nghĩ đến nụ cười tươi sáng của ai đó, môi không tự chủ cong lên nụ cười ôn nhu như nước, không còn suy nghĩ nhiều.

Vừa nghĩ đến Sở Tử Ngôn, chân đã không tự chủ đi đến trước phòng của nàng thì lúc này một tiếng tiêu nghe như ma mị lại như quý dị rơi vào tai Ngân Phách, phía sau hẳn một chiếc lá dường như vô hại lại lấy tốc độ nhanh như chớp tiến đến vị trí hẳn đứng. Ngân Phách nhẹ nhàng điểm tay nhưng chiếc lá sắc bén kia lập tức bị kẹp chặt giữa khe hở hai ngón tay thon dài, sau khi hẳn tiếp được chiếc lá tiếng tiêu quý dị ngay tức khắc biến mất như chưa từng xuất hiện. Ánh mắt Ngân Phách rơi vào chiếc lá trong tay, sâu xa nhìn về phương hướng vừa nảy vốn dĩ có người đã ở đó.

Sau khi đến phòng Sở Tử Ngôn biết được nàng đang bế quan tu luyện, Ngân Phách liền dẫn lại cảm xúc kích động muốn gặp nàng, cất bước đi đến phương hướng ngược lại với Xà cung. Đêm đến, chung quanh tối đen như mực mờ hồ chỉ nghe thấy âm thanh của những loài côn trùng cùng động vật sống về đêm vang lên, Ngân Phách áo bào đen tuyền, khí phách đứng trước đón gió, từng cơn gió lạnh lướt qua bên tai hẳn khẽ bay bay lộn tóc bạc trước trán để lộ rõ góc nghiêng trên khuôn mặt yêu nghiệt đầy ma mị, mê hoặc.

Ngân Phách cao lãnh chấp tay ra sau lưng dường như đang chờ đợi ai đó. Lúc này, phía sau Ngân Phách vang lên tiếng động rất khẽ lấy tốc độ nhanh như thiểm điện chớp tới bả vai hẳn, hẳn vẫn tựa như một vị thần thần nhiên tiếp lấy một chương vừa rồi.

-“Ngân Phách, đã lâu không gặp”. Tiếng nói hữu lực lại quý dị tựa địa ngục được phát ra từ một nam nhân lãnh khốc, ánh mắt nhìn như không có chút cảm xúc nào khi nhìn đến Ngân Phách lại như xuất hiện một tia hoài niệm.

-“Phong Thương, ngươi không nên đến đây”. Ngân Phách bình thản lên tiếng, người hẹn gặp Ngân Phách đêm nay chính là Đại vương tử Hồ tộc Lục Phong Thương.

-“Ngươi có thể ngăn cản ta sao?”. Lục Phong Thương một bộ lãnh khốc đáp lời, hoàn toàn đem cảm xúc bao bọc trong sự lạnh lùng của mình.

-“Sẽ không có lần thứ hai”. Lục Phong Thương sừng sốt, lời này của Ngân Phách chính là nói nếu hẳn (Lục Phong Thương) dám làm ra cái gì thì hẳn (Ngân Phách) sẽ không niệm tình xưa cũ như năm đó mà ra tay sao?

-“Ta không cần”. Lục Phong Thương phần nộ phủ định ý tốt của Ngân Phách, nếu như nói sự lạnh lùng của Ngân Phách mang đến áp bách cùng tôn quý thì sự lạnh lùng đang tồn tại trong người Lục Phong Thương lại mang đến sự khát máu cùng điên cuồng, có thể nói một chính một tà cũng không sai.

-“Ta nợ ngươi một mạng, cho nên lần này đến chính là muốn đáp lễ cho Xà vương”. Chuyện năm đó chính là vết nứt giữa hai người, năm tháng dần trôi chỉ có thể phai nhòa ký ức nhưng lại chẳng thể hàn gắn những lỗi lầm xưa cũ, năm xưa Lục Phong Thương hẳn nợ Ngân Phách một mạng, thì đến lúc này hẳn mới có đủ dũng khí đáp trả phần ân tình này, về sau chính là kẻ thù không đội trời chung, chỉ có thể trong lòng thật xin lỗi những năm tháng bằng hữu kẻ vai sát cánh, cùng chung hoạn nạn.

-“Tùy ngươi”. Để lại tiếng thờ dài rồi mất dạng, Ngân Phách một tia biến hóa cảm xúc đều không có, năm ấy cứu Lục Phong Thương sau khi biết tất cả mọi chuyện thì cũng coi như chấm dứt hết thảy, hẳn đã sớm nguội lạnh với người hẳn đã từng xem là bằng hữu này.

-“A Ngân”. Đi chưa được bao xa, Ngân Phách liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc khiến tâm tình miên man của hẳn liền trấn định. Sở Tử Ngôn sau khi tu luyện xong liền đi tìm Ngân Phách thì bắt gặp Ngân Tu, hỏi thăm một chút liền biết phương hướng Ngân Phách đã đi, nàng nóng lòng đến không chờ nổi tự mình đi tìm hẳn. Đúng lúc này, tại vị trí kia Lục Phong Thương vẫn chưa rời khỏi cũng đã nghe thấy được tiếng gọi này, về mặt suy tư khó đoán, giọng nói này hình như hẳn đã nghe qua ở đâu, đúng rồi là nhà đầu họ Sở đi cùng Nhiễm Nhi. Lục Phong Thương lãnh mạc nhìn về phương hướng Ngân Phách vừa bước đi, ánh mắt vốn lạnh lùng hiện lên tia sắc bén.

-“Thật nghịch ngợm”. Ngân Phách đương nhiên biết Lục Phong Thương vẫn chưa rời đi cũng không mấy quan tâm liền xoa nhẹ đầu nhỏ của Sở Tử Ngôn, hai người một lớn một nhỏ đồng hành đi về Xà cung.

Lúc này, trong đầu Lục Phong Thương liền xuất hiện giọng nói bình thản không một gợn sóng của Ngân Phách, cư nhiên Ngân Phách lúc này lại truyền âm nhập mật cho hẳn, nội dung câu nói: “Món nợ ngươi trả... là nàng”. Bất giác, lông mày Lục Phong Thương nhíu chặt sau đó nhanh chóng giãn ra, nữ nhân đó có ý nghĩa gì với Ngân Phách, hẳn muốn dùng món nợ giữa hai người vì tiểu nha đầu đó. Sau giây phút thất thần, trong cơn người âm ỉ của Lục Phong Thương ánh lên tia sáng vui vẻ, nếu như vậy có thể nào... Ngân Phách đã tha thứ cho hẳn.

Ngân Phách bước cùng bước với Sở Tử Ngôn trò chuyện, tâm tình đột nhiên vui vẻ, chẳng qua vì một giây phút khi nhìn thấy nàng hẳn liền muốn buông tha cho cảm xúc của chính mình, bao năm kìm nén cuối cùng vì một tiếng gọi của nàng khiến hẳn đột nhiên xung động muốn hóa giải kẻ thù thành bạn, bớt một kẻ thù cho mình chính là bớt một tia nguy hiểm cho nàng, cũng có thể nói một ngày nàng còn tồn tại, nàng chính là sợi dây liên kết giữa mối quan hệ hai người, với khả năng của Lục Phong Thương hẳn biết nha đầu kia sẽ có rất nhiều lợi tức, và lại người kia chắc chắn sẽ hoàn toàn xóa bỏ day dứt suốt nhiều năm qua.

Đến giây phút này, Ngân Phách bất ngờ phát hiện bất tri bất giác bao nhiêu khúc mắc lại có dễ dàng hóa giải như vậy. Đồng dạng với Ngân Phách, Lục Phong Thương tâm trạng liền thả lỏng một mực kích động đến vỡ òa, hẳn cuối cùng có cơ hội chuộc tội, nha đầu kia chờ hẳn đến phụng bồi đi, trong chớp mắt một người lạnh lùng tàn khốc như Lục Phong Thương lại hết như trẻ con mà cười to sáng khoái, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại cái tên Sở Tử Ngôn. Sở Tử Ngôn lúc này vẫn còn đang vui vẻ trò chuyện cùng Ngân Phách, nào đâu biết có hai nam nhân vì nàng mà đặt thành hiệp nghị hòa bình.

Trở về phòng, Sở Tử Ngôn lập tức chân chó chạy đi rót trà bưng nước đi tới lui trước mặt Ngân Phách lấy lòng.

-“Bị thương?”. Câu hỏi lại dường như khẳng định của Ngân Phách trực tiếp xem nhẹ đáng về lấy lòng của Sở Tử Ngôn, nàng ỉu xiu bả vai thu lại mọi

hành động thành thật đứng trước mặt Ngân Phách, nàng đương nhiên biết sẽ không giấu được hắn nên mới vội vả lấy lòng chuộc tội, đối với tu vi của hắn nhận biết khác thường của nàng là điều dễ dàng trừ phi nàng có cách trị khỏi hắn nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn ngoại thương có thể tốt nhưng nội thương...khụ nàng vẫn còn quá non.

-“Thật xin lỗi”. Lần này, Sở Tử Ngôn không có cậy mạnh mà thành thật hối lỗi.

-“Tiểu Ngôn”. Ngân Phách bắt đầu đi lên tiếng. -“Ngươi có từng hối hận ở bên cạnh ta không?”. Âm thanh của Ngân Phách nhỏ đến nỗi ngay khi Sở Tử Ngôn ở bên cạnh cũng phải tận lực mới nghe được, chẳng qua nàng nắm bắt được sự run rẩy trong giọng nói của hắn, nàng sùng sốt một hồi mới sực tỉnh.

-“A Ngân, tất cả đều do ta nguyện ý”. Sở Tử Ngôn nàng nguyện ý cải biến bản thân, nguyện ý chống đối cả thiên hạ, nguyện ý xông pha nguy hiểm chỉ vì một ý niệm ở bên cạnh người thân duy nhất của mình, nàng chưa từng hối hận và cũng chưa từng nghĩ đến hai từ này.

Ngân Phách nhìn ánh mắt trong suốt cùng kiên định của Sở Tử Ngôn khe khẽ thở dài, hắn chính là vì sự ích kỷ của mình muốn cùng nàng một chỗ, vì tâm tư của mình mà dẫn lòng để nàng từng bước đối mặt khó khăn để có thể thích nghi cho đến một ngày không còn hắn, nàng cần phải mạnh mẽ, cần độc lập bởi vì hắn nhìn thấy trong ánh mắt trong suốt kia chính là hoài bão lớn lao xông phá thiên hạ không hề bị trói buộc, và hắn sẽ bắt chấp mọi thứ đem tín ngưỡng ấy của nàng ngày một đến gần.

-“A Ngân, ngươi có thể không tin cũng có thể cho rằng ta chỉ mới là một tiểu hài tử, từ lúc trở thành một linh hồn không nơi nương tựa, nhìn đủ thời thế lòng người sa đọa, nhưng ta luôn có một ý niệm, chỉ cần ta cố gắng ánh sáng của ta sẽ đến”. Sở Tử Ngôn ngừng một chút rồi nói tiếp sau đó đưa tay nhỏ bé của mình áp lên khuôn mặt lạnh băng của Ngân Phách, cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay nàng truyền tới, lòng hắn một trận chấn động. -“Ta cuối cùng cũng đợi được ngươi, ta không biết cảm xúc của ta đối với ngươi là gì, cũng không hiểu vì sao luôn vô thức ý lại vào ngươi, nhưng ta biết ngươi là không thể thay thế”. Bàn tay Ngân Phách không biết từ lúc nào đã siết chặt lại sau khi nghe hết những tâm sự của Sở Tử Ngôn là một hồi kích động khôn nguôi, hắn không biết đó là thứ cảm xúc kỳ diệu gì, khóe miệng nhếch lên ý cười nồng đậm.

-“Được, duy chỉ của ngươi”. Ngân Phách thả lỏng tâm tình, không có kích động dâng trào, không có ngôn từ hoa mỹ lại khiến trái tim vốn lãnh mạc của Sở Tử Ngôn dấy lên từng đóm lửa ấm áp sưởi ấm cõi lòng, chỉ bốn từ “duy chỉ của ngươi” này đã đủ cho mọi cố gắng của nàng. Đúng lúc này, ánh sáng trên Càn Khôn chỉ chợt lóe một thân ảnh trắng muốt liền rơi xuống, Tiểu Mao trông thấy ánh mắt thâm tình của một nam một nữ phía trước thất thanh kêu to.

-“Mù mắt chó của ta rồi, aaa không phải, mù mắt hồ ly của ta rồi”. Tiếng hét của Tiểu Mao lôi kéo Ngân Phách cùng Sở Tử Ngôn sực tỉnh cũng kinh động Ngân Tu một hồi đi tới, cả ba cặp mắt kinh ngạc nhìn Tiểu Mao, một tiểu hồ ly anh khí ngất trời cư nhiên biến thành chó lang thang từ khi nào.

-“Ngươi là như thế nào?”. Sở Tử Ngôn là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ khung cảnh quỷ dị vừa rồi.

-“Cmm, không phải do ngươi kích động đến mức quăng ta ra ngoài sao, trong lúc đang tu luyện trọng yếu biến thành như thế này là may lắm rồi”. Sở Tử Ngôn ơ một tiếng, nàng thật vô tội a, chẳng qua là có một chút kích động có lẽ vô tình làm khuấy động không gian bên trong Càn Khôn chỉ.

-“Có gì ăn không, mấy ngày tu luyện đều không ăn gì”. Tiểu Mao một bộ dáng đại nhân đòi phúc lợi.

-“Hay là...ta đi làm cơm nhé”. Sở Tử Ngôn đưa lên ý kiến lập tức có ba nguồn âm thanh phát ra.

-“Không cần”. Tiểu Mao quả quyết từ chối. “Ta trở về tu luyện”.

-“Không có việc gì, ta đi nghỉ trước”. Ngân Tu nhanh lẹ chuẩn trước.

-“Khụ...khụ”. Ngân Phách ho khan vài tiếng, Sở Tử Ngôn đưa ánh mắt ám ức nhìn hắn tỏ vẻ bi thương, hắn sờ đầu nhỏ của nàng: -“Vất vả cho ngươi, muộn rồi nên nghỉ sớm”. Nhìn thân ảnh của Ngân Phách dần xa, Sở Tử Ngôn ánh mắt chợt tối, dám chê thức ăn của ta, các người hãy đợi đây! Có lẽ sẽ chẳng ai biết, sau ngày hôm nay trừ nghệ của Sở Tử Ngôn chính thức được khai mở, sẽ có một ngày Ngân Tu cùng Tiểu Mao sẽ một mực bám đuôi nàng xin ăn chực.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tung tích bí pháp gia cố phong ấn

-“Mặc nhi, giao thẳng bé ra chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau”. Thanh âm nam tử nhẹ nhàng dụ dỗ, muốn từ sau lưng nữ tử đem nam hài cướp đi.

-“Hoàng Kỳ, cả cuộc đời ta sống không có lỗi với trời đất, nhưng lại có lỗi với dòng tộc, có lỗi với Phách nhi”. Ngân Mặc mặc nhiên không khóc, khi chứng kiến phu quân nàng tâm tâm niệm niệm yêu thương lại một mực muốn đẩy con trai của cả hai vào con đường chết. Ngân Mặc quyết tuyệt nhìn Hoàng Kỳ sau đó nhìn tầng tầng lớp lớp đoàn quân của Ngũ tộc Viễn Sinh tề tựu tại đây gặt gao đem Ngân Phách lúc nhỏ giấu sau lưng một khe hở cũng không lọt, nàng hận những con người hung ác kia một mực muốn hại Ngân Phách lại càng hận Hoàng Kỳ dẫn đến một hồi mưa máu này.

-“Các ngươi hãy nghe cho rõ, ta cho dù táng thân mãi mãi nơi này, quyết không để các ngươi đạt được ý nguyện”. Ngân Mạc quét mắt ghi nhớ từng khuôn mặt hung dữ vùn vọt phía trước, lòng dâng lên nỗi bi phẫn cực độ cùng tuyệt vọng lan tràn, là nàng sai, nàng một lòng tin tưởng Hoàng Kỳ chung quy vẫn do nàng nhẹ dạ cả tin dẫn đến họa diệt tộc, bây giờ lại còn hại cả con trai của mình.

-“Mạc Nhi, không có nó chúng ta sẽ sinh những hài tử khác, có được không?”. Hoàng Kỳ vẫn chưa từ bỏ ý định thuyết phục đổi lại một tràng cười to của Ngân Mạc.

-“Hoàng Kỳ, hồ dữ không ăn thịt con, ngươi không bằng súc sinh”. Ngân Mạc nàng đường đường là Thánh cô của tộc Ngân Tuyết linh xà, nàng không cho phép chính mình khiếp sợ cùng nhu nhược nhưng giờ phút này đối diện với đoàn người kia, nàng chẳng ngại hi sinh tánh mạng lại không nỡ để Ngân Phách lẻ loi một mình. Ngân Tuyết linh xà diệt tộc, hàng trăm con dân vì tên súc sinh kia mà bỏ mạng, nếu nàng chết nhất định sẽ kéo theo hắn, kéo theo những người này chôn cùng.

-“Phách nhi, mẫu thân thật không biết vì sao con lại có truyền thừa của gia tộc, nhưng vì nó mà hại con. Mạc kệ sẽ phát sinh chuyện gì, con chỉ cần nhớ, sinh mạng của con là do tộc Ngân Tuyết đổi lại, tuyệt đối không được để kẻ địch đắc ý”. Ngân Mạc xoa đầu Ngân Phách vẫn dịu dàng như vậy nhưng lại khiến hắn nảy sinh khủng hoảng cực độ, chỉ là cố gắng ép buộc chính mình bình thần đối mặt, dù rất khiếp sợ nhưng không thể hèn nhát.

-“Các ngươi hãy chịu chết đi”. Ngân Mạc không cho tất cả mọi người ở đây có thể kịp suy nghĩ điều gì, sau khi nhắc nhở Ngân Phách liền phi thân, trên không trung lốc xoáy cuốn bụi mù kéo tới, phía dưới đất chấn động mãnh liệt, một hồi tiếng người la hét điên cuồng, tiếng thân thể va đập vào nhau ngã xuống đất, cả khung cảnh hỗn loạn tiêu điều. Ngân Mạc cầm trên tay bảo vật trấn tộc của Ngân Tuyết linh xà, Thiên Chùy ngọc phát sáng dị thường đem một hồi trời đất đảo lộn.

Hoàng Kỳ khi nhìn thấy Ngân Mạc lấy ra Thiên Chùy ngọc âm thầm lo lắng nhưng đã muộn rồi, hắn đứng gần nàng nhất sẽ chịu đựng trấn áp của Thiên Chùy ngọc nhiều nhất, chẳng mấy chốc bị văng ra xa phun ra nồng đậm máu tươi. Thiên Chùy ngọc này nếu đã là trấn bảo của Ngân Tuyết linh xà chắc chắn không phải vật tầm thường, nó có thể sai khiến thiên nhiên theo ý muốn của người dùng nhưng chỉ dùng được một lần, hắn cũng chỉ từng nghe nói qua lại không ngờ vật này uy lực mạnh mẽ như vậy, nhưng người hiệu lệnh nó cũng không thể toàn mạng, lực đã kích thậm chí còn lợi hại hơn những người ở đây. Hoàng Kỳ cố gắng nâng mắt nhìn Ngân Mạc liên thật nhanh hoảng hốt, nữ nhân đó điên rồi, nàng một thân máu tươi đầm đìa nhìn không ra hình dạng lại đang nhìn hắn cười lạnh, nụ cười khát máu như Tu La địa ngục, kinh khủng vạn phần, nàng mấp máy môi gì đó tuy ở khoảng cách xa như vậy hắn thậm chí vẫn nghe rõ nhất thanh nhị sở.

-“Hoàng Kỳ, ngươi...đợi...ta...đến...báo...thù”. Âm thanh địa ngục kia cuối cùng lay tỉnh Hoàng Kỳ, hắn giật mình tỉnh lại sau cơn ác mộng cả người ướt đầm mồ hôi tay chân run rẩy, giọng nói đó vẫn như vọng vẳng bên tai hắn, còn cả ánh mắt, nụ cười khủng khiếp của Ngân Mạc trước khi chết khiến hắn không tài nào bình tĩnh, đúng vậy năm xưa chính là hắn bức tử nàng nhưng cuối cùng vẫn để Ngân Phách trốn thoát. Hoàng Kỳ đứng dậy theo lối đi đi vào một không gian xa lạ, tiếng động cơ quan mở ra một chiếc hộp gỗ điêu khắc tinh tế xuất hiện, hắn mở hộp cầm lấy vật bên trong, môi nở nụ cười hung ác.

-“Mạc nhi, ta sẽ không bao giờ đưa thứ này cho nó, tuyệt đối không”.

-“Thật thoải mái”. Sở Tử Ngôn hôm nay đột nhiên ngoan ngoãn dậy sớm đi dạo hít thở không khí trong lành, hứng trí vờn vai.

-“Tiểu quỷ nghịch ngợm”. Ngân Phách sùng nịnh lên tiếng, hiếm khi Sở Tử Ngôn một lần dậy sớm nàng liền nháo đến chỗ Ngân Phách khiến cho hắn đành thờ dài đi theo nàng.

-“Sau này, ngươi lại ném thử món ăn ta làm, nhất định sẽ ngon”. Sở Tử Ngôn vẫn còn đề ý vấn đề tối qua liền có ý định tập luyện trù nghệ thật tốt cho bọn họ kinh ngạc.

-“Đừng để vất vả”. Món ăn Sở Tử Ngôn làm mùi vị không tệ cả trang trí đều tốt chỉ là khâu sơ chế có vài sai sót, tuy nhiên nếu là nàng nấu thì hẳn tình nguyện ăn.

-“Ta sẽ không để ngươi thất vọng”. Sở Tử Ngôn tự tin lên tiếng, Ngân Phách gật đầu chắc nịch tin tưởng.

-“Hôm nay tâm trạng tốt lát nữa ta đi tu luyện”. Sở Tử Ngôn đi phía trước sau đó ngồi xuống đưa tay nghịch nước dưới hồ sen.

Đi dạo một hồi, Sở Tử Ngôn cùng Ngân Phách trở về phòng ăn chút điểm tâm, sau đó nàng liền nhanh chóng đóng cửa đuổi khách lại bắt đầu tu luyện. Tình hình chuyển biến rất tốt, nàng đang bắt đầu luyện đến quyền cuối cùng của Cửu Mạch phổ, từ khi dung hợp và thuận thể sử dụng hai cỗ lực lượng này tu luyện, nàng kinh hỷ phát hiện kết quả tốt hơn suy nghĩ rất nhiều, rất nhanh thôi nàng sẽ có thể luyện thành. Một lát tu luyện xong, lại vào Càn Khôn chi xem xem nên luyện tập thêm những gì, cần chăm chỉ a.

-“Thánh quân, tung tích bí pháp đã có”. Ngạc Mạc khom người cung kính nói.

-“Tốt”. Ngân Phách ngồi sau thư án đưa lưng về phía Ngân Mạc, ánh mắt hắn lạnh lùng không nhìn ra bất cứ tia cảm xúc nào khác.

-“Tầm cung của Xà vương”. Ngân Mạc không để cho Ngân Phách chờ đợi quá lâu liền lên tiếng sau đó dâng lên bản đồ cơ quan đã cất công thăm dò những ngày qua.

-“Cơ quan”. Ngân Phách như cười như không: -“Hoàng Kỳ nhất định bày không ít trò”. Ngân Phách lãnh mạc đánh giá nơi cất giấu bí pháp cổ gia của Ngân Tuyết linh xà mà Hoàng Kỳ nhất mực che giấu. Lúc trước, Ngân Phách không dụng tâm vào vật này vì mong muốn sớm ngày cởi bỏ phong ấn tăng cường sức mạnh, nhưng kể từ khi bởi vì ánh mắt trong veo hàm chứa tình nghịch kia lấy đi lòng hắn, hắn đã thay đổi ý định. Trong tay Ngân Phách đang cầm bản đồ được Ngân Mạc đưa đến, khóe mắt chậm rãi thu hết nội dung trong đó, ngón tay gõ nhịp nhàn lên thư án một mực nghiêm túc suy nghĩ.

-“Hắn quả thật xem nó là vật của mình, nhưng... rất nhanh thôi sẽ không phải nữa rồi”. Ngân Phách cười lạnh, ánh mắt lạnh lùng bức người này khiến Ngân Mặc bên cạnh sờn cả tóc gáy.

-“Chuẩn bị một chút, ta không muốn có bất kỳ sơ suất nào”. Ngân Phách nói lại dường như nhớ đến điều gì, môi không tự chủ giương nhẹ -“Nàng rất thông minh, người nên cẩn thận”. Ngân Mặc đương nhiên hiểu từ “nàng” trong miệng Ngân Phách là ai, quả thật Sở Từ Ngôn chính là một nha đầu không sợ trời không sợ đất...à nếu trên đời này cũng chỉ có Ngân Phách khiến nàng chịu nhượng bộ thôi.

-“Thuộc hạ tuân mệnh”. Ngân Mặc lui xuống chuẩn bị, vật quan trọng như bí pháp cổ gia, Hoàng Kỳ nhất định sẽ bày đủ trò để bảo vệ, nếu muốn toàn thân trở ra từ nơi đó quả thật phải tốn ít công phu.

Sau khi Ngân Mặc rời đi, Ngân Phách tay miết chặt hoa văn trên chung trà đã sớm nguội lạnh đến nỗi in hằn vết đỏ trên tay, ánh mắt sắc bén dị thường. Lấy được bí pháp, có lẽ mạng của Hoàng Kỳ cũng không nên giữ lại nữa.

-“Hoàng Kỳ, người...đợi...ta...đến...báo...thù”. Dù lúc đó, mẫu thân chỉ truyền âm nhập mật nhưng hắn lại hiểu từng chữ một cách cặn kẽ, cho nên trong lòng hắn người phụ thân này sớm không có quan hệ gì nữa, hắn không hận ông ta bởi vì hắn chưa từng xem người đó là phụ thân, chỉ là món nợ này ông ta thiếu không phải hắn mà là cả gia tộc Ngân Tuyết linh xà. Còn những người kia từng bức tử mẫu thân hắn cũng nên đến ngày bồi tội rồi, từng khuôn mặt đó cho đến mơ hắn cũng không bao giờ quên. Món nợ đó sớm muộn hắn cũng sẽ đòi lại tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Viễn Sinh Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.